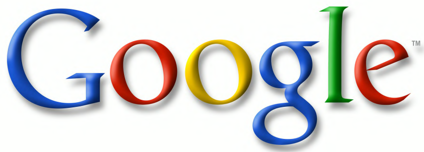

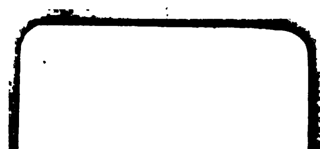

1. No subject

dono Editoris
C. Lincolniensis
Episcopi
1877.

THEOCRITUS.

CODICUM MANUSCRIPTORUM OPE

DENUO RECENSUIT

CHRISTOPHORUS WORDSWORTH, S.T.P.,

EPISCOPUS LINCOLNIENSIS;

COLL. SS. TRIN. CANT. OLIM SOCIUS

ET ACADEMIÆ ORATOR PUBLICUS.

"Extremum hunc, Arethusa, mihi concede laborem."

CANTABRIGIÆ:

TYPIS ACADEMICIS:

VENEUNT APUD DEIGHTON BELL ET SOC. CANTABRIGIÆ;

GEORGIUM BELL ET FILIOS LONDINI.

1877

CANTABRIGIÆ

TYPIS ACADEMICIS EXCUDEBAT

C. J. CLAY, A.M.

PRÆFATIO.

AD hanc alteram editionem adornandam nova quædam mihi suppetebant subsidia, quæ in priore instruendâ præsto non erant. Etenim his recentioribus annis ad Theocriti scripta illustranda accesserunt viri ingenio et doctrinâ insignes, præsertim in Germaniâ, ex quorum laboribus fructus uberes percipere licuit, eorum vestigiis insistenti. Vidi etiam non sine jucundo quodam animi affectu adnotationes nostras a nuperrimo et eruditissimo Theocriti Editore non indignas existimari quæ non tantum commemorarentur, verum etiam, delectu earum habito, in suam editionem reciperentur. Profuit quoque mihi meos labores recognoscenti eorum judicia de meis qualibuscunque in Theocrito recensendo tentaminibus resciscere, ita ut si quibus calculum suum adjecissent, de iis spem concipere auderem meliorem, et si quos ii obelo non injuriâ notavissent, eos retractandos censerem. Unde contigit ut secundam hanc Theocriti nostri editionem, etsi non qualem vellem, at saltem qualem minus nollem, tuo favori, lector benevole, commendare in animum induxerim. Cui quidem proposito exsequendo, cum gravioribus negotiis continuò implicarer, multa se opposu-

erunt. Sed tandem voti solvendi occasionem nactus manum ad opus admovi.

Theocritum lectitâsse existimari potest, ex venustissimis ipsius carminibus, vir sanctissimus et disertissimus Gregorius Nazianzenus, Antistes Constantinopolitanus. Magnus ille Basilius Cæsareæ in Cappadociâ Archiepiscopus, qui cum Nazianzeno familiarissimè vixit, de Gentilium libris legendis luculentam dissertationem edidit[1]. Basilii æqualis, illustris ille Præsul Mediolanensis, Sanctus Ambrosius, in præclaris Hexämerôn libris, hortulos suos ex Virgilii Eclogis et Georgicis irrigâsse videtur. Gregorii Nazianzeni auditor Sanctus Hieronymus, satis rigidus alioquin morum censor, multus erat in scriptis Græcorum et Latinorum evolvendis, et de his literis excolendis doctam epistolam evulgavit[2]. Sanctus Augustinus, Hipponensis Episcopus, in egregiis de doctrinâ Christianâ libris[3], de eâdem re sapienter et eleganter disseruit.

Equidem persuasissimum habeo Christianæ Ecclesiæ optimè consultum iri, si hæc studia, quæ in antiquarum linguarum exactâ cognitione, tanquam in optimo humani intellectûs exercendi et informandi gymnasio et quasi palæstrâ, et quæ in Græcorum et Romanorum scriptis assiduè evolvendis et accuratè interpretandis versantur, non obsolescere patiatur, sed potius ea materno amore fovere et impensâ diligentiâ promovere conetur. Nobis certè non invideri debet, si eâ libertate utamur, quæ

[1] S. Basil. Homil. XXII. p. 173, tom. II., ed. Paris., 1722.

[2] S. Hieronymus, ad Magnum oratorem, Epist. 83, p. 654, tom. IV., ed. Paris., 1706.

[3] S. Augustinus De Doctrinâ Christianâ, lib. II., ad finem.

summis Ecclesiæ primitivæ rectoribus est concessa, et studiis hisce jucundissimis, quæ adolescentiam nostram aluerunt, senectutem aliquantisper oblectemus.

Quid autem si non diffiteamur in Theocrito nostro non pauca deprehendi, quæ non tantum minus proba et decora sint, sed etiam fœda et turpia, et quæ justum verecundiæ sensum graviter offendant? Verum enimvero regerere liceat, quemadmodum in rebus physicis etiam e venenis noxiis pharmaca solent elici salutaria, ita quoque ex his locis vitiosis enucleari possunt moralia quædam medicamenta, ad salutem promovendam idonea, et nostris præcipue temporibus non infructuosa.

Etenim cum ad talia animum advertamus, quæ scriptorum ethnicorum etiam celeberrimorum scripta deturpant, et lucidissimo eorum candori maculas quasi adspergunt, et præcipuè poetarum ingenio et styli venustate et colorum quasi festivâ hilaritate et versuum numerosissimâ suavitate commendatissimorum, haud facilem aurem iis præbebimus, qui hodie nobis pollicentur et persuadere conantur, nos a vitiorum fœditate immunes fore, et virtutibus moralibus inclarescere posse, si modo nos et populares nostros secularibus studiis et artibus elegantioribus, et philosophiæ placitis, et literarum humaniorum culturæ totos mancipemus. Qui quidem error exitiosissimus ex his ipsis ethnicorum libris efficacissimè potest refelli.

Hæc studia, nullo non honore prosequenda, et nullâ non diligentiâ excolenda, ubicunque cum verâ religione consocientur, et quasi famulentur pietati, et cælestis gratiæ splendore illuminentur et rore pluviâque irrigentur, contra autem, si per se segregentur, et in quandam terrenam et quasi silvestrem solitudinem ex Civitate Dei

abigantur, effrenatè, petulanter et intemperanter gestire solent, et animalium sensuum et appetituum naturalium indulgentiâ luxuriare et lascivire, et quasi belluino more efferari. Huic sententiæ adstipulari videtur universa mundi antiquitas. Unde rectè colligitur, rationem hominis et voluntatem, utcunque naturalibus dotibus instructam atque adornatam, ad societatem humanam clarificandam, purificandam atque illuminandam, et ad rem publicam instaurandam et conservandam, non esse idoneas.

Liceat etiam aliud adjicere quod a re, de quâ agitur, non alienum esse videtur.

Cum Theocriti et similium scriptorum pietatem in Deos suos qualescunque oculis contemplamur[1], et eorum sensum pulchritudinis naturalis exquisitum elucentis in rivis limpidis, prata floribus picta recreantibus, et in vallibus herbosis, ministrantibus ubertim pascua gregibus niveis et armentis boum validis, et in speluncis vivisque lacubus, et pastorum mentes largo quasi lætitiæ flumine perfundentibus, et cum aure percipimus vocem naturalis pietatis, in versibus eorum suavissimis ad Faunos Nymphasque, fontium, rivorum et montium amatores, sese exprimentis et effundentis, cuinam non illicò succurrit non injucunda cogitatio,—Ecquid a talibus scriptoribus expectandum fuisset, si harum omnium rerum Conditorem Optimum Maximum, et tantorum bonorum Largitorem munificentissimum, Deum, ex oraculis Ipsius divinitùs inspiratis cognovisse, et hac luce veritatis frui, quæ nobis illuxit, licuisset? Dicam etiam audacter quod sentio. Ecquis non potius admiratur diligitque vitam Theocrite-

[1] Cujus exemplum insigne habes in Idyllio illo pulcherrimo VII., 34, 155. Conferas, quæso, X. 42.

orum pastorum, in rupe maris Siculi, vel in gramine ad ripas Anapi sedentium, vel ad fontem sub pinûs susurrantis umbraculo, vel sub frondosarum ulmorum et populorum albarum hospitio, post anni fruges conditas, Thalysia lætè celebrantium[1], et carmina numinibus suis, fistulâ adspirante, canentium, quàm illorum philosophorum, qui, post splendorem divini aspectûs in Verbo Veritatis revelatum, in obscurâ caligine errare contenti sunt, et in formidoloso et inhospitali barathro volutare rerum naturalium et causarum secundarum, a divino intellectu, amore, et potentiâ Conditoris, Qui, ut cum Newtono[2] nostro loquar, "omnia regit, non ut anima mundi, sed universorum Dominus," longè latèque remotarum?

Sed hæc hactenus. Ignoscant mihi velim lectores benevoli talia aliis insinuanti, quæ ipsi sibi fortassè præcipere aptius et melius potuissent. Scribebam Riseholmiæ propè Lincolniam, in Festo Epiphaniæ, Anno Salutis MDCCCLXXVII.

[1] Theocr. Idyll. VII. ad fin.
[2] Isaaci Newtoni Principia, ad finem; p. 528, ed. Lond. 1726.

PRÆFATIO,

PRIMÆ EDITIONI PRÆMISSA.

SEPTENNIUM jam effluxit ex quo de recensendis Theocriti Reliquiis cogitare cœpi. Cujus quidem consilii complures extitere causæ; primùm, ut harum Literarum studia pro virili parte juvare conarer; deinde, ut, cùm severioribus studiis et gravioribus negotiis implicarer, Scriptorem aliquem styli venustate et hilaritate et candore ingenii commendabilem, qualem esse Theocritum omnes censuerunt, præ manibus haberem, quo animum subinde acquiescentem exercerem simul et recrearem.

Persuadebam quoque mihi, quod a gravissimis auctoribus traditum accepimus, indigestam variarum scientiarum leviter degustatarum notitiam adeò nihil ad mentes Adolescentium rectè informandas valere, ut contrà eas faciat vel effæminato languore flaccessere, vel volubili inconstantiâ fluitare, ne dicam temerariâ arrogantiâ superbire; et nihil unquam verè solidi et diuturni in iis præsertim studiis, quæ jure primum obtinent locum, Sacrarum inquam Literarum et Theologiæ, effici posse, omnia autem, quæ in his attentarentur, infirma, incerta et infructuosa fore, si fundamenta a majoribus nostris in accuratâ Antiquarum Literarum cognitione sapientissimè jacta labi aut vacillare pateremur.

Quare Angliæ nostræ, quùm in aliis rebus, quæ ad Religionem pertinent, tum in hâc quoque egregiam felicitatem magnoperè prædicandam esse arbitror, quod in Scholarum et Academiarum suarum disciplinis instituendis, Linguarum Antiquarum studia, universæ humanitatis, præcipuè autem Theologicæ scientiæ, sub-

structionem esse voluerit; unde Patriæ nostræ post literas renatas semper licuit gloriari, se Viros aluisse et hodie alere, non in profanis tantùm literis summâ cum laude versatos, sed eosdem sacræ eruditionis famâ florentissimos. Quis, ut recentiores taceam, quis non affectu quodam lætitiæ se commoveri sentiat, quùm Usserios, Waltonos, Gatakeros animo recolat, quùm Savilios, Hammondos, Pearsonos, Bentleios, Davisios, et, si de adoptivis loqui liceat, quùm Casaubonos, Grabios; quorum insistere vestigiis videtur esse gloriosissimum; et ut aliqui semper reperiantur, qui eadem arma tractent, quibus illi feliciter usi sunt, et validis sanæ doctrinæ propugnaculis Religionem puram et incorruptam tueantur, Ecclesiæ et Reipublicæ sanè est saluberrimum.

Itaque tantum abest, ut hæc sæcularia studia, tanquam res non summi momenti, unquam negligenda esse videantur; ut, quùm teterrima pestis Literas et universam hominum societatem sit invasura, si quando ii, qui se Criticos appellari volunt, Theologica studia invidiosè elevaverint, ita non minus exitiabilis futura sit illa perversitas, si unquam homines sibi nihil Philologiâ opus esse jactitent, quin præclari Theologi fiant. Mihi quidem si, salvâ verecundiâ, quid sentiam eloqui liceat, hæc ab illis studia, in adolescentium præcipuè Institutione, non modo nunquam segreganda esse, verùm etiam, si fieri posset, arctiore adhuc cum iis societate jungenda videntur; et illud potius semper placuit, quod a non nimis æquo profanarum disciplinarum censore, Tertulliano, quæri videmus, "*Quomodo repudiamus sæcularia studia, sine quibus divina esse non possunt*[1]*?*"

Quæ cùm ita sint, nullâ magis aliâ ratione hæc studia adolescentium animis arbitrabar me posse commendare, quàm si probatum aliquem Scriptorem, qui eos suavitate alliceret, ad Codicum fidem accuratè recenserem, et rationibus identidem expositis, quæ apud me in lectionibus deligendis valuissent, quàm emendatissimum iis repræsentarem.

Ut autem Theocritum potissimum edendum susciperem, præter causas jam a me memoratas, alia me impulit ratio. Cernebam enim locupletissimam messem Variarum Lectionum, e MSS. Theocriti enotatarum, a Viris doctis jam esse collectam;

[1] Tertullian. de Idololatriâ, c. 10.

sed tamen, si ita loqui liceat, in horreo etiamnum penè intactam jacere, et areæ criticæ tribulum et ventilabrum adhuc expectare.

Jam vero, etsi vix suspicabar futurum, ut post uberrimas Manuscriptorum copias, quas ad suam Theocriti Editionem adornandam adhibuit Gaisfordius, magnus aliquis fructus ex *novis* Codicum Collationibus perciperetur, tamen minimè committendum putavi ut, si qua hujusmodi comparari possent subsidia, iis uti negligerem. Quare Codicem Harleianum, leviter quidem illum a Wartono olim libatum, sedulo evolvi; et duos alios Libros MSS., quorum unus haud ita pridem e Caroli Burneii S. T. P., alter vero nuperrimè e summè Reverendi et eruditissimi Viri Samuelis Butleri S. T. P., Episcopi Lichfieldensis, librariâ supellectile in Museum Britannicum immigravit.

Habui quoque penes me, ut quàm commodissimè eum usurparem, beneficio Academiæ Cantabrigiensis, Codicem a nullo adhuc Theocriti Editore excussum, qui olim fuerat eximii illius Literarum fautoris Joannis Mori, Episcopi Eliensis; illo vero mortuo, cum cæteris ejus librorum cum impressorum tum manuscriptorum copiis, munificentiâ verè regiâ Georgii Primi in Academiæ Cantabrigiensis Bibliothecam concessit.

Neque exiguum nostræ editioni ornamentum attulit Vir ornatissimus Thomas Phillipps, Baronettus, qui, suum Theocriti Codicem humanissimè subministravit, et, quâ benevolentiâ favet suorum studiis, mihi quoque, ut et aliis, luculenter declaravit, se egregium illum quem possidet pretiosissimorum Voluminum thesaurum non sibi soli sed universo Orbi literario conquisivisse.

Neminem fere latet, qui historiam Codicum Theocriteorum vel leviter attigerit, duos quùm eruditione tum ingenii elegantiâ non incelebres viros plurimum temporis itinerum et impensæ insumpsisse, quò Manuscriptorum, quotquot in Galliæ et Italiæ Bibliothecis asservarentur, varias lectiones corrogarent. Quorum hic, Jacobus Sanctamandus, Collegii Lincolniensis apud Oxonienses olim alumnus, per annos MDCCVI—X, ille vero, Jacobus Philippus Dorvillius, Professor Amstelodamensis, non multis post Sanctamandum annis, huic labori exantlando strenuè incubuit. Neque quisquam ferè fuerit, qui de assiduis eorum in hoc opere exequendo curis inaudiverit, nedum eorum Adversaria evolverit, quem non affectu doloris tetigerit, et de humanarum rerum fragilitate monuerit id quod plurimis innotuit, utrumque

morte prius interceptum fuisse, quàm ullum sui laboris fructum perceperit.

Præclarè tamen accidit, ut subsidia, ab utroque ad Theocritum expoliendum comparata, non dissipata interciderint, sed in eundem copiarum literariarum locupletissimum thesaurum,—Sanctamandana quidem testamento legata a. 1750, Dorvilliana vero jure emptionis, a. 1804,—Bibliothecam Bodleianam, delata sint.

Et Jacobi quidem Sanctamandi schedis plurimum adjutus est Thomas Wartonus, quum Theocritum in lucem ederet Oxonii Anno MDCCLXX. Sed iis ita usus est is, qui Dorvillianas quoque copias, pretio et amplitudine præclarissimas, primus ad Theocritum elimandum attulit a. 1816, Vir de literis quum profanis tum etiam sacris immortaliter meritus, Thomas Gaisfordius, ut ejus operâ conjuncti Sanctamandus et Dorvillius in Theocrito plus effecerint, quàm ab alterutro, si id solus attentâsset, fieri potuisset.

Equidem, ut officio Editoris, quantùm in me esset, satisfacerem, has MSStas collationes a me quoque inspiciendas esse putavi; de quibus quid amplius commemoratione dignum existimavero in Codicum collatorum recensione uberius erit a me exponendum. Eodem quoque tempore quo has evolverem oblata mihi est facultas Codices Laudianum et Baroccianum, eos quoque in Bibliothecâ Bodleianâ repositos, quibus Wartonus etiam usus est, recognoscendi; et absolvendi quoque collationem Codicis Canoniciani, adhuc intacti, in eandem Bibliothecam haud ita pridem recepti, quæ meo rogatu a doctissimo Viro Gulielmo Jacobson[1], Academiæ Oratore Publico, inchoata fuerat et magnam jam partem confecta.

His ferè Codicum subsidiis quum veteribus tum novis, instructus ad Theocritum edendum accessi. Jam verò quum tantus sit quem dixi Codicum vel ab aliis vel a me ipso collatorum numerus, vix dubito quin nonnullis id mirum videatur, quod jam debeo profiteri, annotationes meas non tam in lectionibus ex hâc Manuscriptorum penu depromendis, quàm in novis Emendationibus vel proponendis vel corroborandis maximoperè versari. Cujus rei reddenda a me ratio est.

Ego vero tantum abest ut non summam Codicum reverentiam

[1] Hodiè Episcopo Cestriensi.

habendam esse autumem, ut contrà nullum non lapidem ab Editore movendum esse ultrò affirmem, quo quid habeant Codices resciscat. Quod a me in Theocrito factum fuisse, quantum penes me esset, religiosè profiteor.

Illud vero, ab alterâ parte, est animo perpendendum, Codices ipsos, qui quidem jam extant, permultis vitiis, quæ in antiquorum scriptis insederunt, esse recentiores; id quod diu jam de Theocriteis conquestus est maximè idoneus harum rerum æstimator Lud. Casp. Valckenaerius[1]. Hoc quoque est animadvertendum, Codicem alium ab alio, eoque fortasse mendosissimo, esse descriptum, idque a Librario, ut fieri potuit, neque oscitantiæ neque inscitiæ immuni; contrà autem Criticum illum, qui hodiè ad textum recensendum accedit, ante oculos uno obtutu *plurimorum* Codicum lectiones inter se collatas habere; et ex omnibus, quod in quoque loco sit optimum, excerpere, et veritatem ex eorum erroribus inter se comparatis felici conjecturâ interdum eruere posse. Fidenter igitur aio, cum Codices sint vitiosi, id quod de Theocriteis satis constat, Codicem omnium optimum esse rectam Rationem.

Quare de Conjecturis, quæ in Veteres Auctores afferuntur, id inquirendum esse arbitror, non utrum *conjecturæ* sint, sed an veri similes, an necessariæ. Id quoque disserendum subit, an non *ars* quædam sit conjectandi, certis quibusdam subsidiis innixa, et præfinitis legibus circumscripta. Naturalem quandam divinandi vim ad artem criticam factitandam exigebat Bentleius[2]: et id quidem fortasse verè. Hoc autem libentissimè largior et ultro profiteor,—Poetarum antiquorum textum velle refingere, nullo vel levi tantum respectu habito non dico solum ad universas linguæ ipsius et rei metricæ leges, ad Scriptoris indolem et rationem quùm cogitandi tum etiam cogitata eloquendi; sed, id quod nomine quidem humilius re autem non minus necessarium, parum exploratis quoque literarum et compendiorum formulis, quas in Codicibus describendis vulgo adhibebant Librarii; neque antiquâ verborum pronuntiatione, corruptelarum fonte uberrimo, quæ iis usitata erat, probè perspectâ, ita ut eam firmè teneas et nunquam ex animo fluere patiaris,—quid est aliud quàm summæ imperitiæ et temeritatis insanissimæ?

[1] Ad Idyll. I. 16.
[2] Præfat. ad Horatium * * 3 ed. 1728.

Sed quid hæc, fortasse inquies, ad Theocritum? Dicam quàm potero brevissimè. In hoc Scriptore plures sunt loci aperte vitiosi, quàm haud scio an in nullo alio sive Græco sive Latino similis famæ et magnitudinis. Theocritum ab antiquis Grammaticis et Lexicorum conditoribus, qui quidem hodie feruntur, citatum esse rarissimè, ut nihil fere inde opis accedat non sine admiratione observaveris. Interea Codices MSSti affluxerunt, (quorum plurimi mox recensebuntur,) si ad numerum spectes, satis multi, sed pro eorum multitudine, si universos æstimaveris, pretio parum spectabiles.

Quare quum aliæ rationes Editoribus non suppeterent, ad conjectandum confugerunt; neque immerito. Nullius enim planè momenti erit hìc objicere, plurimas, quæ ab iis in Theocritum effusæ sunt, conjecturas insulsas esse et apertè futilissimas. Esto. At Codicum lectiones in his ipsis locis plerumque sunt nihilo his conjecturis meliores, nisi quâtenus conjecturis melioribus materiam subinde afferant. An, quia nos male conjecimus, igitur lectores nostri se hallucinationibus librariorum in perpetuum mancipabunt? An vos, qui conjecturas repudiatis, nihil, nisi quod a Codicibus oblatum fuerit, amplectemini? At in plurimis locis Codices ad unum omnes tam apertè peccant vel in sensum, vel in metrum, vel in grammaticas leges, vel simul in omnia, ut eorum lectiones nihil nisi pessimæ omnium *conjecturæ* jure sint appellandæ. Quare si Codices ubique amatis, amatis quoque conjecturas: si odistis conjecturas, Codices ubique amare non potestis.

Et si Codicibus semper esset acquiescendum, sane dubitari nequit, quin in multis Theocriti locis Theocrito ipso careremus. In his enim Theocritum hodie legimus in editionibus nostris non ex Codicum scripturâ, sed ex Virorum Doctorum emendationibus. Quis, ut uno e pluribus exemplo contentus sim, nisi sensûs poetici plane expers, in Idyllio XXII. 39, elegantissimam Ruhnkenii lectionem λάλλαι non perinde veram esse agnoscat, ac si in omnibus, quotquot ubique sunt gentium, Theocriti Codicibus repereretur? At invenitur in *ne ullo quidem omnium.* Quis in eodem loco ἄλλαι, veram esse contendat? At invenitur in *omnibus.*

Quæ cum ita sint, equidem inter nimiam et pertinaciam et temeritatem rem temperare volui. Quare Codicum lectionibus,

ubicunque res flagitaret, disertè memoratis, paucas tantum lectiones ex aliorum conjecturâ in *textum* intuli, *nullam* omninò de meâ, contentus in *notis* indicare, quid in locis mendosis mihi videretur; quòd mihimet ipsi libertatem denegare deberem, quam non nisi parcissimè etiam Rei Criticæ peritissimis concesserim; tum verò quia, etsi sæpe apertè corruptelâ laboraret oratio, de medicinâ haud perinde liqueret. Manifesti enim vitii non est manifesta curatio.

Textum Meinekianum typis imprimendum curavi, quem ut 'cæteris puriorem[1]' præter alios meritò laudavit Hermannus; a Meinekio autem nunquam, si bene memini, nisi monito lectore discessi.

Ut *interpretandi* munere supersedendum putarem, nisi in illis locis ubi cum textu constituendo arctissimâ necessitate conjungeretur, in causâ fuit, non quod illum laborem non, in Theocrito præsertim, apprimè necessarium esse judicem, sed quod ab aliorum Editionibus, præcipue verò utilissimis et recentissimis Kiesslingii et Wuestemanni, ita huic enarrandi officio est satisfactum, ut verendum videretur ne, si quid in hâc parte molitus essem, actum agere rectè existimarer. Quare manus abstinui[2]. Accidit autem ut quædam hujus generis in hac nostrâ editione inveniantur. Nam, quum in hoc opere versarer, repperi inter schedas eruditissimi et desideratissimi fratris, Joannis Wordsworth, A.M., Collegii Sacrosanctæ Trinitatis apud Cantabrigienses haud ita pridem socii, quædam in Theocritum observata, quæ lectoribus acceptissima fore confido, et quæ cum meis conjuncta legi mihi sanè est jucundissimum[3].

Sed hæc hâctenus. Lentum quidem hujus qualiscunque nostri laboris in Theocrito positi negotium diutiùs prolatum iri videbatur, nisi jam verendum esse putarem, ne quas in eum scripsissem annotationes, pro Poëtæ nostri modulo nimiâ mole

[1] Hermanni Opuscula v. 50: "Sequor A. Meinekii Editionem quæ purior est cæteris."

[2] In hâc alterâ editione, amicorum rogatu largius aliquanto tironibus est consultum (quibus multum profuerit *Argumenta* Græca Idylliis præmissa sedulo perlegisse) sed librum onerare nolui; et Paleyi editio, exegetico apparatu instructa, nulli non est parabilis.

[3] Hæ fratris mei adnotationes hamulis inversis designantur, affixis literis "J. W."

laborare viderentur. Huc accessit, quòd præclaram operis absolvendi occasionem hodie nactus sum, beneficio Academiæ Cantabrigiensis, quæ Theocritum nostrum adoptare dignata est, et libri typis excudendi sumptum in se recipere; cujus collatæ in me gratiæ memoriam foveo perjucundam cum summâ observantiâ et piâ veneratione conjunctam.

Nunc quæstionem quandam Theocriti ferè propriam paulisper attingamus, quæ majorem disserendi ubertatem postulare videbatur, quàm quæ intra arctiores Notarum nostrarum cancellos posset concludi.

Neminem fere fugit paulo attentiorem, Theocritum, in versibus pangendis, bucolicam cæsuram frequentare; hoc est, quartum pedem fine vocis terminare, quam deinceps excipiat Adonius, sive dactylus cum spondeo. Vide modo primum idyllium, cujus ab initio *viginti septem versus* continuo tenore decurrunt, sine ullâ varietate hanc cæsuram exhibentes.

Sed ut hâc de re paulò temerius pronuntiabant veteres Rei Metricæ Magistri, ut Marius Victorius ed. Gaisford, p. 157, 'hanc legem per *omne* opus sui carminis custodire Theocritum Syracusanum exceptis tribus aut quatuor versibus,' et Terentianus Maurus de Metris v. 2131,

"*Jugiter hanc legem toto prope carmine servat,*"

cum tamen versus non pauciores quàm XXVII. in primo Idyllio IX. vero in secundo huic regulæ refragentur; ita recentioribus observandum reliquisse videntur, in *his versibus quartum pedem* apud Bucolicos ferè semper esse *dactylum*[1]. Quod adeo verum est, ut non dubitem insuper asseverare, omnes Idylliorum vere Bucolicorum versus (nam heroica, Sophronica sive mimica, et διηγηματικὰ[2] prudens excipio) in quibus pes quartus spondeus sit, et in finem vocis exeat, quæ vel disyllaba vel hyperdisyllaba sit, vel monosyllaba quæ versum inchoare non possit, ideoque

[1] Vide Valcken. Epist. ad Roeverum, p. 15. Warton. in Dissert. de Poet. Buc. p. 36. Maltby. Thesaur. Poet. p. 26. Gaisford. Hephæst. p. 271. Dixerat quidem Servius ad Virg. Eclog. I.: "Quartus pes si sit dactylus, meliorem efficit orationem, ut *Nos patriæ fines et dulcia.* Hanc legem Theocritus vehementer observat: Virgilius non adeo."

[2] De quibus Servius ad Virg. Eclog. III. 1.

præcedentibus potius quam succedentibus adhæreat, aliquâ corruptelâ laborare.

De Græcis Elegiaci carminis Scriptoribus hodie non ex instituto agimus. Sed tamen fortasse operæ pretium erit monere, poëtas qui illo genere scribendi præ cæteris claruerunt, non libenter ante cæsuram bucolicam disyllabam vel hyperdisyllabam vocem, cujus ultima syllaba *producatur*, posuisse. Qui sub Theognidis nomine nunc supersunt versus numero sunt MCCCLXXXIX; heroici DCXII. Inter hos extant sanè qui sequuntur;

v. 181,

τεθναμέναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ || βέλτερον ἀνδρί.

v. 641,

οὔτοι κ' εἰδείης οὔτ' εὔνουν || οὔτε τὸν ἐχθρόν.

v. 695,

οὐ δύναμαι σοὶ θυμὲ παρασχεῖν || ἄρμενα πάντα.

v. 753,

ταῦτα μαθὼν, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως || χρήματα ποιοῦ.

v. 901,

ἔστιν ὁ μὲν χείρων ὁ δ' ἀμείνων || ἔργον ἕκαστον.

v. 963,

μή ποτ' ἐπαινήσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς || ἄνδρα σαφηνῶς.

v. 1161,

οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν || παισὶν ἄμεινον.

v. 1193,

ἀσπάλαθοί γε τάπησιν ὁμοῖον || στρῶμα θανόντι.

Neque tamen his plures reperientur, si rectè memini. Contra autem in versibus heroicis DCXCII, qui Theognidi tribuuntur, non pauciores quàm CCCLXXIX inveniuntur qui *dactylum* habent in quarto pede ante finalem Adonium. Atqui, dices fortasse, nonne apud Theognidem legitur v. 25,

οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη || οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς,

et nonne illis versibus jam a te memoratis is accenseri debet? Legitur sanè in hoc loco et sæpius vox Πολυπαΐδη adhibita a Theognide, sed tamen ita posita ut rem, quam declarandam suscepimus, confirmet non convellat. Nam hâc voce novies usus

est poëta, v. 25, 27, 61, 79, 87, 191, 143, 145, 541, *semper* tamen sequente *vocali*, ita ut ultimum vocis membrum semper dactylus esse possit, (Πολυπαΐδη) numquam *non* possit. Quare Gaisfordio persuasisse Elmsleium, ubique in Theognidis relliquiis scribendum esse Πολυπαΐδη non miror, non persuasisse Welckero, valdè miror. Vocativi forma et locus idem est qui v. 1349, ubi Simonidem alloquitur,

οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὕνεκα κἀγὼ—

Conferas quoque v. 469, 667. Vide et Hermesian. 67,

εἴσοκε τοι δαίμων, Εὐριπίδη, εὗρεν ὄλεθρον,

et Bachii notam.

Et ut alios Elegiaci carminis auctores attingamus, nullus, quod sciam, extat Simonidis versus, qui ante quintum dactylum habeat spondeum ex disyllabo vel parte hyperdisyllabi confectum; (nam in Epig. LXXXIX. Gaisf.

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέως || ᾧ μ' ἐπέθηκεν,

rectè Codex Vaticanus habet Σινωπέος;) nullus Tyrtæi, nullus Philetæ, nullus Phanoclis, nullus Hermesianactis. Poetæ contra ejus, qui Phocylidæ nomine vulgo appellatur, et qui hexametris scripsit, reperientur in brevissimo carmine (nam versibus constat tantùm CCXVII) longè plures hujusmodi versus quam in omnibus quos memoravimus Elegorum Scriptoribus.

Equidem, his rebus perpensis, vix a me possum impetrare ut octo versus jam laudatos, si rectè inter Theognideos recepti sint, non aliquâ corruptelâ laborare existimem. Quintum eorum et ultimum facili transpositione correxeris,

ἐστὶν ὁ μὲν χείρων ὁ δὲ ἔργον ἕκαστον ἀμείνων.
ἀσπάλαθοί γε στρῶμα θανόντι τάπησιν ὁμοῖον.

de quo metri genere quædam annotavimus ad Idyll. X. 38, XIII. 68. Vide Theogn. 1171,

Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην.

et v. 355.

Medelam v. 1161 ipse subministrat Theognis, qui eundem versum aliàs, v. 409, sic scribit,

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω.

Quin v. 695 legendum sit *παρασχέμεν*, et v. 641 *εὔνοον* vix

dubitandum videtur. In v. 753 pro *δικαίως* mallem *δίκαιά συ.* Versus 181, 963 peritioribus relinquo. Addi sane poterat v. 911,

ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα· δύ' εἰσὶν || πρόσθεν ὁδοί μοι.

prout vulgo editur, nisi ibi rectè Codex Mutinensis, a Bekkero collatus afferet *δύ' εἰσὶ τὸ πρόσθεν ὁδοί μοι.* Sed ad Bucolicos redeamus.

De Bione et Moscho extrà controversiam res est. Nam si unum versum exemeris illius quarto idyllio, quod non Bucolicum est, sed Ionicâ oratione conscriptum, IV. 37,

'Αονίου πεδίοιο βαθεῖαν || βῶλον ἀρούρης,

vere mihi videor esse dicturus, ne unum quidem ex alterutro locum, qui quidem sanus sit, afferri posse in quo ante quintum dactylum vox disyllaba vel hyperdisyllaba præcedat, cujus *ultima* sit longa sive naturâ sive positione. Optimè igitur Schaeferus in Bionis I. 61,

καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἔμηνας || θηρσὶ παλαίειν

pro EMHINAC reposuit EMHINAO, non metro tantum sed lingua hoc flagitante, ita ut utrique simul consuluerit; optime Salmasius in Bionis XV. 19,

χιονέαις πόρφυρε παρειῇς, || καὶ τὸ βάδισμα,

pro *παρειῇς* restituit *παρηΐσι*, quod postea confirmavit varia lectio *παρειῇσιν* a Codice Mediolanensi oblata. In Mosch. V. 10,

καὶ δόμος ἐστὶ θάλασσα καὶ ἰχθὺς || ἁ πλάνος ἄγρα,

minime dubito quin legendum sit *ἰχθύες*. Vide Arat. 362, Theoc. XXI. 43. *Ultimam* syllabam dixi, quia voces *monosyllabas* ubique excipio, quales sunt *καὶ*, *ἢ*, *οὐ*, articulus *τῷ*, *τὸν*, præpositiones *εἰς*, *ἐκ*, quæ ad sequentem vocem pertinent non ad proxime præcedentem, et cum ea in unam quasi vocem coalescunt.

Quare ne mihi objiciantur versus hujusmodi, Theoc. Id. I. 14,

τυρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομεύσω.

neque I. 111,

ὡραῖος χὤδωνις ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

ubi Viri cujusdam docti conjectura ἐπ' ὕχθαις μᾶλα νομεύει metrum pessumdat,
neque II. 108,

οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ.

neque II. 160,

λυπῇ τὰν 'Αΐδαο πύλαν ναὶ Μοίρας ἀραξεῖ.

neque IV. 52,

τἀτρακτυλλίδες ἐντί, κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο.

neque V. 16,

τᾶς πέτρας ὤνθρωπε μανεὶς εἰς Κρᾶθιν ἀλοίμαν.

neque V. 58,

στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος.

neque V. 132,

οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασεν.

neque V. 133,

τῶν ὤτων καθελοῖσ' ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

Objici sane posset, I. 6.

ἁ χίμαρος, χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, || ἔστε κ' ἀμέλξῃς,

sed ibi κρέας verum esse, Heinsio, Brunckio, Valckenaerio auctoribus, apud omnes ferè hodiè constat. Objici quoque posset ejusdem idyllii V. 130,

ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' Ἔρωτος ἐς Ἅιδαν || ἕλκομαι ἤδη,

nisi pro Ἅιδαν, ex Codice Mediceo optimo, et editione Juntinâ, succurreret altera lectio Ἄϊδος, quæ scrupulum injectum eximeret.

Jam vero, his positis, affirmari potest, nullum neque in primis quinque Theocriti idylliis, neque in sexto neque in septimo versum inveniri, qui huic, quod diximus, præcepto adversetur. Qui ex octavo, "vexatissimo," inquit Hermannus[1], "idyllio" et quod Beckius Theocritei ingenii fœtum esse negavit, et quod corruptelis plurimis scatet, citari poterit versus 13,

ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμῖν || ἄρκιον εἴη,

[1] In *Opusculis* V. p. 82.

eum vitiosum esse et sensus clamat, et Codices arguunt, ut uberius ad locum ipsum declaravi. In eodem carmine leguntur v. 32, 33,

εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
βωκολικὰν, οὕτω δὲ Μενάλκας || ἄρξατο πρᾶτος.

cui excusatio parari poterit ex licentiâ propriis nominibus concessâ: sed locum insititium esse attentius eum inspicienti, credo, videbitur, quemadmodum interpolatoris manum, opinor, deprehenderis in idyllii noni initio qui locus illi est planè gemellus[1]. Quid de x. 38 statuendum sit,

ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη || βῶκος ἀοιδὰς,

suo in loco disputavimus.

Decem priora Theocriti Idyllia peculiarem eumque verè Doricum colorem referre jam ab aliis et præcipuè ab Ern. F. Wuestemanno[2] monitum est; quam quidem sententiam egregiè confirmat id quod jam monuimus de bucolicâ cæsurâ in his decem idylliis ad certam legem accuratissimè compositâ.

Optimè igitur Servius, testis idoneus, eòque magis in hâc re, propterea quod ad eundem finem quem nos aliâ quàm quâ nos viâ deductus est, 'Sciendum est,' inquit, Virgilii '*Septem* Eclogas meras esse rusticas, quas Theocritus *Decem* habet[3].'

Protenus autem ad *Undecimum* Theocriti Idyllium accedentibus alius rerum jam nascitur Ordo. Vide modo statim in undecimi initio,

οὐδὲν ποττὸν Ἔρωτα πεφύκει || φάρμακον ἄλλο
Νικία,

quo quidem metri genere declarare voluisse videtur Poeta, in ipso carminis limine, se non jam Eclogam Bucolicam scribere sed in Epistolâ familiari cum amicissimo Medico, Niciâ, velle colloqui. Vide mox ejusdem idyllii v. 10,

ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις οὐ μάλοις || οὐδὲ κικίννοις.

v. 41,

πάσας μανοφόρως καὶ σκύμνως || τέτταρας ἄρκτων.

[1] Vide adnotata ad hunc locum (IX. 1).

[2] Præfat. ad Theocritum, p. xxxv. quæ multa habet cognitu dignissima, et ad Theocritum bene intelligendum necessaria.

[3] Ad. Virgil. Eclog. 1.

v. 42,

ἀλλ' ἀφικεῦ τὺ ποτ' ἄμμε καὶ ἑξεῖς || οὐδὲν ἔλαττον.

v. 49,

ὤμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκεν μ' ἁ μάτηρ || βράγχι' ἔχοντα.

v. 62,

ὥς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν || τὸν βυθὸν ὔμμιν.

Qui quidem versus, cum non molliter moveri, sed suo quasi pondere laborare, videantur, agreste Cyclopis ingenium non invenustè ante oculos ponunt; sed eorum similis ne *unus* quidem in *decem* prioribus idylliis reperiendus est.

In Idyllio XII. 24 habes,

ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς || οὐκ ἀναφύσω,

qui vel [1] Ionico Poetæ, vel Theocrito certè jam non *βωκολιασδομένῳ*, facile condonandus erit, ut, ob epicum fere carminis colorem, XIII. 59,

τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν, ἀραιὰ || δ' ἵκετο φωνά.

Jam vero in Idylliis XIV, XV, Sophronis habes imitationem, et in versibus pangendis licentiam penè mimicam. Quod minime miraberis, quum Sophronem constet in mimis deditâ operâ ne a solœcismis quidem temperâsse, [2] quo personarum suarum e trivio arreptarum indolem et mores vividius exprimeret. Quaré satis commodè occurrunt versus hujusmodi, XIV. 23,

χἤφθα, εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς || καὶ λύχνον ἅψαις.

XV, 23,

θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν, ἀκούω || χρῆμα καλόν τι.

XV. 26,

ἕρπειν ὥρα κ' εἴη' ἀεργοῖς || αἰὲν ἑορτά.

Vide et XV. 42, 62, 67, 74, 94, 131, etsi huic ultimo versui,

νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς || χαιρέτω ἄνδρα,

in mollissimâ τῆς Ἀοιδοῦ næniâ, aliquantulum subirascar.

Ex Idyllio XVI, quod ut Idyllia XVII, XXII, medium quendam locum obtinent inter Epicam et Bucolicam scribendi

[1] Vide Not. infrà, ad locum.

[2] Vide Etymol. M. v. ὑγιής, Heins. Lect. Theocr. XXI. Valcken. Adoniaz. p. 201.

rationem, et quæ Alexandrina appellari potest, nulla violatæ Cæsuræ bucolicæ, qualem hìc intelligimus, exempla afferri possunt, nisi quæ vix huc retrahi debent, ut XVI. 67,

πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων || πρόσθεν ἐλοίμαν,

ubi πρόσθεν ab ἵππων ita pendet ut cum eâ quasi unam vocem faciat; XVII. 36,

τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας || πότνια κώρα.

V. 45,

κάλλει ἀριστεύοισα θεάων || πότν' Ἀφροδίτα.

Has autem Eclogas perperam Idylliis annumerari liquet, et ad Hymnorum potius Theocriteorum classem pertinere. Et dum de Alexandrino dicendi genere agimus, liceat monere eos Poëtas qui hoc secuti sunt, in *Hymnis* eam fere legem servare, quam Bucolicorum propriam diximus, quum autem *Epicis* argumentis versentur, eam minime curare. Sic hanc legem ne semel quidem in Hymnis, qui hodie supersunt, neglexisse videtur Callimachus; nam in Hymn. ad Apoll. 39,

ἀλλ' αὐτὴν Πανάκειαν ἐν ἄστει || δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι,

benè Blomfieldius edidit ἄστεϊ; et in Hymn. ad Cerer. 129,

τᾶσδε τελεσφορίας ποτὶ τὰν θεῦν || ἄχρις ὁμαρτεῖν,

legendum θεόν.

Extat sane in Hymn. ad Dian. 7,

καὶ πολυωνυμίην ἵνα μή μοι || φοῖβος ἐρίζῃ,

ubi ante φοῖβος facilè excidere poterat ὁ, aut fortasse legendum μοι μή, vel μή μοί, nam, ut ab orationis tenore patet, pronomen non encliticum sed emphaticum est.

Restat unicus locus Hymn. ad Del. 226,

ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γάρ, ἀμύνειν || πότνια δούλοις,

qui utrum necne corruptus sit non statuere audeo. Mihi quidem ἄμυν' ὦ πότνια non displiceret.

Apollonio Rhodio, et Arato, ut diversa materia, ita alia quàm Callimacho et Theocrito versificandi ratio. Apud eos, ut Homeri sequaces, hujusmodi versus sæpius inveniuntur; apud Nicandrum verò rarissimè. In Musæi autem carmine, venustatem artificiosam et elegantiam exquisitam redolente, ne

unum quidem me legere memini. Sed ad Theocritum paulisper revertor.

In Idyllio XVIII, Helenæ Epithalamio, quod mixto et fere Pindarico sermone constat, ut et XIX, XX, XXI, XXIII, XXIV, XXVI, XXVII,

legas v. 12,

εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν || αὐτὸν ἔχρην τυ.

v. 55,

καὶ πόθον, ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ || μὴ 'πιλάθησθε.

v. 57,

ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν || εὔτριχα δειράν.

Neque ex XIX, neque XX, quidquam, quod huc faciat, afferas: afferas tamen ex Piscatoriâ Eclogâ XXI, ubi Sophronem æmulatur Theocritus, v. 15, si rectè *κλίναν* conjeci; ex XXII plurima sunt alleganda v. 11, 88, 109, 113, 161, 182, quæ non mirari debes, ut Homericâ imitatione enata: in XXIII nihil huc pertinet; ex idyllio XXIV, longissimo carmine, unicum depromseris exemplum v. 107. Idyllium XXV. totum Epicum est, minimè bucolicum, unde enotabis v. 9, 158, 254. Contra vero Idyllium XXVII. 59, merè bucolicum est, sed, me judice, Theocrito adjudicandum; in ejus v. 59,

ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι || μείζονα δωσῶ.

legere mallem *τοί*.

Hæc sunt omnia, ni fallor, quæ ex omnibus Bucolicorum Poetarum Græcorum quotquot extant reliquiis memorari possunt exempla vocis disyllabæ vel hyperdisyllabæ, cujus ultima producatur, ante finalem Adonium; unde quid de hac re senserint facile collegeris. Quàm longè a Theocriteis, in bucolico versu condendo, Virgilianæ abluserint rationes, statim a prima ejus Ecloga patet, quæ constat versibus LXXIX, inter quos hi reperiuntur,

v. 29. Candidior postquam tondenti barba cadebat.
35. Pinguis et ingratæ premeretur caseus urbi.
48. Limosoque palus obducat pascua junco.
50. Non insueta graves tentabunt pabula fetas.
59. Nec gemere aëriâ cessabit turtur ab ulmo.

62. Ante pererratis amborum finibus exul.
64. Quam nostro illius labatur pectore vultus.
65. At nos hinc alii sitientes ibimus Afros.
67. Et penitus toto divisos orbe Britannos.
69. Pauperis et tugurî congestum cespite culmen.

Quorum similis *ne unus quidem versus* in *prioribus decem Theocriti* Eclogis, quæ constant versibus DCCLXXV, apparet. In Virgilii autem Eclogis hujusmodi versus sunt CCLXXVI. Sed de his Virgilianis, ubi puro et integro Adonio versus terminatur, et Adonium vox præcedat cujus ultima sit longa, opus est monere, eam vocem cum *sequentibus* non cum *præcedentibus* sensu cohærere. Quod et de Apollonii, et Arati quoque heroicis vere mihi videor esse dicturus; in quibus semper cautum est ut sensus per quartum spondeum in finalem Adonium continuo tenore flueret.

Libro nostro jam typis impresso, nactus sum exemplar Editionis Theocriti Gailianæ, quæ Lutetiæ prodiit a. 1828, et in turba Voluminum, in quibus erat, quæ Gallico nomine "*Le Philologue*" lucem viderunt, delituisse videtur, ita ut Viros doctos non raro fefellerit. Wuestemanno, qui Theocritum edidit a. 1830 ne fando quidem, ut neque Hofmanno neque Eberto, innotuisse videtur. "Gailii editio," ait Scholiorum Genevensium Editor J. Adertus, "ob immane, quo venalis fuit, pretium, paucorum tantum in manus venit." Mihi non maturius obviam fuisse et doleo et lætor. Nam quædam continet non aliunde cognita, ex MSS. a Gailio deprompta, quæ in annotationibus meis scribendis rescivisse e re mea fuisset. Sed ab altera parte, conjecturas quasdam nostras Codicum in ea commemoratorum auctoritate confirmatas non sine voluptate vidi; unde spem et animum de cæteris quoque cepi; quippe quod harum probatione de illis quoque quodammodo præjudicaretur. Utcunque hæc se res habeat, quæ in Gailii editione memoratu digna viderentur, excerpsi, et in Addendis nostris ad calcem Voluminis[1] sigillatim indicavi. Scripsi A.D. VI. Id. Apriles MDCCCXLIV.

[1] In hac editione, adnotationibus sunt inserta.

CODICUM MANUSCRIPTORUM THEOCRITI ELENCHUS.

PARISIENSES.

LITERARUM designatio, quam hic Codicum Parisiensium damus, ea est, quam, Aderto teste (nam a meo Gailianæ editionis exemplari abest hic indiculus), adhibuit J. B. GAILIUS in Editione Theocriti, Paris. 1828, 2 Tomis, 8vo. Codices, quibus literas *Sanct.* præmisi, vel ab ipso Sanctamando vel ab aliis, ut a Salvinio Professore Florentino, ejus rogatu, collati sunt. Collationum Sanctamandarum Syllogen dedit Wartonus ad calcem secundi Voluminis suæ editionis pp. 365—388.

Nonnullos ex his Gailianis Codicibus ipse Parisiis evolvi post priorem Theocriti editionem a me vulgatam et ex eis varias lectiones excerpsi.

A.	2596.	
B.	2721.	
C.	2722.	Sæculi XV.
D.	2726.	Sæculi XIV.
E.	2758.	Sæculi XIV. = *Mediol.* C.
F.	2763.	Sæculi XVI.
G.	2781.	Sæculi XV.
H.	2786.	Sæculi XIV.
I.	2802.	Sæculi XIV.
K.	2812.	Sæculi XVI.
L.	2831.	Sæculi XIII.
M.	2832.	Sæculi XIII. = *Mediol.* A. Codex optimus cum glossis.
N.	2833.	Sæculi XV. (?)
O.	2834.	Sæculi XV.
P.	2835.	Sæculi XIV. = *Mediol.* B.
Q.	2844.	Sæculi XIII.
R.	2998.	Continet paginam proverbiis Theocriteis refertam.
S.	3026.	
Y.	169.	
Z.	351.	Sæculi XVI.

Parisienses, sive a Dorvillio sive a Sanctamando collatos respiciamus, sunt hi

1 MS. Regius 335.
2 1513.
3 3312=2802.
4 2794=2402.
6 Colbert. 1193=2721.
7 Coislin. 169.

Hos omnes, quos suprà recensui, contulit Dorvillius cum ed. Oxon. 1699; tres, qui sequuntur, Sanctamandus;

9 Colbert. 6443=2884. Sæc. XIII. (A.D. 1298) continet nonnulla Sophoclis et Æschyli.

10 MS. Regius 3378=2832. cum glossis; habet Idyllia I—XXV, exceptis XIX, XXIV.

11 Coislin 351. ad Idyll. XX, XXI, XXIII, contulit Sanctamandus.

GENEVENSIS.

De eo videndus Wuestemannus Præfat. Theoc. p. XV. XVI. Scholia ex eo descripsit ediditque J. Adertus Turici, 1843; præmissâ brevi Codicis notitiâ.

ITALICI.

Qui sequuntur Codices A, B, C, D, E, *F, G, H, K, *I, L, N omnes collati sunt a Dorvillio cum editione Theocriti Commelinianâ Heidelb. 1604. Collationes ejus extant in Bibliothecâ Bodleianâ. (X. 1. Inf. 2. 22.) Codices sic * notati ad Moschum pertinent; Codicum notitia, quam damus, est inscripta Dorvillii manu in paginâ primâ ed. Commelin.

MEDIOLANENSES.

A. Codex vetustus est. N. 32.

B. Recentior. N. 22. continens partem Anthologiæ, Apollonium Rhodium et partem Iliadis.

C. Recens. N. 75. habens fere omnia sub nomine Theocriti; cum Opp. et D. Hesiodi et Scuto.

D. Recentior. 240 Annorum. N. 84.

E. Recens. N. 115. negligentiam et insciti correctoris manum expertus.

*F. Optimus et antiquissimus, in quo et Odyssea Homeri et Sallustius Philosophus de Diis.

G. N. 24.

H. Recens.

K. Codex optimus cum uberrimis Scholiis, et bonæ frugis repletus; hoc volumine continentur Pars Phœnissarum Euripidis, Æschyli Persæ, Aristoph. Plutus, Nubes, Ranæ; Lycophronis Alexandra, Hesiodi Scutum, Pindari Hymni XII, Hesiodi Opera et Dies, Oppiani de Piscat. libb. V, Dionysii Alex. Periegesis, Theocriti Idyll. XVII, Simmiæ Rhodii Ala et Securis: omnes hi cum Scholiis. Frag. de Piscibus; Frag. de Dialectis; Excerpta. N. 222.

*I. 831. qui continet Orphea, Callimachum, Pindarum. Satis bonus.

PARMENSES.

L. Recentior multum.

M. Vide post *N.

VENETUS.

*N. Codex S. Marci ex vetusto descriptus, continebat inter alia Moschi Europen.

M. Codex Dorvillianus; nunc est in Bibl. Bodleianâ, X. 1. 3. 12. Chartaceus; continet decem priora Idyllia.

Qui sequuntur Codices P, Q, R, S, T, V, W, X. Y, Z, Γ collati sunt a Dorvillio cum altero exemplari editionis Commelin. Collationes ejus extant in Bibl. Bodlei. (X. 1. 2. 23); unde notitia nostra hausta est.

FLORENTINI.

Sanct. P. Mediceus 37. Sæc. XIII. accurate scriptus ex vetustiori longe ut videtur, nam aliquando eum non legere videtur, adeoque voces quasdam vacuo loco reliquit.

Q. Mediceus 52. Sed non absolvimus, quia negligenter scriptus et ex superiori sumptus videbatur.

Sanct. R. Medic. 43. Partim contulimus, sed XV Sæculi erat et cum P. coincidebat.

S. Medic. 16. Accurate scriptus, Sæc. XIII, fuit Philelphi; continet plurima, Nonni Dionysiaca, Oppianum, Nicandrum, Hesiodum, &c.

T. Medic. Sæc. XV. Pauca inde excerpsimus.

[*Sanct.* Codicem alium Mediceum sive Laurentianum, Angeli Politiani dictum, 46 contulit Sanctamandus, non contulisse videtur Dorvillius; Codices Dorvillii P et R Sanctamando dicti sunt Laurentiani. Vide Wartoni ed. II. p. 377.]

Sanct. V. Cod. Benedictinorum Florentinorum sive Abbatiæ. Sæc. XIV. (Sanctamando A. C. 12 vel Ben. V. h.e. Benedictinus Vetustior.)

Sanct. W. Ibid. Sæc. XIV. (Sanctamando A. C. 4 vel Ben. R. h.e. Benedictinus Recentior. Horum duorum Codicum Benedictinorum Collationes Sanctamandi gratiâ confecit Salvinius.)

X. Bibliothecæ S. Marci. Sæc. XV. Videtur ex T. descriptus.

Y. Med. continebat varia Epigrammata; Sæc. XV.

Z. Med. 18. Recentissimus.

NEAPOLITANUS.

Γ. Sæc. XIV. In Bibliothecâ S. Joannis Carbonarii; aderant Scholia.

Qui sequuntur Codices *b*, *i*, *m* collati sunt cum Commelin. 1604, qui autem designantur literis *a*, *c*, *d*, *f*, *g*, *h*, *k*, *l* cum editione quam a Dorvillio indicatam non invenio: collati vero sunt omnes hi Codices in Dorvillii gratiam; non ab ipso Dorvillio. Collationes extant in Bibl. Bodleianâ. (X. 1. Inf. 1. 30.)

ROMANI.

Sanct. 1. *a.* Vaticanus 50. Sæc. XIV. Chartac. continet nonnulla Euripidis, Sophoclis, Hesiodi, Pindari, Homeri et Planudis.

Sanct. 8. *b.* Vaticanus 40. Sæc. XI.

Sanct. 3. *c.* Vaticanus 38. Sæc. XIV. Continet nonnulla Aristophanis, Hesiodi, Pythag. et Oppiani.

d. Vaticanus 1371. Sæc. XV. Chartac.

Sanct. 5. *e.* Vaticanus 42. Sæc. XIV. c. nonnull. Pindari, Dionys. Perieg.

**Sanct.* 10. *f.* Vaticanus 1363. Sæc. XIV. c. nonn. Euripidis, Sophoclis, Pindari et Epit. Bionis: habet Idyllia I—XIV.

g. Vaticanus 139. Sæc. XIII.

Sanct. 6. *h.* Vaticanus 913. Sæc. XII.

i. Vaticanus Urbinas 140. Sæc. XI.

Sanct. 12. *k.* Vaticanus 44. Sæc. XIV.

l. Vaticanus 53. Sæc. XV.

**Sanct.* 9. *m.* Vaticanus 915. Sæc. XI. c. nonn. Homeri et Hesiodi et Moschi Europâ.

Qui sequuntur Codices Vaticani a Sanctamando sunt collati. Usus est Sanctamandus ed. Oxon. 1699, quâcum Codices suos conferret. Inter schedas Sanctamandi in Bibl. Bodleianâ asservatur illius editionis exemplar, in tres tomos chartâ purâ interfoliatos distributum, in quibus Manuscriptorum varietates propriâ manu enotavit anno 1709.

Vat. 2. N. 95. continet nonnulla Pindari, Homeri, Hesiodi et Æschyli.

Vat. 4. N. 1825. desinit cum Idyll. XVIII; continet nonnulla Aristoph. et Hesiod.

*Vat. 7. N. 39. cum nonnullis Hesiodi et Oppiani; habet Idyllia I—XV, XVIII—XXVIII. et octo versus XXIX. cum Ep. Bionis.

Vat. 8. N. 40. c. n. Pindari et Sophoclis ; habet Idyllia V—VIII, quintum mutilum ad v. 26.

Vat. 11. N. 1311. cum nonnullis Pindari et Hesiodi ; cum glossis.

Vat. 13. N. 43.

Ott. Codex Cardinalis Ottoboni a Sanctamando collatus; habet Idyllia I—XVIII.

O. Epigramm. Cod. Palatin. Anthol. in Bibl. Vat.

Qui sequitur Codex collatus est a Dorvillio cum editione Heinsii ; Collatio extat, chartâ purâ scripta, in Bibl. Bodl. (XI. In. 1. 36).

TAURINENSIS.

8. Codex Bibl. Reg. Chartaceus 300 Annorum.

PISTOIENSIS.

Codex continens Idyllia I—VIII. memoratur a Pileneio, qui Theocritum edidit Parmæ, 1780, 2 voll. 4.

GERMANICI.

Codicem LIPSIENSEM, quo Reiskius quoque usus est, itemque Codicem Johann. Hamburg. cum editione Heinsii contulit Dorvillius ; Bibl. Bodl. X. 1. 2. 26.

Quatuor VIENNENSIUM (sive Vindobonensium, sive Cæsareorum) collationes habuisse se affirmat Brunckius: vide eum ad I. 103 et II. 1 suæ ed. 1776.

Codicem AUGUSTÆ VINDELICORUM adhibuit Harlesius, cujus editio prodiit Lipsiæ, 1780. Continet is Idyllia I—VIII. GOTHANUM Strothius, Gothæ, 1782.

Horum quicquid afferebant editiones, diligentissimè congessit J. A. Jacobsius, in Theocriti editione quam emisit Halis, 1824. Idem de Collationibus MSS. Theocriti, impensâ J. A. G. Weigelii factis, mentionem fecit, p. CLV, dubitabundus tamen. Equidem, a GAISFORDIO de his collationibus certior factus, ad Weigelii filium literas dedi, qui mihi se has collationes penes se Lipsiæ etiamnum servare rescripsit, quod commemorandum duxi sperans fore ut aliquis in Germaniâ oriatur cui harum in lucem edendarum cura contingat.

ANGLICANI.

Hos qui sequuntur Codices ipse oculis usurpavi: vide quæ jam in Præfatione diximus. Non tacenda sunt a me nomina literatissimorum Virorum BULKELEY BANDINEL S. T. P. et JOANNIS HOLMES, quorum eximiam hu-

manitatem expertus sum; hujus, cum Musei Britannici, illius vero, cum Bodleianos Codices evolverem.

Baroccian.—Codex Bibl. Bodl. 109. continet octo Idyllia; chartaceus, cum Scholiis Græcis. (Alterum Baroccianum, 216, contulit Wartonus. Tom. II. p. 362.)

Burn.—Codex olim Caroli Burneii, S. T. P. nunc vero Musei Britannici; folio, 109. CLXI. D. Chartaceus; habet nomen IO · CAR · SALVIATIS in primâ libri paginâ: continet Idyllia XV.

Butler.—Codex olim Viri Reverendissimi Samuelis Butleri, S. T. P. Episcopi Lichfieldiensis, nunc vero Musei Britannici MSS. Butler. II. 885. Membranaceus, optime scriptus, cum glossis (vide quæ annotavi ad I. 20); continet Idyllia I—VIII. Vide supra p. iii.

Canonician.—Codex olim Abbatis Canonici Veneti, nunc vero Bibl. Bodl. Canon. 86. continet Idyllia I—XVIII. cum Scholiis brevibus. Vide quæ in Præfatione diximus, p. iv.

Cant.—Codex Cantabrigiensis, X. 594. Dd. 10. 42. chartaceus, cum Scholiis. Continet Idyllia XVIII: vide Præfationem nostram, p. iii.

Emman.—Codex Emman. Coll. apud Cantabrigienses MSS. I. 2. 11. Chartaceus: continet Idyllia VII. et VIII: sed mutila. Vide ad VIII. 51.

Harl.—Codex olim Bibliothecæ Harleianæ nunc vero Musei Britannici, Harl. 5691. Chartaceus, cum Scholiis Græcis; continet Idyllia I, II, III, IV, V, excepto versu v[ti] ultimo. Vide supra p. iii.

Laudian.—Codex olim Viri Summè Reverendi Gulielmi Laud, S. T. P. Archiepiscopi Cantuariensis; nunc Bibl. Bodl. 731: continet octo Idyllia. Insunt quoque Eurip. Hecuba et Phœnissæ, Sophoclis Ajax, Electra, Œd. Tyr., Hesiodi Opera et Dies, Pindari Olympia, Homeri Iliadis Lib. I. et pars II[di]: omnia cum Scholiis. Vide supra p. iv.

Phillipps.—Codex Viri honorabilis Thomæ Phillipps Baronetti de *Middlehill* in agro Worcestrensi. Chartaceus, continet Theocriti Idyllia I—XVI, exceptis XIV. et XV. Habet etiam Moschi Epitaph. Bionis, et Musæi Carmen de Herone. Vide supra p. iii.

EDITIONES.

Uberiorem Editionum Theocriti notitiam dedit J. A. JACOBS in Præfatione ad Theocritum Halis, 1824, XIII. sqq.

Med.—Mediolanensis fol. continet folia XXXI. sine præfatione, titulo, colophone. Ejus exemplar describo quod in Bibliothecâ Bodleianâ evolvi: neque mirarer admodum, si alia ejusdem libri exemplaria huic descriptioni non ad amussim responderent. Fusè de eâ disseruit Ebertus (*Allgemeines Bibliographisches Lexicon* I. p. 937) qui circiter annum 1481 eam prodiisse putat: alii ad annum 1493 detrudunt.

Ald.—Aldina, 1495. Nobilissimum ejus extat exemplar in Museo Britannico, olim Regis Georgii III. Hujus editionis exemplaria multum inter se variant, eò quòd Aldus Manutius, nactus, ut videtur, quum editionem Mediolanensem, tum vero Codices suis meliores, multa folia in locum minus emendatorum emendatiora subinde suffecerit. Unde de geminâ Editione Aldinâ Editores aliquoties loquuntur. Vide J. A. Jacobsii Præfationem, p. XXXI. et LXXIV.

Junt.—Juntina in ædibus Philippi Juntæ Flor. 1515, cujus item extat exemplar in Mus. Brit. Vide infra ad Idyll. XXI. 58.

Call.—Calliergi, Romæ, 1516. Vide infra ad Idyll. XXI. 58.

Paris.—Apud Egidium Gourmont: Exemplar extat in Mus. Brit. sine anni notâ; sed cum Aldinâ secundâ semper, credo, conspirat.

DE GENERE THEOCRITI

ET

DE BUCOLICIS CARMINIBUS.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, [a]πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησὶ,

Σιμιχίδα, [b]πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Ἔνιοι δὲ τὸ [c]Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίνναν. Ἀκουστὴς δὲ γέγονε [d]Φιλητᾶ, καὶ [e]Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε [f]δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λάγου. [g]Περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

[a] υἱὸς Vat. 5. [*Collationes cum MSS. Vaticanis fecit Sanctamandus.*]

[b] ποῦ Vat. 2. σὺ V. 3. 4. τὸ μεσαμβρινὸν Vat. 5. πόδα V. 2. μεμέριον πόδα Call.

[c] Σιμιχίδης V. 3. 5. δὲ pro γὰρ Vat. 2. Mox Φιλίνναν Vat. 6. Olim Φιλίναν.

[d] φιλιτάδου V. 4. sed φιλήτα V. 2. φιλητᾶ V. 3. 5. Colb. φιλατᾷ Call.

[e] Ἀσκληπιάδους V. 2. ὡς Ἀσκληπιάδης μν. MS. Tolet. ap. Schott. Obs. Hum. p. 99.

[f] κατὰ Πτολεμαῖον τὸν ἐπικληθέντα Λαγὼν V. 2. κατὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν ἐπικληθέντα λαγωόν Call.

[g] καὶ περὶ V. 4. Posteriora sic habet Vat. 5. εὐφυὴς δὲ γενόμενος περὶ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν τοὺς πάντας νικήσας σχεδὸν πολλῆς δόξης ἔτυχε· Μόσχος οὖν καλούμενος Θεόκριτος ὕστερον ὠνομάσθη. ὠνομάσθη etiam Colb.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικὰ φασὶν ἐν [h]Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν· τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, [i]ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος· τῶν δὲ παρθένων [k]ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ [l]ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον [m]ἀχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά. Ὀρέστῃ γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς [n]Ἰταλίας, τὸ [o]ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις [p]διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν [q]θεὸν ἰδίοις [r]ᾄσμασιν [s]ἀνυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην [t]παρέδωκαν εὕρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος [u]τοιοῦτος. Στάσεως ποτὲ γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν [x]φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπόν ποτε [y]ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· [z]οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες,

[h] Λακεδαιμονία Vat. 1. 2. 3. 4. 5.
[i] ἀνέστη V. 2.
[k] κεκρυμμένων V. 5. Mox ξένης om. Call.
[l] ἐφυλάσσετο V. 1. 2. ἐν Τυνδαρίδι—Βουκολικά om. Vat. 1.
[m] F. ᾀσθῆναι Schæfer. πρῶτον om. Call.
[n] Σικελίας Vat. 3.
[o] ἄλγος Vat. 4. 5.
[p] διαφόροις Vat. 2. 5.
[q] θεὰν V. 3. 4. 5.
[r] ποιήμασι V. 3. 4. 5.
[s] Sic MSS. et Call. ol. καθυμνήσαντες.
[t] παρέδοσαν V. 2. 3. 4. 5.
[u] οὗτος V. 2. 3. 4. 5.
[x] διαφθαρέντων V. 2.
[y] εἰσελθόντες V. 3. 5. συνελθόντος V. 4. ποτε om. Call.
[z] Sic legitur in Call. οἱ δὲ ἀγροῖκοι δῶρον ἐκόμισαν, καὶ τὴν θεὸν γεγηθότες ἀνύμνησαν, ἔπειτα δὲ ταῖς ἀγροίκοις ᾠδαῖς τόπον ἔδοσαν συνήθη. Similiter

γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι κἂν τοῖς ἐφεξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ [a]Βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστι, καὶ Ποιμενικὰ, καὶ Μικτά. Τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν [b]εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικὰ εἴρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. Αἴδειν δὲ φασὶν αὐτοὺς [c]ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ [d]οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων [e]προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κἀκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν [f]ἀγείροντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίειαν,
Ἂν φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

MSS. Vat. nisi quod δῶρα V. 1. 2. 3. 4. *θεὰν* 3. 5. *θεαν* (ον suprasc.) 4. *καθύμνησαν* V. 1. 2. *φωναῖς* V. 5. *τόπον ἔδωκαν τὴν συνήθειαν* V. 3. *καὶ συνήθειαν* 4. 5. et sic suprasc. in 2.

[a] *τὰ δὲ β.* V. 2. 3. Mox *τῆς—ἐπιγραφῆς* Vat. 4. *ὑπογραφῆς* Vat. 5.

[b] *εἰλήφασιν* Vat. 3. 4. 5. Mox *ὡς* om. Vat. 4. *κρατιστεύοντος* Vat. 4. 5.

[c] *ἄρτους* V. 1. *ἔχοντας* V. 4. 5.

[d] *καὶ τόπους ἐρήμους περιέρχεσθαι καὶ οἶνον φέρειν ἐν α. ἀ.* V. 4. *νέμοντα* V. 5.

[e] *προκεῖσθαι* V. 5. Vocem om. V. 4.

[f] *ἀγείροντας*, quod conj. Schæferus, dedi ex Vat. 5. Vulgo *ἀγείραντας*. Mox *ᾆδειν* pro *διδόναι* Schæferus.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΗι ΑΘΡΟΙΣΕΙ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες πόκα, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
'Εντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων·
Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλειτῆς τε Φιλίννης,
Μοῦσαν δ' ὀθνείην [g]οὔποτ' ἐφειλκυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου εἰδύλλια Βουκολικά. 'Ιστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ θεωρία· [h]οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἴδω (ἥδω), τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν ὁποῖόν ἐστι λόγος· (An ὁ ποιὸν εἶδός ἐστι λόγου ?) ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικὸν, δραματικὸν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ [i]συγκεκραμένον· [k]διὸ καὶ χαριέστα-

[g] οὔ τιν' Vat. 1. 2. 5. 6. οὔ τιν' ἐπεκτησάμην Vat. 3. ὀθνείαν — ἐφελκυσάμαν Anth. Vat.

[h] οὐκ ἠδύλλιον παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι Taur. Colb. εἰδύλλια λέγονται ἀπὸ τοῦ εἴδω τὸ ὁμοιῶ· ἐοικότες γὰρ τοῖς προσώποις εἰσιν οἱ λόγοι Vat. 2. In fine δὲ εἴρηται pro λέγεται Call.

[i] συγκεκρατημένον Vat. 3.

[k] διὸ καὶ χαριὲν ἢ χαριέστερον Vat. 1. et mox φύσεως, χαριέστερον Colb.

τον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὁτὲ δὲ ὡς ἂν τύχῃ. Εἰς ὅσον δ' οἷόν τέ ἐστιν, [l]αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἑξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος (Ol. VI. 3), Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. Ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ [m]ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκειται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἤτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. Ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένῃ καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ [fortasse τὴν τοῦ] Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ

[l] αὕτη ἡ ποίησις om. V. 1. 3. 5. Eorum loco καὶ in Colb. Adduntur ibid. ante ἐκπέφευγε. εἴδη pro ἤθη V. 5.

[m] ὑποδεικνυμένου V. 1. 4. 5. 6. Taur. et mox quidam προσώπου τοῦ ποιητοῦ.

μὲν παλαιὰ [n]τραχεῖά τίς ἐστι· ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων Βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διαλέγεται γὰρ ἔν τισι [o]τούτων πρόσωπα·) ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφὰς, ἀλλὰ μίαν ἁρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικὸν, καὶ τὸ δραματικὸν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ [p]ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρειττόνως τῇ καλάμῃ φθεγγόμενον.

Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου[q]· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου. Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ὠδὴ τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ἐπιγραφέτω, ἢ Ὠδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ὠδὴ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

[n] τραχεῖά τ. ε. καὶ οὐκ εὐνόητος Vat. 3. καὶ ἀνόητος Taur. Colb. καὶ ὑπέρογκος Vat. 4. Mox κέχρηται Vat. 4.

[o] τούτων ex Vat. 2. 5. Colb. additum. Mox ὑπογραφὰς Vat. 2. 4. καὶ ἀλλοίας desunt in quibusdam MSS.

[p] ἐπεγράφη Colb.

[q] Item Apollonii Rhodii, Lycophronis, Philici tragici, qui propter numerum septenarium *Pleias* sunt nominati (Arg. Gr. apud Fritz. p. 4).

ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΙΔΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α΄.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Τυρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ·
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος, χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμάν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ·
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.

1 Citat Georg. Chœrob. p. 326, 3, ed. Gaisf.

2 ἁδὺ δὲ καὶ τὺ Συρίσδες citat Georg. Chœrob. p. 479, 9; et 496, 3.

5 Brunckius parum recte τυ, quod in accusativo casu Theocrito encliticum est, ut τὶν nunquam encliticum; cæterum τὲ *te* in hoc tantum loco legitur apud Theocritum nisi adjungas v. 82, ubi vide Scholia et Valcken. Sed recte hic legi τὲ et codices arguunt et Apollon. Dyscol. de pronomine, p. 366. Vide Schæfer ad Greg. Cor. de dial. Æolic. § XLIII. καταῤῥεῖ, cp. Horat. 1 Od. XXVIII. 28, Multaque merces Unde potest, tibi *defluat* æquo A Jove.

6 κρέας recte pro vulgato κρῆς quod exhibent Harl. Butler. Burn. Cant. dedit Valckenærius et recepit Gaisfordius. Vide quæ supra in Præfatione diximus p. xii et infra v. 140; IX. 25, et κρέας legisse videtur Scholiastes. Meineke κρῆς.

10 Quod in codice saltem uno αἴκα δ' ἀρέσκῃ invenitur ne cui genuinum videatur meminerit αἴκα ultimam semper producere, quod monuit Valckenærius.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἵ τε μυρίκαι,
Τυρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμάν, τὸ μεσαμβρινὸν οὐ θέμις ἄμμιν
Τυρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρός,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ τὺ γὰρ δή, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,
Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες· αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,

12 Λῆς—αἰπόλε citat Chœrob. 173, 4. τῆδε Cant.

13 "ὡς est *ubi* ut Latinum *ut* Catull. XI. 3; XVII. 10, et infra v. 101," J. W. γεόλοφον Phillipps. ᾇτε Burn. ἇτε Butler. Cant. ἅτε Harl.

16 δεδοίκομες. Syracusanam formam ex Heinsii conjecturâ restitui. Volebat Valck. "permulta enim in his carminibus superesse vitia codicibus qui feruntur antiquiora."

17 κεκμακῶς Burn. Butler. Cant. κεκμαὼς Harl. ἐντίγε Burn. Butler. Harl. Cant.

19 ἄλγε' ἄειδε Phill. Cant. et Harl. ἄλγεα εἶδε Cod. Butler. sed Codd. plurimi apud Gaisford. et Gail. ἄλγε' ἄειδες *dolores cantabas*, fortasse recte. Primus Iunta dedit ἄλγεα εἶδες quod in quibusdam MSS. teste Gailio reperitur.

20 αδπλους (*i.e. ad plus*) in margine Codex Butlerianus ut sequenti versu ουλμουμ (*i.e. ulmum*) glossarum loco ad τὸ πλέον et πτελέαν. Hæ glossæ antiquâ manu sed sine accentuum notis scriptæ Codicem hunc, in Museum Britannicum nuper illatum, qui membranaceus est et optime exaratus, Itali cujusdam ἑλληνίζοντος manibus usurpatum fuisse indicant. Alias hujusmodi glossas ex eodem Codice locis suis infra allaturi sumus. πνέον pro πλέον Codex humanissimi et ornatissimi Viri D. Thomæ Phillipps Baronetti, quem ex Bibliothecâ Meermanmanâ, in locupletissima ejus Codicum Manuscriptorum suppellectile translatum, liberalissimo hospitio exceptus evolvi.

22 "Codices multi Κρανίδων metro pessumdato, de quo genere errorum et de promiscuo usu formarum in ις et ιας vide Valck. ad h. l. et Blomfield ad Æschyl. Pers. 956." J. W.

24 F. C. Matthiæ Λιλύβαθε. Sed vulgata minime solicitanda. '*Pastores Libyæ*' satis noti ex Virgil. Georg. III. 339 et Homer. Odyss. IV. 85, quibuscum conferri potest S.

Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Ἀμφώες, νεοτευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνά, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἀλλ' ὁκὰ μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
Λεπράς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.

Joan. Chrysostom. ad Rom. XV. T. III. p. 225, ed. Savil. deinde Λιβυκὸν κνάκωνα infra III. 5.

27 De his videndus Monk. Alcest. 766. κεκλεισμένον Phillipps. qui Codex etiam ὑγρόθι præbet.

28 Citat Mar. Victor. p. 157, ed. Gaisford.

30 ad κεκονισμένος habet μιξτους (*i.e. mixtus*) Cod. Butler.; *hedera helichryso, quasi pulvere, leviter conspersa.*

32 Vide XV. 79. Codices Burn. Harl. Cant. Butler. habent ἔντοσθεν et τις. τις θεῶν item plerique Gaisfordiani et Laudianus: sed θ et σθ (*i.e.* ꝺ et σ϶) sæpissime a librariis permutari nemo nescit; vide ad II. 46; X. 35. Sic pro ἐπαίσθην Æschyl. Choeph. 182 Libri ἐπαίθην; lectio τι in Scholiis memoratur. Vide de sensu ad v. 106, et XV. 79. ἔντοσθεν Virgilii est IN MEDIO *duo signa, Conon* Ecl. III. 40, neque debebat solicitari.

33 Cod. Butler. habet ορνατα (*ornata*) ad ἀσκητά, et ad ἄμπυκι, ρουτικουλουμ (*reticulum*).

36 γελῶσα Butler.

38 κυλοιδιόωντες *oculis tumentibus* præ amore Ruhnken ad Tim. p. 169.

39 Citat Mar. Victor. p. 157 καὶ πέτρα.

Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες, ἃ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἃ δ' ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατί, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήκαν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.

46 ad πυρναίαις habet ματουρις (*i.e. maturis*) Butler. Cp. Homer. Iliad. Σ. 561, σταφύλῃσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν, καλὴν, χρυσείην, μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν.

47 ἐφ' Butler. Burn. ὑφ' Bodlei. Vide ad VII. 22.

48 ἀλώπεκ' pro ἀλώπεκες Laudian.

51 πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. Sic Codices plurimi. Eadem habet Cod. Cant. καθιξεὶ Cod. Butler. καθιξέν Harl. καθίξῃ Laud. Burn. qui v. 49 habet κεύθοισα in margine. ἀκράτιστον omissa ἢ, et κάθιξεν cum suprascriptâ καθίξειν Canon. Locum ex aliquâ saltem parte bene explicuisse videtur Scholiastes, τὸ παιδίον οὐ πρότερον ἐάσειν φησι πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνύδρων τόπων. Hæc etiam præbent Codd. Cant. et Phill. Verbum καθίζειν *redigendi* et *destituendi* sensu positum habet Xenophon Sympos. III. 11 κλαίοντας καθίξειν, Plat. Theæt. p. 146 A καθεδεῖται ὄνος, et simili significatione Thucyd. I. 109 τὰς ναῦς ἐπὶ ξηροῦ ἐποίησεν ubi videnda sunt quæ citat Poppo: quin et lucem sibi ipse affundit Theocritus XVI. 12, ἔνθ' αὖῃ σφισιν ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται. Vide etiam de καθίζειν Hesiod. O. et D. 748, cum Goettlingii notâ et Theogn. 1281, ed. Bekker. Ovid. Fast. III. 52, *In* SICCA *pueri* DESTITUUNTUR *humo*.

De cæteris nunc videamus. Ἀκρατισμὸς (ab ἄκρατος, *meracus*) matutinus est rusticorum cibus, buccellâ constans vino meraco intinctâ. Vide Schol. et Theon. ap. Plutarch. Sympos. VIII. 60. Si dempseris meracum, cibus fit miserrima ξηροφαγία. Inde proverbium ortum καθίζειν ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖς; Anglice dicas *to reduce one, whose meal is a winesop, to a mere dry crust*; hanc interpretationem firmat Scholiastes πρὶν ἢ τοῦ ἀκρατισμοῦ ξηρὸν ποιήσει. Hoc igitur Poëta voluit. Vulpes nullam non artem adhibet, πάντα δόλον τεύχει, negat se desiturum esse, quin, cibis esculentis e pera subreptis ad siccitatem puerum redegerit.

52 Sex Codices habent ἀκριδοθήκαν, ut et tres Codices Longi Pastor. p. 9. Villoison. perperam. Nam in eo lepor est, quòd ὁ θηρῶν ἀκρίδας ipse a vulpe θηρεύεται. ἀκριδοθήραν Cant. Harl. Butler. qui ad ἀνθερίκεσσι habet καλαμις (*calamis*).

53 Σχοίνῳ πλέκει. Huc respicere videtur S. Hieronymus, Præfat. ad Job, 'Si fiscellam junco texerem.'

Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος·
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδέ τί πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴκα μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔ τοι τὶ φθονέω. πόταγ', ὦ 'γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡ'ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἅδ' ἁ φωνά.
Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾷ ποκα, Νύμφαι;
Ἦ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;

56 *αἰπολικόν* Burn. Cant. Phill. Butler. Harl. *θαήμα* deleto *τι* Porson. cui adstipulantur Kiesslingius et Passovius; *αἰολικὸν θεάμα* Hesych. ex Theocrito citat unde conjicias *τι θέαμα*: *θάῦμα* Codices aliquot. Cum *θάημα* primam producat, verba, si recte se habent, transponenda sunt *θάημ' αἰπολικόν τι*. *τέρας καὶ* Butler. *κε τυ* Burn. Cant. *κε τι* Harl. Sed mallem quod supra posui *τι θέαμα*. Calydonem ab Æolibus habitari memorat Thucydides III. 102. (Meinek.).

58 *τυροέντα*. Porsonus metri causâ *τυρῶντα*. Sed Codices omnes *τυροέντα*. Et quod in *fortuitus*, *pituita* et similibus fecerunt Latini, Manilius, Horatius, Juvenalis, ut duas syllabas *ui* in unam contraherent, cur invideatur Theocrito, præsertim cùm nullâ aliâ ratione vox *τυρόεντα* in versum posset intrare? Bene igitur Camerarius *τυρόεντα, συνίζησις τῶν δύο φωνηέντων, τὸ γὰρ τῡ μακρόν*. Similis ratio est in *θρυλέοιμι* II. 142. Post scriptam a se notam ad Orest. 393, ubi hujus synizeseos exempla colliguntur, quibus adde quæ ad Iliad. K. 133 Clarkius, et ad Hephæstion. p. 222 congessit Gaisfordius, *τυρόεντα* probaturus fuisset ipse Porsonus. Codex Butlerianus habet *πυριάτη* ut glossam in margine, Cant. *τυρόν*.

60 *κέν τοι* Cant.

62 *κοὔ τοι τοι* Butler. Cant. *κοὔτι* Burn. *κουτη τοι* Harl.

63 *ἐκλελάθοντα* *making forgetful* præsens Homericum; Buttmann II. p. 179.

65 *ἀδέα*, quod exhibent cod. Lips. ed. Calliergi, et Cant. *ἅδε ἁ* Phill. ex s. m. Cod. Burn. cum *γρ. ἅδ' ἁ φωνά, ἅδε ἁ* Harl. De *ἀδέα* vide III. 20. VIII. 76.

66 citat Servius ad Virg. Eclog. X. 8. ad *ἐτάκετο* habet *λικουφιεβατ* (*liquefiebat*), Butler.

67 *Πηνειῶ καλὰ τέμπεα* *Tempe* a *τέμνω* *findo*. Vide, si placet, notata a me in libro topographico cui titulus "*Greece*," etc., pp. 273, 291, 293.

Οὐ γὰρ δὴ ποταμῶ γε μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς·
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠ'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθέ, τόσσον ἔρασσαι;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς·
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον,
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν· ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα
Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται
(Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζατεῦσ'· ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.

68 *ῥόον μέγα*, Harl. Anapus, Siciliæ fluvius, propè Syracusas, in quo hodie floret papyrus.

69 Acidis scatebræ in monte Ætnâ oriuntur.

71 Cp. Virgil. Ecl. v. 27.

72 *ἔκλαυσε* Codices plurimi.

75 *πολλαὶ δὲ δαμάλαι* cum XI. Codd. Gaisfordius. Cant. cum *γρ. δ' αὖ*. Codex Butlerianus ad *δαμάλαι* habet in margine adscriptum, *ἰουβεγκα* (*i.e. juvenca*), et ad *πόρτιες* præbet *βιτουλε* (*i.e. vitulæ*), ad *ὠδύραντο* habet *μουγιερουντ* (*mugierunt*).

77 Virg. Ecl. x. 19.

78 *τίς τοι* Harl. *ἔρασαι* Butler. Cant.

79 *ἄρχεται* Cant.

81 *πάντες δ' 'νηρώτων* Burn. et mox 83, *πᾶσαν ἀνὰ κράναν* Burn. Butler.

82 *ἁ δέ τε κώρα.* Pro *τε* vel (ut unus Cod. et Calliergus) *γε*, ut sensus sibi constet, suspicio mihi nata est annon potius legendum sit *ἕ*, *illum rivalem tuum*, (ut *ἀλλὰ ἓ θῆσσα* Apollon. I. 193), quam lectionem in suo Theocriti codice habuisse videtur Virgilius, illam ita exprimens, Ecl. x. 22:

Galle quid insanis? inquit, tua cura Lycoris
Perque nives ALIVM *perque horrida castra* SECVTA *est.*

85 *ζατεῦσα δύσερώς τις* Harl. Laudian. *ζητεῦσα* Burn. *ζατεῦσ' ἆ* Cant. et Butler. Hemsterhusii *ζαλοῖσ'* recepit Valckenær. Vide VI. 27, *ζαλοῖ μ', ὦ Παιὰν καὶ τάκεται.* Quod ad *δύσερως* spectat vide VI. 7. Cæterum ut post *φορεῖται* bene in-

Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,
Ὡιπόλος, ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμώς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
 Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι,
Τάκεαι ὀφθαλμώς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
 Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,

terpunctionem sustulerunt Editores, sic corrigenda sunt Moschi III. 119, ubi jungenda uno tenore *ἔκφυγεν ᾠδάν, ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας*.

95 *ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα.* Qui versus multum exercuit interpretes, quorum conjecturas apud J. A. Jacobsium videas. Aldus Paris. et Callierg. *ἡ Κύπρις* et alii. Primum in *ἁ Κύπρις* offenderunt, ordinem verborum vix esse posse putantes *ἦνθέ γε μὰν ἁ Κύπρις ἁδεῖα καὶ γελοῖσα*, uti flagitat sententia, qui tamen Viro Docto in Frederici A. Wolfii Analectis I. p. 175 non displicebat; neque verbis ita constitutis sensum satis recte procedere. Quare variis itum est viis ad locum emendandum, quarum, ut verum fatear, nulla mihi valde probatur. *ἁ δῖα* Schol. *ἁ Δηώ τε* Piersonus. Alia alii: quid multa? Sensus est '*Venit Venus dulci aspectu, et Daphnidi arridens.*' Quare si vulgata ferri nequit, (quod quidem non temerè affirmaverim) pro *ἁ* legendum fortasse *οἱ*, quâ quidem mutatione nihil certe facilius, ut a Porsono apud Euripidem restituente *ἄλλα* pro *ἄλλοι* Phœn. 1358. *ᾄσεται* pro *οἴσεται*, Med. 44. *τοι* pro *τὰ* Suppl. 881, jamdudum est observatum. Vide etiam Schæfer. Meletemata Critica p. 66. Boissonade Theophyl. Simocat. p. 200 et Gaisfordii Collationes MSS. Hesiod. Theog. 593, ubi *ἀσύμφορα* et *οὐ σύμφοροι* habes permutata: in Æschyl. Ag. 82, libri nonnulli pro *ἡμερόφαντον* exhibent *ἡμερόφατον* hoc est *ἡμερόφοιτον*; et Choeph. 537, pro *οὖφις τε πᾶσιν σπαργάνοις ὡπλίζετο* legendum forsan *οὖφις γ' ἐμοῖσι*: vide XII. 47, de $\bar{\mu}$ et $\bar{\pi}$ permutatis. Jam vero in ipsius Theocriti Codicibus sic sæpissime erratum est. In VII. 64 pro vera lectione *λευκοΐων* Cod. Mediol. habet *λευκάων* et hæc ipsa *οἱ* et *ἁ* confusa sunt XIV. 47 ubi pro *οἱ δὲ* plurimi Codices *ἁ δέ*. Γελάοισα *οἱ* ut illud Virgilianum Eclog. IV. 62, '*Cui* non risere parentes?' cp. *οἱ ὠδύραντο* sup. V. 74. Vide et Eurip. Iph. T. 266. Matth. ad Troad. 410. De syllabâ *καὶ* ante *οἱ* non productâ apud Theocritum vide quæ dicturi sumus ad XIV. 56. Quòd si non corripi posse verum sit, quod contra spectatissimi judicii criticorum et præsertim Hermanni auctoritatem vix ausim infitiari, mallem, deleto *καὶ*, *ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα οἱ ἁ Κύπρις γελάοισα*. Sed in tam lubrico loco nihil pro certo affirmaverim: penes eruditos judicium esto.

Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,

96 Cod. omnes ΛΑΘΡΗ vel ΛΑΘΡΗΙ vel ΛΑΘΡΑ. λάθρη Burn. Harl. et Canon. λάθρῃ Butler. λάθρημεν Cant. λαθρημὲν Barocc. Laudian. Phillipps. λάτρη ed. Paris. Gourmont.; unus tantum Mediceus ΛΑΘΡΙΑ quod mirâ facilitate quidam (nam alii ἀδέα, quod longe a Codicibus abest) amplexi sunt Editores. Sed quo tandem sensu? Itane Venus *clam riserit*, quæ *vultu blando* jam venisse narratur? Deinde quomodo sibi invicem *opponi* possunt λάθρια γελάοισα et βαρὺν θυμὸν ἔχοισα, *clam ridens* et *infensum cor* habens. Nulla isthæc est oppositio. At Poëta *externam* Veneris *speciem* cum *interno animi affectu* pugnantem indicare voluit. Ridere Venus tanquam benigna visa est, eadem tamen animo erat in Daphnidem iniquissimo: ut de Junone Homerus Il. O. 101,

ἡ δ' ἐγέλασσε
χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσι
Ἰάνθη.

Vide Blomfield. ad Æschyl. Ag. 767. Hic igitur '*perfidum* RIDENS VENUS,' (ut Horat. Carm. III. 27, 67).

Visa quidem ridere, gravi tamen ægra dolore, vel ut locum eleganter reddidit Eobanus Hessus, optimus Theocriti interpres,

Ridens dulce Venus, sed blando subdola vultu
Occuluit tacitum turbato in corde dolorem.

Quare ex voce ΛΑΘΡΗ vel ΛΑΘΡΗΙ Codicum lectione aliquid est eruendum quod *exteriorem* speciem significet. Mihi quidem in illâ lectione latere videtur infinitivus Doricus ΑΘΡΗΝ pro ἀθρεῖν, ut κατοικῆν XI. 62, κοσμῆν XVI. 24; et similia Doriensium verba de quibus Viri Docti ad Gregor. Corinth. p. 136, 228, 275, edit. Schæfer. et Maittaire Dial. p. 306 Sturz. Valcken. infra XI. 2. *Infinitivos* autem participiis et adjectivis qualitatem significantibus sæpissimè adjungi quis nescit? Æschyl. Pers. 27 φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν δεινοὶ δὲ μάχην, Prometh. 238, 248 ed. Blomf. Soph. Antig. 206, αἰκισθεὶς ἰδεῖν. Aristoph. Nub. 1172. Ipse Theocritus XI. 20, λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. Arat. 228, νωθὴς καὶ ἀνάστερος οἷα σελήνη σκέψασθαι. Jam vero ἀθρέω sæpe legitur apud Theocritum; XI. 24; XV. 78; XVI. 16. Hesyc. ἄθρει, βλέπε, ὅρα, ἴδε· an δασύνεσθαι debeat vide Eustath. 1388, 29; 1874, 36. Denique ΑΘΡΗΝ et ΛΑΘΡΗΙ facile inter se permutantur. ΑΛΛΑΙ et ΛΑΛΛΑΙ habes confusa inf. XXII. 39, et λαίῃ et ἄλλῃ XXII. 126, et ἀθρῆν a librariis scribebatur ἀθρῇ, ut a Palæographis sæpius monitum. Vide Porson. Hec. 336; add. Hec. 1167. Vide etiam quæ dixerunt Bast. Palæog. p. 740, Dobræus Aristoph. p. 110, de πολλῷ et πολλῶν centies inter se confusis. Sæpissime autem Λ ante et post Α vel temere addebant vel præ incuria (præsertim in initio versus) omittebant Librarii, sic λάλημα et ἄλημα confusa sunt Soph. Antig. 320, vide Dindorf. φυλάδος pro φυλλάδος Ald. Æschyl. Ag. 79. Sic pro μωμένα μ' ἰάλλει Choeph. 490 μωμένα μ' ἴλλει habent Codices Ravennas et Vat. Pro ψάλια Prom. 54 Codd. Regii ψάλλια; sic Hermanni ἀλοὺς pro ἄλλους in Soph. Œd. Col. 547, recepit Dindorfius; ἄλοιτο pro ἄλλοιτο Aristoph. Nub. 145, pro ἴαλλεν Prom. 6, libri nonnulli ἴαλεν, pro κρυσταλλοπῆγα Pers. 493, Ald. κρυσταλοπῆγα. Similia dederunt Viri Docti, Monk. Alcest. 1135, 1030, Hippol. 160, Wellauer. Apoll. R. III. 789, Dindorf. Soph. Œd. T. 153, 657, 1011. Quare ex ἀθρῆν in λάθρηι lapsus est facillimus. Denique ἀθρῆν

Κῆπε, τὺ θὴν τὸν Ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
Ἆρ᾽ οὐκ αὐτὸς Ἔρωτος ὑπ᾽ ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
 Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Τὰν δ᾽ ἄρα χ᾽ ὡ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
 Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ᾽ ἅλιον ἄμμι δεδύκειν·
Δάφνις κὴν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτος.
 Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ᾽ Ἴδαν,
Ἕρπε ποτ᾽ Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος.
[Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.]
 Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ᾽ Ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία πάντα διώκει.

vel simile aliquid, legisse videtur Scholiastes glossam *φανερῶς* adscribens. De *ἀνέχων intus fovens* videas Hermann. Soph. Œd. Col. 680.

97 *λυγιξεῖν* vox a palæstra sumpta *λιγυξεῖν* Harl.

102 *ἅλιος ἄμμι δεδύκει* Harl. Burn. Cant. Phillipps. *αἴλιος ἄμμι δεδύκη* Butler. De infinitivo perfecti *δεδύκην* videnda quæ scripsit Buttmann. Gr. Gr. II. p. 22, et Wuestemann IV. 7. Fluctuant Codices inter *η* et *ει* in his ut in *πεπόνθης* VII. 83; X. 1; *λελόγχη* IV. 40; *πεποίθη* V. 38; *πεφύκη* V. 33, 93; XI. 1; XIII. 40.

103 *ἀΐδαο* Cant.

105 Conferas Virg. Eclog. III. 8.

106 Serv. ad Virg. Æn. II. 35. 'Quanquam Anchises non adsit propter cæcitatem, ut docet *Theocritus*;' vide eundem ad Æn. II. 687, et Heynii Excurs. XVII. ad Æn. II. —*κύπειρος*. qui furtivos amores celare nequit. Obiter animadvertere lubet quantum intersit inter Theocriti Daphnim et Miltoni nostri Lycidam etsi hic ab illo plurima mutuatus sit: sed Sioni cedat Parnassus, quod ad animi teneriores affectus attinet.

109 *ὡραῖος χὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει.* Phrasis paulo impeditior, sed quæ non tam correctore egeat quam interprete. Laudat Pastor artem pastoritiam, contra ejus obtrectatores excitans exempla pastorum nobilium, simili argumento quo dicitur VIII. 52, Ὁ Πρωτεὺς φώκας καὶ Θεὸς ὢν ἔνεμε, et instar omnium III. 46,—

τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐπ᾽ ὤρεσι
 μᾶλα νομεύων
οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε
 λύσσας;

et XX. 32:

ἀλλ᾽ ὅτι βώκολός ἐμμί, παρέδραμε·
 κοὔ ποτ᾽ ἀκούει
ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ᾽ ἄγκεσι πόρ-
 τιν ἐλαύνει
οὐκ ἔγνω δ᾽ ὡς Κύπρις ἐπ᾽ ἀνέρι μή-
 νατο βώτᾳ·
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως σταςῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πάν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελάν, Ἑλίκα δὲ λίπ' ἠρίον αἰπύ τε σᾶμα

Hinc Anchises et Adonis pastores a Daphnide pastore ad partes suas vocati; uterque a Venere amatus, sed neuter ab eâ servatus. Illi pastores tui perierunt; ego pastor per te pereo. Ὤδωνις est, *tuus* Adonis; qui articuli usus pro possessivo pronomine sanè pervulgaris sæpius doctis viris in Theocrito fraudi fuit. Vide XX. 44. 'Cur me, inquit, pastorem rides? Etiam vir tuus' (Venerem alloquitur,) 'oves pavit. *Habitarunt Dî quoque sylvas.* Virg. Ecl. II. 60. Imo etiam Adonis tuus pulcher est; sed unde? ex ipsâ arte pastoritiâ quam mihi objicis, *quia* (ἐπεὶ καὶ) per montes salubri se aurâ recreat, *quia etiam* (ἐπεὶ καὶ) *pascit oves;* quia tandem id ipsum agit, quod tu mihi ludibrio vertis. Hinc ori ejus accedit venustas, hinc corpori vires, hinc denique tibi *Veneri suæ placet Adonis tuus.*' Codex Butlerianus ad ὡραῖος habet adscriptum τεμπεστιβους, πουλκερ (*i.e. tempestivus, pulcher*). Cæterum θήρια τἆλλα Phillipps.

112 αὐτῆς Butler.

118 Θύμβριδος Servius ad Virg. Æn. III. 500. 'Circa Syracusas autem esse Thybrin fossam nomine Theocritus meminit.' Alii *montem* esse autumant; utrivis nomen convenit.

124 Codex Butlerianus habet ad ἔνθ' adscriptum in margine βενι (*i.e. veni*), ad ἑλικτὰν v. 129 φλεξαμ (*flexam*), ad βάτοι, v. 132, ῥουβους σπινε (*rubus, spinæ*), ad σχαδόνων v. 147, φαβορουμ (*favorum*).

125 Schol. Apollon. Rhod. I. 1165, μέγα τ' ἤριον γράφεται καὶ μέγα τε ῥίον· καὶ τὸ μὲν ῥίον ἐστὶν ὄρος ἤτοι ἀκρωτήριον, τὸ δὲ ἤριον μνημεῖον. Codd. Cant. Harl. et Burn. ut vulg. nisi quod Cant. ut et Harl. habet ἀγατὸν, hic cum Schol. ἢ θαυμαστὸν, — $\overset{\tau}{\text{αγαθον}}$, Burn. Cant. in margine ἀκρωτήριον πελλοπυννήσου (sic) λυκαίου τοῦ μαινάλου τοῦ υἱοῦ τοῦ λυκάονος. Butler.

Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγητόν.
  Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ', ὦναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη.
  Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς,
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὥλαφος ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

habet λιπερίον. ἀγητὸν ex quinque Codicibus Meineke.

130 ᾄδαν Butler. Burn. αἴδαν Cant. ἄϊδος quod unus habet Medic. ex ed. Iunt. Valcken. Callim. Epig. XI. ἢ δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἄϊδος.

132 νῦν δ' ἴα Cant. et plurimi ap. Gaisford.

134 Elmsl., Diar. Class. v. p. 179, anonymi cujusdam suspicionem comprobavit Virgilium ἔναλλα *contraria* (ἐνηλλαγμένα Schol. H. I. et M.) cum ἔναλα *marina* oscitanter confudisse, ob simillimum locum Ecl. VIII 58, 'Omnia vel *medium* fiant *mare*.' Nos meliora de doctissimo Poëtâ. Quatuor Codices et Iunt. ἄναλλα. Theocritum imitatur Agathias Anthol. v. 299. Nicet. Eugen. IV. γένοιτο πάντα νῦν ἐνάλλαξ.

136 Schol. in Cod. Cant. et L. εἰς ΕΡΙΝ φωνῆς ἐλθέτωσαν. Heyne ad Virg. Eclog. VIII. 55. "'*Certent* et cycnis ululæ.' Ex hoc versu adstruas Scaligeri lectionem ΔΑΡΙΣΑΙΝΤΟ pro ΓΑΡΥΣΑΙΝΤΟ Theocr. I. 136; contra Wakefieldius ex MS. Virgilio intulit *cantent*, ut conveniat cum γαρύσαιντο." Omnino verum δαρίσαιντο. Vide infr. v. 136, οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν; et δαρίσαιντο legerat Scholiastes Gailianus per ἐρίσαιντο interpretans, vide infra v. 23. Vide Apollon. Rh. I. 1343; II. 16. Oppian. Cyn. II. 111; III. 184, cum dativo; facillimè γ et δ (Γ *i.e.* Λ et Δ) permutantur; infra 151, pro ἄμελγε unus Cod. ἄμελδε; In Soph. Aj. 881, nonnulli dant ἕδρας pro ἄγρας; hinc lucem fortasse affundamus obscurissimo Bionis loco XV. 23,—de Achille inter filias Lycomedis latitante et a Deidameiâ agnito,

καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
ΣΤΟΜ' ἀνὰ καλὸν ΑΕΙΡΕ τάδ' ΑΔΕΑ ΔΑΚΡΥ' ἐπήνει.

Quem sic emendandum puto,

καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
τὸ ΣΤΟΜΑ· καλὸν ΑΕΙΔΕΝ, ὁ δ' ΑΔΕΑ ΓΑΡΥΝ ἐπήνει.

Vide infra VIII. 77, IX. 7, ἉΔΥ ΓΑΡΥΕΤΑΙ, et XI. 55, τὰν ΧΕΡΑ τεῦς ΕΦΙΛΑΣΑ, αἰ μὴ ΤΟ ΣΤΟΜΑ λῇς, ubi τὸ omittit Codex Toletanus. Hæc enim Bionis expressit Statius, in eodem argumento ipse versatus, Achill. I. 576, *nunc occupat* ORA CANENTIS, *Et ligat* AMPLEXUS, *et mille per oscula* LAUDAT; et 579 *præsentem*

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὡ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὡ Δάφνις ἔβα ῥόον· ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,
Χαίρετ'. ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν, τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

CANTAT *Achillem*, unde conjecturæ nostræ magna accedit auctoritas. *Dativum* ἀηδόσι post δαρίσαντο expressit Virgilius, Ecl. v. 8, *solus* TIBI CERTET *Amyntas*. Ex δ et γ confusione nata fuisse videtur insignis corruptela in Æschyl. Prom. 901:—

παρθενίαν
εἰσορῶσ' Ἰοῦς ΓΑΜΩΙ ΔΑΠΤΟΜΕΝΑΝ
δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις.

Pro γάμῳ libri nonnulli μεγάμῳ, et pro δαπτομέναν quidam δαπανομέναν. Latere suspicor ΔΕΜΑΣ ΑΥΟΜΕΝΑΝ, vide v. 146, σὸν ΔΕΜΑΣ ΕΙΣΙΔΟΥΣΗΙ ΠΡΟΣΑΥΑΙΝΟΜΕΝΑΝ λύμαις.

140 ἔκρυψε Harl.

147 Αἰγίλω, pago Attico, caricis nobilitato.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ὙΠΟΚΕΙΤΑΙ Σιμαίθα Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἡ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινὸς θεραπαίνης Θεστύλιδος [a] ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

[a] ὑποδιακονουμένη Call.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

ΠΑΙ μοι ταὶ δάφναι; φέρε, Θέστυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,

2 κελέβαν Schol. Genevense ab Aderto editum habet κελέβη, σκεῦος ἐν ᾧ δυνατὸν πόδας ῥίψασθαι ubi legendum νίψασθαι.

οἰὸς ἀώτῳ] *laneo ovis flore*, Hom. Odyss. I. 443, κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ. Wuest.

3 Accusativus ἐμὸν pro ἐμοὶ ex plurimis Codd. reponendus videtur; sensus est *ut meum amicum jam crudelem factum devoveam;* Codd. plerique ἐμὸν βαρυνεῦντα, sic Burn. Cant. Canon. Barocc. Laudian. Butler. et Harl. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ βαρυνοῦντα, μέλλων ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος. Cod. M. habet βαρεῦντα. βαρυνεῦντα vitiosum esse nemo non videt; sed neque βαρὺν εὖντα quod receperunt Editores omnis suspicionis expers est. Formam quidem εὖσα pro οὖσα habes infra v. 76. Callim. L. P. 69. παρεῦσα v. 36. Sed fac εἶσα pro οὖσα rectè dici Doricè, quod nemo unquam dubitavit, non idcirco verum erit εὖντα pro ὄντα, cujus ratio est diversa, dici posse. Vellem hujus dorismi exemplum dedisset Valckenærius, qui εὖντα tuetur. Dici sanè

Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος· ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ
Ὤιχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι· ἀλλά, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ', Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκας,

potest ex *ἐόντα* Ionicâ formâ fluxisse Doricam *εὖντα*: neque huic sententiæ repugno; quam tuentur Hermannus Ahrensius et Fritzschius; sed interea non diffiteor magis probabilem lectionem mihi videri *ἔντα*, cujus formæ extant exempla in Tabulâ Heracleensi 210, 214 et quâ usus Alcman. teste Eustathio Odyss. p. 1787. Simili confusione habes *Ἀλεῦντα* pro *Ἀλέντα* in duobus Codicibus infr. v. 123. *βαρὺν ὄντα* ad Sophron. XXXV. citat Blomfieldius, quod ipsum vocibus in unum coalescentibus *βαρύνοντα* inveni in Codice D'Orvilliano qui nunc in Bibliothecâ Bodleianâ asservatur, et quem ipse D'Orvillius charactere M. designavit.

Mihi quidem subnata est hæc cogitatio, num fortasse scripserit Theocritus *ἐμοὶ* ΒΑΡΥ ΝΩΝΤΑ pro *νοοῦντα*, (hoc sensu, *βαρὺ φρονοῦντα*, *mihi infensum*, cp. I. 96 *βαρὺν θυμὸν ἔχοισα*) quem Dorism umcommendant aliquantum *βῶσαι* pro *βοῆσαι*, *βωθεῖν* pro *βοηθεῖν* apud Hesychium, *σωπᾶν* pro *σιωπᾶν* Pindar. Olymp. XIII. 91. Isth. I. 63, *νώσῃ* pro *νοήσῃ* apud Callimachum H. Jov. 87 ubi vide Bentl. Noster *νωσάμενος* XXV. 263, Apollon. Rhod. IV. 1407 *νώσατο*, sic *θάσασθαι* inf. 72, *θάμενοι* Sophron.; vide ad XV. 7.

4 *οὐδὲ ποθήκει*. Harl.

6 Cod. Butler sup. ad *οἰὸς* habet in margine *οβις* (*ovis*), v. 6 ad *ἄραξεν*, *πουλσαβιτ* (*pulsavit*,) ad *μέμψομαι* v. 9 *ακουσεμ* (*accusem*), ad *πίτυρα* v. 33 *φουρφουρα* (*farfura*).

"'Recte Brunckius *ἄραξεν* pro *ἄρραξεν*, vide Blomf. Æschyl. Theb. 235. Idem vitium adhuc tollendum manet Lucian. III. p. 323. Vide infra v. 160. Caninæ literæ geminatio solennis scribarum error, cujus plurima exempla videas in nota ad Thucyd. VII. 6, ubi vir doctus non debebat utra scribendi ratio verior esset, dubitare.' J. W.

9 *μέμψωμοι ἅμε ποιεῖ* Harl. vulg. Butler. *μέμψωμαι* Cant. et ad *δασπλῆτι* Butler. in marg. *νιμιον απροπινκουανς βελικοσα γραβις* (i.e. *nimium appropinquans*, *bellicosa*, *gravis*).

Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε,
Θέστυλι· δειλαία, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐφὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα καππυρίσασα,
Κἠξαπίνας ἄφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα,
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις.
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
  Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ

16 *Περιμήδας*, Agamede Homero Il. Λ. 739.

17 *Ἴϋγξ*, torquilla, avis longum collum circumversans, linguâ exertâ, et rotæ circumactæ affixa et undequaque agitata ut amatos magicâ virtute alliciat, Xenoph. Mem. III. 2. 17.

19 *τὰς φρένας ἐκπεπότασαι* v. inf. XI. 72, *ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι.* Locutio satis vulgaris, vide Valcken. Herod. III. 155, Eurip. Electr. 175, Blomf. Prom. 881, *ἐπτοημένοι φρένας* et Boisson. Theophyl. Simoc. p. 6. *τὸν νοῦν ἀνεπτέρωμαι.* Quare mirum quemquam de verâ lectione dubitasse; mirum quoque in Sancti Irenæi c. Hæres. I. p. 3, Grabium, pro *ἐγκέφαλον* ΕΞΕΠΤΥΚΑΣΙ, quæ verba sententiam totam vitiant, non vidisse reponendum esse *ἐγκέφαλον* ΕΞΕΠΤΗΚΑΣΙ *evolaverunt sano judicio;* de hæreticis loquitur. Vocales $\bar{\eta}$ et $\bar{\upsilon}$ ob soni similitudinem sæpissimè permutantur. Cæterum confer ipsum Irenæum, p. 56 ed. Grab. de hæreticis 'qui *mente* suâ *excesserunt.*'

24 Iterum corrige Scholium Genevense ab Aderto editum *ἐστιν ἡ δάφνη ἐν τῷ καίεσθαι;* lege *ἔστενεν i.e. ἐψόφει.*

25 *ἀφθῇ—ἴδομες* Harl. *εἵλομεν* in marg. Cant. et *φλωγὶ* v. 26.

30 *ῥόμβος*, Ovid. Amor. I. 8. 7. Horat. Epod. XVII. 7.

31 *δινοῖθο* Butler.

33 *καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ*
κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο.

Ita Codices MSS. nisi quod nonnulli

Κινήσαις ἀδάμαντα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἆηται·
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,

exhibent κινήσαις ἀδάμαντα — Codd. Burn. Butler. Phill. Laud. Barocc. Canon. Cant. (qui ῥαδάμαντα in marg.) G. Harl. ut vulg. Harl. cum Scholio ἤγουν τὸν Πλούτωνα, quod verum puto, et putavit Valckenærius, qui '*Plutonem*' inquit 'designavit per τὸν ἐν ᾅδᾳ ἀδάμαντα.' Omnibus enim familiare est, præsertim poetis, *personas* designare nomine materiæ cui maximè ingenio sint similes. Ita Comicis stupidus est στέλεχος, stipes, Philipp. ap. Dicæarch. p. 10. λίθος Aristoph. Nub. 1202. Quidni igitur '*illacrymabilem Plutona*' τὸν ἐν ᾅδᾳ ἀδάμαντα hic vocaverit Theocritus, qui simili translatione usus est III. 18 ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν ΛΙΘΟΣ, X. 7 Μίλων ὀψαμᾶτα ΠΕΤΡΑΣ ἀπόκομμ' ἀτεράμνω, XXIII. 20 ΛΑΙΝΕ παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, III. 39 καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΑ ἐντι. De Adamantis duritia multa multi, Hemster. Hesiod. 146. V.V. DD. ad Propert. V. 11. 4, Non exorato stant *adamante* viæ. Ovid. A. A. I. 659 lacrymis *adamanta* movebis. Dii Inferi κατ' ἐξοχὴν sunt ἀκίνητοι. Vide ad Hor. Epod. XVII. 3, *Dianæ non movenda numina*. Virgil. Georg. IV. 469:

Manesque adiit Regemque tremendum,
Nesciaque humanis precibus mansuescere corda.

Bene igitur Pluto ἀδάμας, ut alii quoque ob duritiam vocati sunt ἀδάμαντες. Hinc Eustath. 957, 33. Ἀδάμας ΚΥΡΙΟΝ ὄνομα ὁμωνύμως τῷ λίθῳ. Vide S. Hieronym. ad Amos. c. VIII. de Adamante et ejus generibus fusè et eruditè disserentem, ubi "Christus," inquit, "stat super murum adamantinum, id est super Sanctos et Apostolos suos, quibus donavit ut et ipsi ADAMANTES vocarentur. Petrus quoque erat fortissimus ADAMAS." Denique Patrum Græcorum eloquentissimus, Homil. S. Matth. V. 11, καὶ ὁ Ἰὼβ γὰρ ὁ ΑΔΑΜΑΣ καὶ πέτρας στερρότερος· Dionys. Alex. (Routh Rel. Sacr. II. 403.) ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ στερροτέραν φύσιν. Hinc ut Petrus a Πέτρᾳ, sic cognomen indefesso Origeni ab Adamante inditum. Corrigendus obiter Theophyl. Simocat. p. 7, ed. Boissonade, ὁ σιδηρὸς ἀσθενὴς πρὸς τὸν ἀδάμαντα, ναὶ μὰ τὸν, καὶ εἴ τι ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ ΥΨΗΛΟΤΕΡΟΝ, ubi legendum ΑΣΦΗΛΟΤΕΡΟΝ ex Hesych. in v. σφηλὸν, ΑΣΦΗΛΟΝ, ἀκίνητον. Cæterum, ut ad Theocritum revertar, rectè ut opinor Codices nonnulli κινήσαις ἀδάμαντα sine ρ. Neminem offendet apud Nostrum optativus, particulâ ἂν vel κεν omissâ, VIII. 20 ταύτην κατθείην. 89 νεβρὸς ἅλοιτο. XXII. 74 μαχεσσαίμεθα. XXVII. 24, 60. XXIX. 38 βαίην quæ citavit Wuest. ind. v. ἂν, cf. Mosch. I. 6. Compares, si tanti est, quæ dicturi sumus ad II. 126. Quare ita scripsi. κ. ρ. ἀ. Meineke.

35 'De quantitate verbi ὠρύεσθαι videndus Maltby Prosod. p. LXVI.' J. W.

36 τριόδεσσι Harl.

Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν εὐπλοκάμω Ἀριάδνας.
Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περάσαι
Μαινομένῳ ἴκελος, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὤ' γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἶ αἶ, ἔρως ἀνιαρέ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαύραν τοι τρίψασα κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ.
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα· τὰ Δέλφιδος ὀστέα μάσσω.
Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;

46 Δίᾳ Naxo: vide eximium carmen Catulli LXIV. 53. λαθῆμεν Cod. Cant. cum octo Gaisfordianis. λαθάμεν, Phillipps.

51 περῆσαι—ἴκελον Butler. Cant. ut vulg. ἴκελος Codd. plurimi ap. Gaisf.

53 φινβριαμ (*i.e. fimbriam*) in marg. Butler.

58 σαῦρον Phrynick. ap. Bekker. Anecdot. 64, 16. κακὸν ποτὸν Cant. et alii. sic καλὸν πόνον 80. π. κ. ut vulg. Meineke.

59 ἰνκαντάμεντα (*incantamenta*) ad θρόνα Butler. φάρμακα Lycophron. 674.

61 ἐν Harl. Butler. δέδευμαι Harl.

Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ᾽ ἁ τῶ ὐβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδόν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ᾽ ἁ Θευχαρίλα Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα, κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ᾽ εὖσα μέσαν κατ᾽ ἀμαξιτόν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ᾽ ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ᾽ ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδέ τι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ᾽ ὡς πάλιν οἴκαδ᾽ ἀπῆνθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ᾽ ἐν κλιντῆρι δέκ᾽ ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

66 *καναφόρος*, Aristoph. Acharn. 242, 260. Horat. I Serm. III. 11.

70 Libri plurimi *Θευμαρίδα* unde Meineke *Θευχαρίδα*, sed sine Codd. nolui recipere. *θεχαριλλα* Phill. Glossam *ἡ Θεοχαρίδου τροφὸς, ἡ ἀπὸ τῆς Θράκης* habet Harl. Sensus est *Theucharilæ* (heri) *Thressa* ancilla.

71 Ad *λιτάνευσε* habet glossam *περ σακρα ρογαβιτ* (*i.e. per sacra rogavit*) in marg. Butler. et ad *ἀμφιστειλαμένα* præbet *ζιρκουμσουβδουζενς* (*i.e. circumsubducens*).

78 *ἦς* ex Codd. tribus et ed. pr. recepi; nam in hoc idyllio, ut quo maximè, *Δωρίσδειν* Nostrum testantur Veteres Magistri. Vide Scholiast. et Valcken. ad vers. I.

79 *ἢ τὸ Σελάνα* sic k. m. *ἢ τὸ Σελάνας* Burn. Harl. Canon. Cant. Phillipps. *ἢ τὺ Σελάνας* Butler. Vulgatum quodammodo tuetur Bion. I. 94. *αὐταὶ δ᾽ ὀξὺ λέγοντι* ΠΟΛΥ ΠΛΕΟΝ Η ΤΥ *Διώνα*. Vide infra ad XVIII. 27.

85 *ἔργων* pro *ἔγνων* Phill.

86 ad *κεῖμαι* habet in marg. *ιακουη* (*i.e. jacui*) Butler.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἠπεί κά νιν ἐόντα μάθῃς μόνον, ἅσυχα νεῦσον,
Κἠφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὣς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.

88 πολλάκι θάψῳ Harl. θαψῶ Cant. Butler. πολλὰ κιθαψῶ Burn. Variè hariolatus est Vir doctus apud Jacobsium; sed sana videtur vulgata. Bene Kiesslingius nixus F. A. Wolfii præcepto apud Platon. Phædon. p. 25 πολλάκι *prorsus* valere monuit, ut infr. 110 πάντοθεν, ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα, et fere ipsum πολλάκι I. 144. De θάψῳ *ferulæ* specie, ab insulâ Thapso Lucan. IX. 919 flavis tinctionibus inserviente, vide Hesych. et Phot. in Lex. Billerbeck. Flora Classica, p. 77.

89 Callim. H. Cerer. 93.

95 ρεμεδιουμ (*i.e. remedium*) ad μᾶχος, et ad τάλαιναν, τολεραντεμ (*tolerantem*), supra ad 92 ad ἐλαφρὸν habet ρεφουγιουμ φαξιλε (*refugium facile*) Butler.

107 κοχύεσκεν Cant. Burn. Butler. κοχίεσκεν Harl. Phill.

110 δαγῦδι *pupæ* vel *plangunculæ* gypseæ Tim 165 Ruhnken.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ᾽ ἐσιδὼν ὡ ᾽στοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἕζετ᾽ ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἢ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κἠγών, ναὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἔρωτα,
Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ᾽ ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ᾽ εἰ μέν κ᾽ ἐδέχεσθε, τάδ᾽ ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ᾽ ἠϊθέοισι καλεῦμαι·
Εὗδον δ᾽, αἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
Εἰ δ᾽ ἄλλᾳ μ᾽ ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,

126 εὗδον δ᾽—εὗδον sic Harl. et αἴκα. εὗδον Burn. Canon. εὗδον δ᾽ cum glossa ἠγάπων Cant. εὗδον τ᾽ Butler. et εὗδον cum adscriptâ voce δορμισεμ (*i.e. dormissem*). εἶδον δ᾽ Phill. cum Schol. ἀνεπαυόμην, καὶ ἐκοιμώμην sic Laud. Baroc. quod verum videtur, indicativo sine ἂν posito, ut Latinè in illo Horatiano; *Me truncus illapsus cerebro* SUSTULERAT; vide plura apud Grotefend. Lat. Gram. p. 203. Particulæ ἂν omissæ habes exempla v. 128 ἦνθον ἐφ᾽ ὑμέας, XV. 25, XVI. 43 ἐν νεκύεσσιν ἔκειντο, et 54. De Optativo vide infra, v. 32. Sed εὗδον pro *acquievissem* quibusdam inepta locutio videtur. Quare tamen magis inepta quàm illa Horatii Sat. II. I. 6, *Peream male, si non Optimum erat, verum nequeo* DORMIRE? et Juvenalis I. 77, *Quem patitur* DORMIRE *nurus corruptor avaræ?* imo et quàm illa Platonis Phædr. 113, Γοργίαν εἄσομεν ΕΥΔΕΙΝ, Heindorf, p. 233? Vide Stanl. ad Æschyl. Ag. 348. Schæfer Soph. Œ. Col. 307. Sic Latinis quoque *somnus* pro *securitate*, laborum et solicitudinum vacuitate, senibus præsertim desideratâ et debitâ; unde in loco illo Virgilii vexato VII. 598, ubi grandævus Rex Latinus sibi quietem pollicetur, *Nunc mihi* PARTA QVIES OMNISque *in limine* PORTVS, fortasse rescribendum, unius literulæ transpositione,

Nunc mihi PARTA QVIES,
SOMNIque, in limine, portus;

mihi quies et somni portus (ὕπνου λιμὴν) *in limine domûs meæ* jam paratus. Nam mox (v. 600) *sæpsit se* TECTIS *rerumque reliquit habenas.* τεῦ pro τεῦς Harl.

127 εἶδ᾽ ἀμαλλᾶ H.

Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἷλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει,
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα,
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ'· ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὃ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτέ τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἐρᾶται·

133 ἐτώσια v. l. pro ἔρως ἄρα Butler. in marg. Λιπαραίου, Catull. LXVIII. 53.

137 ἐφόβησ', benè F. Jacobs. ἐσόβησ', *excitavit.*

139 ἔκλιν' intransitivum, *reclinavi.*

144 μέσφα τι Harl. μεσφά τοι Butler. Burn. μέμφα τοι Phill.

146 ἀμᾶς ex Cod. Flor. Kiessling. Boisson. Meinek. et Wuestem. et γε omittunt Codices plurimi. τᾶς γε ἐμᾶς Butler. Harl. Cant.

148 ἀῆ Phill.

149 ἔραται Codices fere omnes; et editiones pleræque: sic Meinek. Hermannus ex conjecturâ ἐρᾷ τευ: vide VI. 29, VII. 97 τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται (vel ἐρῶντι), Bion. XVI. 8, Mosch. VI. 1. Sed ἐράομαι rarum quidem illud, non tamen solœcum est, Homer. Il. II. 208. Sapph. fr. LIX. Bion. XVI. 8 συνεράσθαι. Noster etiam ἠράσθην, *captus eram amore*, habet infra XI. 25, et ἐρᾶται, amore *captus est*, melius et fortius et ad sensum aptius quam ἔραται *amat.* Quare Codicum lectionem, mutato ob metrum accentu, servandum duxi, et sic Meinekius

Κἤτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος εἴτε καὶ ἀνδρός.
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον, αἰὲν Ἔρωτος
Ἀκράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων,
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής·
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτέ νιν οὐδέποκ' εἶδον.
Ἆρ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κῆμέ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ', ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Zieglerus et Ahrensius. Nunc quoque demum hoc ipsum ἐρᾶται ex Vaticano MS. 7. commemorari in schedis Sanctamandianis, quæ in Bibliothecâ Bodleianâ asservantur, video; et in marg. Palat. apud Zieglerum; ἐρᾶται quoque Lips. et Brunck.

151 Ἔρωτος Ἀκράτω ἐπεχεῖτο *sibi infundebat de liquore meraco, Amoris sui (i.e. amasii) in honorem*, non debebat solicitari; *Amor* pro *amato* a Virgilio ut Ἔρως ab Ignatio, usurpatur. Cp. infr. XIV. 18 ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον. ἀκράτω Burn. Butler. Cant. Harl. cum Schol. ἐν συμποσίῳ τοῦ ἐρωμένου χάριν σκύφος συνεχῶς ἀκράτου ἐπεχεῖτο. Obiter notare liceat,—dixit Catullus EBRIOS OCELLOS XLV. 11. Catulli hendecasyllabi XLVIII. 4 adhuc, ut opinor, emendationem expectant, *Oculos tuos,—Usque ad millia basiem trecenta, Nec unquam inde* ERO *satur futurus*. Mallem *Nec unquam inde* MERO *satur futurus*.

152 ᾤχετο φεύγων, ex convivio, ubi amasio suo propinaverat. Cp. XIV. 36.

157 ποτ' εἶδον, Butler.

160 'Notandus singularis numeri usus. Homerus semper πύλας Ἀΐδαο dicit non πύλην; neque aliter Tragici; vide Heyne, Iliad v. 397. Elmsl. Eur. Med. 1203. Omnino rarum πύλη. Porson. Orest. 1080. Blomfield. Choeph. 866: sed non prorsus inusitatum.' J. W.

῾ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

[a]᾿ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ ᾿Αμαρυλλὶς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς, ἀπ᾿ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ ᾿Αμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ᾿ ἄν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι᾿ ἑτέρου ποιεῖ [b]ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα ὃν εἶχε πρὸς τὴν ᾿Αμαρυλλίδα ἐμφαίνοντα. Τὰ [c]δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ ᾿Ιταλίας περὶ [d]Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν ᾿Αμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατος φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι,

πλανᾶται δὲ καὶ [e]περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ ᾿Αμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμίᾳ τὸν βίον καταλῦσαι προῄρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, Σιμιχίδην καλοῦντες. ἡ ἱστορία παρὰ ᾿Απολλωνίῳ.

[a] ᾿Επιγράφεται τ. μ. Εἰδ. τ. αἰπόλος ἢ ἀμαρυλλὶς ἢ κωμαστής· ἐπικωμάζει δέ Call.

[b] ὁ Θεόκριτος om. Call.

[c] οὖν Call.

[d] Κρότωνα τῆς Σικελίας Call.

[e] παρὰ Call. et mox δωρα, ἤγουν μῆλα κ. σ.

ΑΙΠΟΛΟΣ Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει·
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας·
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύξῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·

2 Serv. Virg. Eclog. I. 28, 'Tityrum ubique Theocritus mercenarium inducit:' versus 3, 4, 5 citat Servius ad Eclog. IX. 23.

10 v. Bekker. Anecdot. v. τήλωθεν.

12 ἐμὸν Butler. Burn. Harl. Cant. ἐμὶν Codices tres, et edd. Med. et Flor.

16 'Pro ἐθήλαξε et ἔτραφε vide ne rectius Imperfecta habeant Edd. ante Valcken. Aoristo ἔτραφον longe usitatior est ἔθρεψα. Priorem formam ab Atticorum certe usu alienam esse puto: vide ad Æschyl. Eumen. 906. μασδὸν ἐθήλαξεν soloecismi damnasset Lucianus qui τῶν παιδίων τὰς τίτθας θηλαζόντων dixit de industriâ σολοικίζων. Tom. III. p. 558. Inf. XIV. 15 θηλάσδοντά τε χοῖρον. Plat. Repub. V. p. 460 D καὶ ἐπιμελήσονται ὅπως μέτριον χρόνον θηλάσονται. Lysias, p. 92. 29 ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζε. *Lactare* magno consensu Grammatici θηλάζειν, *lactere* θηλάζεσθαι. Vide eruditam Lobeckii notam ad Herodian. p. 468.' J. W.

Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγών, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι,

Revocavi vulgatam ἐθήλαζεν et ἔτρεφε quæ habent Butler. Burn. Laud. Phill. Baroc. Canon. Cant. Harl. edd. Paris. et Ald. In Callim. Hymn. in Jov. 55 καλὰ μὲν ἠέξευ καλὰ δ' ἔτραφες οὐράνιε Ζεῦ, legendum videtur vel ἔτρεφε' ut v. 70 εἴλεο, 73 ἐξέλεο, vel cum Dawesio ἐτρέφευ.

17 καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει, pro καὶ malim κατ', vide VII. 116. Sic pro καταρρεῖ Bion I. 5, Codices aliquot καὶ ἄρη. κατ' pro καὶ p. 11. 26 restituit Eusebii Eclogis Propheticis, quas nuper primus vulgavit, doctissimus Gaisfordius.—Vide ad v. 32, VII. 116. Pro vitioso καΐθουσα Æschyl. Choeph. 599 benè Canterus καταίθουσα.

19 τὸν αἰπόλον, inf. 24 ὁ δύσσοος. De articulo in his et similibus vid. Middleton. Gr. Artic. p. 317, ed. Scholef.

22 τόν τι Harl. φύλα pro φίλα Phillipps, ut et σελήνοις pro σελίνοις v. 23 et γρυπεὺς pro γριπεὺς v. 26, solenni vocalium ι, η, et υ confusione.

25 ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι. In remedium amoris, Sapphonis exemplo. Ut Glaucippe in Alciphronis loco III. 1 a Jacobs. citato Λεσβίαν μιμησαμένη ΣΑΠΦΩ, οὐκ ἀπὸ ΛΕΥΚΑΔΟΣ πέτρας ἀλλ' ἀπὸ τῶν Πειραικῶν προβόλων ἐμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὤσω ubi legendum videtur ἥσω, solenni librariorum errore η (υ) et ω permiscentium. Sed veniat jam ipse Poeta Menander, qui in Peiraicis illis undis periisse dicitur, et ipse de Sapphone loquens, ex Leucadiâ Rupe se in undas præcipitante; veniat, inquam, de saltu Sapphonis loquens Menander, cujus verba etiam post egregiam Bentleii recensionem adhuc egent medicinâ. Hic igitur, in versibus Anapaesticis, apud Strabonem X. p. 452 de LEUCADE scribens ait

Οὗ δὴ λέγεται πρώτη ΣΑΠΦΩ,
τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων'
οἰστροῦντι πόθῳ, ῥῖψαι πέτρας
ἀπὸ τηλεφανοῦς ΑΛΛΑ κατ' εὐχὴν
σὴν δέσποτ' ἄναξ—

ubi sensus et linguæ rationes liquido postulant ut pro ΑΛΛΑ reponamus ῞ΑΛΜΑ, ita ut ῾ΡΙΨΑΙ ῞ΑΛΜΑ *saltum præcipitare* dixerit Menander, simili prorsus locutione quâ Sophocles, Aj. 1287, ῞ΑΛΜΑ ΚΟΥΦΙΕΙΝ, ubi videndus Nevius; Eurip. Elect. 865 ΠΗΔΗΜΑ ΚΟΥΦΙΖΟΥΣΑ. Vide Porsonum Advers. p. 244. Ut ad Menandrea revertamur, huic emendationi quodam modo suffragatur ipse Strabo, qui his versibus hæc præmittit, ἔχει Ἀπόλλωνος ἱερὸν καὶ τὸ ῞ΑΛΜΑ et subjicit Μένανδρος πρώτην ῾ΑΛΕΣΘΑΙ λέγει τὴν Σαπφώ. Litera Μ sæpe in libris MSS. in Λ abiit. Exempli gratia

Ὥπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.
Κῆκα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πράν, ὅκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἄγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐν χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα.

in Stobæi editionibus adhuc latet vitium hinc propagatum, I. p. 2 ed. Gaisf., ἈΡΕΓΗ δ', ὅσφπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς, τόσφδε μᾶλλον αὔξεται ΛΕΙΟΥΜΕΝΗ; lege ΜΕΙΟΥΜΕΝΗ. Ἀρετὴ *Virtus* αὔξεται μειουμένη, *augetur minuendo; crescit ab usu; et ab ipso ducit opes animosque ferro.* Jam vero αὔξειν et μειοῦν solenniter inter se opponuntur, præcipuè a Rhetoricis et Ethicis scriptoribus; Aristot. Rhet. II. 28, τὸ ΑΥΞΕΙΝ καὶ ΜΕΙΟΥΝ οὔκ ἐστιν ἐνθυμήματος στοιχεῖον.

27 μαποθάνω Harl. Burn. Butler. Cant. δὴ pro μὴ ex Græfii conjecturâ Meineke.

29 ποτιμαξάμενον *medio* sensu non passivo, *mordicus adhærens*, Kuehner. Gr. Gr. p. 20 ed. Jelf. Cod. Harl. habet in marg. *Nec sub percusso crepuere papavera pugno* (vide XI. 57), et in textu ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, ut plurimi Codices apud Gail. fortasse recte, ut et Burn. Baroccian. Laudian. Phillipps. Cant. qui tamen habet vulgatam in margine; et vulg. Butler.

31 κοσκινόμαντις, de divinatione per cribrum vide Wuest.

32 παραιβάτις, Cod. Butler. in marg. τρανσιενς σεκουενς (*i.e. transiens, sequens*), et v. 36 ad ἐνδιαθρύπτῃ, διστορκαυετ (*i.e. distorquet*), ubi in Codice Harl. glossæ loco est σπαταλᾷς, τρυφᾷς.

35 Virg. Ecl. II. 42.

36 ἐνδιαθρύπτῃ VI. 15, XV. 90.

37 ἄλλεται Plaut. in Pseudol. I. 2. 105, "nisi quia futurum est, ita supercilium salit."

42 ὡς ἴδεν. Serv. ad Virg. Eclog.

Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

viii. 41 'Ut vidi, ut perii. Unum est temporis, aliud qualitatis (*al.* quantitatis).'
53 ἔδοντι. Butler.

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος, οἳ πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. ʽΥποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον, ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα [a]διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. [b]Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονὼς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴγε Μίλων τῇ [c]ἑβδόμῃ [f. leg. τῇ ἑβδ. καὶ ἑξακοστῇ] Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ. Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν ρδʹ Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

[a] MSS. quidam ὑπόκεινται. Mox Σικελίας Call.

[b] Sequentia sic exhibet Call. Ἀρχαιότερος δὲ Μίλων Θεοκρίτου εἴ γε ὁ μίλων τῇ ἑβδόμῃ, πάλη νικᾶ. ὁ δὲ Θεόκριτος, κατὰ τὴν ἑκατοστὴν ὀλυμπιάδα ἤκμασεν. Scribendum forsan cum Casaubono κατὰ τὴν ρκδʹ Ὀλ.

[c] ἑβδομηκοστῇ ἑβδόμῃ Casaub.

ΝΟΜΕΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.
ΕΙΠΕ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;
ΚΟΡΥΔΩΝ.
Οὔκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.
ΒΑΤΤΟΣ.
Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγεις;
ΚΟΡΥΔΩΝ.
Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κἠμὲ φυλάσσει.
ΒΑΤΤΟΣ.
Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;
ΚΟΡΥΔΩΝ.
Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.
ΒΑΤΤΟΣ.
Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;
ΚΟΡΥΔΩΝ.
Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.
ΒΑΤΤΟΣ.
Κἠμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

4 *ὁ γέρων*, custos gregis vitulos submittit matribus, quarum ubera sugant, et me observat ne eas mulgeam.

5 *αὐτὸς* *ipse*, dominus, Ægon.

6 *Μίλων* athleta Crotoniates notissimus.

8 *μάρτος* Cod. Reg. Paris. 335.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κῷχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πεῖσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται· τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστέα. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

10 σκαπάναν exercitiorum athleticorum caussâ.

11 πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν. πείσαι Butler. cum glossâ ἐξξιταρετ (*i.e. excitaret*). Harl. πεῖσάι Vaticani 2, 4, 7. πείσαι κε K. et Phillipps. λύκως λυσσᾶν Harl. Butler. et alii. Variè hæc sunt a Viris Doctis tentata. Poëtæ consilium, a morali veritate non alienum, hoc est. Ridet eos qui vel ipsi propriis quæstubus et artibus domesticis omissis peregrina sectantur, et a se abhorrentia affectant, vel alios ut ita faciant inducunt. Qui ita faciunt nihil minus præposterum agunt, quam qui lupos satis per se feroces furere docent in suam docentium perniciem. Paronomasiam et alliterationem in λύκος λυσσῆν quasi dicas *furias* docebat *furere*, animadvertas; vide ad XIII. 74.

Ipse se interpretatur noster v. 38,

ΘΡΕΨΑΙ καὶ ΛΥΚΙΔΕΙΣ, θρέψαι κύνας ὥς τυ φάγωντι.

Quinetiam interpretis vice fungitur Æsopus, CCCLXXIII. p. 152, ed. de Furia. Ποιμὴν μικρὸν ΛΥΚΟΝ ἘΘΡΕΨΑΤΟ, εἶτα σκυμνὸν γενόμενον ἘΔΙΔΑΞΕΝ ἉΡΠΑΖΕΙΝ ἐκ τῶν συνεγγὺς ποιμνίων. Ὁ λύκος δὲ διδαχθεὶς ἔφη· ὅρα μήπως σὺ ἐθίσας με ἁρπάζειν πολλὰ τῶν σεαυτοῦ προβάτων ζητήσῃς.

Et fortassè in vocibus ὁμοφώνοις Μίλων et μῆλ' ὦν (*oves igitur*, nam ῑ et η̄ idem sonant) luserit noster, ut duplex sensus sit *doceant etiam igitur oves lupos in seipsas furere.* Sensus tum esset; Persuasit Milo Ægoni ad Alpheum ire; illuc ᾤχετο ἄφαντος ὁ βωκόλος (v. 5), *Pastor pecus deseruit.* Quid tandem restat, nisi ut, Rerum Naturæ ordine penitus mutato, πείσαι καὶ μῆλα λύκως λυσσᾶν *persuadeant et lupis oves in se ipsas furere?* De μῆλ' ὦν et μίλων confusis vide ad III. 22.

Ægon athleta et pugil videtur evasisse Miloni ipsi haud impar (vide versus 33, 35) ita ut eum excitasse visus fuerit Milo in suam ipsius perniciem; lupum prædari docuit Milo lupum prædonem ipse experturus.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν· ἀλλ' ὄκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος· αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται ὄκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὄπᾳ καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ· βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Ἀΐδαν, ὄκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χά σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποκ' ἐπάξα.

18 μαλακῶ χ. καλὰν κ—μαλακὸν G. Chœrobosc. ad Theodos. 222. 30, et μαλακοῦ—καλὸν p. 538. 11, ed. Gaisford.

21 τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται. Quid hæc velint disceptant Interpretes. Vix crediderim trahentibus ex Italia ad pagum Atticæ Λάμπτρα, de quo diligentissimus Pagorum Atticorum Indagator Gul. M. Leake de Demis Atticis, p. 149. Quid enim Cecropidis cum Crotone? Deinde non Λαμπριάδαι vocabantur hi municipes sed Λαμπρεῖς vel Λαμπτρεῖς, ut ex Aristophane, Isæo et Marmoribus liquet. Lepos non injucundus inesset orationi, si τοὶ δημόται *tibi* h.e. *tui municipes* interpretemur, hoc sensu; utinam talem sortiantur filii Lampriadæ *tui contribules!* τοὶ *tibi* saepissimè apud nostrum legitur. λαμπριάδου Phillipps et Schol. E.

21 θύοντι Codices sed θύωντι ed. princ. quod verum videtur: nam ὄκκα vel subjunctivum vel, si sensus ita ferat, optativum habet; v. I. 87; IV. 56, ubi ἕρπῃς nonnulli Codices; VIII. 68; XI. 22, 3; XIII. 11, ubi ἀνατρέχοι Schæfer.; XIII. 11; XV. 144. Cæterum ὄκα pro ὅτε vel indicativum habet vel optativum, I. 66; III. 28; III. 40; IV. 27; V. 133, 134; XI. 8; XII. 26; XVII. 14; XXIV. 90.

22 τᾷ Ἥρᾳ Junoni Laciniæ, Liv. XXIV. 3, inf. v. 33. κακοφράσμων Harl. sed cum κακοχράσμων (*i.e. improbus* δύστροπος gloss. in Cod. P) in Schol.

23 ad τὸ μάλιμαον Cod. Butler. habet adscriptum '*flumen*' et ad νήαιθον '*fl*' (*i.e. flumen*).

28 ἐπάξα (pro ἐπάξαο, ἐπάξω) Codices quatuordecim apud Gaisfordium et editio princeps. Sic Burn. Butler. Harl. Canon. et sic Schol. ἐπάξω Laudian. ἔπιξας Phillipps.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τίς εἰμι μελικτάς,
Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω·
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῷον, τὸ Λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὡ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἶ αἶ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς με λέλογχεν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω· βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα· σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Αἴθ' ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ἔπαξας Cant. Quare auctore Scholiasta et Buttmanno Gr. Gr. § 74, p. 419, cum Wuestemanno ἐπάξα recepi, ut ἐκτάσα v. 6, ex duobus Codicibus MSS. Utrobique Meineke ut vulg. Ad εὐρῶτι habet καριε (*carie*) Butler.

32 ἁ Ζάκυντος Burn. ἁ Ζάκυνθος Butler. Harl. ἡ Ζάκυνθος Cant. omnes omissa τε.

39 Vulg. habent Burn. Butler. λασεύμεθ' δ' ὅσον Harl.

43 S. Chrysost. I. p. 535, 20, ed. Savil.

45 ἰνφελίζια (*infelicia*) ad δύσσοα Butler.; σίττα, vide v. 3.

46 σίθ' ἁ Harl. Butler. et σίθ' ὁ. λ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποττῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
Τἀτρακτυλλίδες ἐντί· κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος· ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναί, ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπης, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ', ὦ δειλαῖε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν
Καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖ γ', ὦ 'νθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

51 *ἁρμοῖ. νουπερ* (*nuper*) Butler. in marg.

55 Boisson. Anecd. II. 426.

56 *ὄχχ' ἕρπεις* Burn. Canon. *ὄχ'* Harl. vulg. ex manu correctoris Butler. *ἕρπεις* Meineke. *ἕρπῃς* quatuor Codd. ad. Gaisf. *ἀνάλιπος.* '*Interpres* Gr. *ἀνυποδότητος.* Latinus *discalceatus:* mira interpretatio; *ἥλιπες* videntur esse calcei ferrei vel potius clavati ab *ἧλος* clavus: vide ad Theophr. p. 264.' Hæc *Stanleius* in nott. MSS. Bibl. Publ. Cantab. Non video quare Scholiastæ interpretationem *miram* dicat, nam Longus Pastor. I. p. 25, ed. Villoison., huc fortasse respiciens, *ὁ Δάφνις ἦ* ΑΝΥΠΟΔΗΤΟΣ, *ὡς ἐν* ΠΕΔΙΩΙ (non *ἐν* ΟΡΕΙ) *νέμων.* Cæterum hæc ob oculos habuisse videtur Calpurnius Siculus Eclog. III. 4,

duris ego perdita ruscis
Jamdudum et nullis dubitabam crura rubetis
Scindere.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ἘΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας [a]δι' ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον δέ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. Ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα ποῦ [b]Συβαρίτου νέμει τὰς αἶγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβάρτου νέμει τὰ θρέμματα. Ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην τοὔνομα· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. Ἀλλήλους οὖν [c]προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται· τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει[d]. Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ νίκῃ γαῦρος γενόμενος, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξὶ, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξὶν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

[a] δι' ἀμοιβαίων om. Call.

[b] συβαρίτα Call. et sic mox pro Συβάρτου.

[c] προκαλοῦνται Schæfer., et sic edidi e MS. Coislin. Al. προσκαλοῦνται.

[d] Ed. Valcken. ὁ τοίνυν αἰπόλος μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθώς.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ Η ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ΑΙΓΕΣ ἐμαί, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε, τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ πόκα, δῶλε Σιβύρτα,
Ἐκτάσα σύριγγα; τί δ' οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἧς τοι ἐνεῦδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ', ὦ κακέ, καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

2 νάκος Schol. Odyss. Ξ. 530. Buttmann. νάκος παρὰ Θεοκρίτῳ. Deinde ὃς χθὲς pro ἐχθὲς legisse videntur Scholiastæ.
3 σιτ' Harl.

5 Σιβύρτα Meineke ex tribus Codd. pro Συβάρτα.
6 ἐκτάσα duo Codd. Gaisfordiani. ἐκτάσω Burn. Butler. Harl. Cant. Vide IV. 28.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐ μάν, οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὔ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος, ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὦ 'νθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μάν, οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθέ, Νύμφας,
Αἵτε μοι ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν,
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
'Αλλ' οὖν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν, ἐντὶ μὲν οὐδὲν
'Ιερόν, ἀλλ' ἄγε τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

῟Υς ποτ' 'Αθαναίαν ἔριν ἤρισεν· ἠνίδε κεῖται
῞Ωριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;

14 οὐ μὰν ὀυ τὸν sic Valck. αὔτον Codd.

16 Κρᾶθιν, Sybaritarum fluvium, ubi templum Panis. Seidler. ad Eurip. Troad. 232.

18 μοι Codd. decem et editiones antiquissimæ; vulgo ἐμὶν contra metrum, ut arbitror. Habes enim ἐμὶν ultimâ longâ II. 144; II. 156; III. 49; XI. 65. In uno tantum alio loco VI. 36 ultimâ *brevi*, ubi quoque Codices septem μοι, quod verum puto. Similis ratio est τὶν quod produci vides II. 11; II. 20; III. 33; V. 52; XV. 89, nusquam, quantum quidem meminerim, correptum. ἐμοὶ hic habent Butler. Burn. ἐμὶν Harl. Cant.

21 οὐδὲν ἱερόν, non magni momenti. Virg. Ecl. III. 28, 50.

23 ἀλλά γε τοι vulgo—ἀλλ' ἄγε unus saltem MS. apud Gaisf. 'ἀλλά γε τοι vereor ne huic loco non conveniat. Malim cum Casaubono et Brunckio ἀλλ' ἄγε. Conf. Fischer. ad Plat. Phædon. p. 366 et p. 491.' J.W.

24 ἔρειδε, *depone pignus.*

25 καὶ πῶς ὦ ΚΙΝΑΔ' ΕΥ ΤΑΔΕ γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν; Codices Gaisfordiani et Reiskiani ὦ κίναδε ταδ' ἔσσεται vel ὦ κιναδεῦ vel ὦ κιναδεῦ τάδε γ'. Hoc habent Butler. Harl. κίναδε ὖυ τάδε γ'. Cant. cum Scholio κιναδεῦ (sic), οἱ σικελιῶται τὴν ἀλώπεκα οὕτως φασι. κίναδε τάδ' ἔσσεται. κίνα δ' εὖ Canon. Barocc. Phillipps. κίναδε Laud. Burn. Hæc Codices; sed vel metro vel sensu claudicante. Nusquam, opinor, apud probatos scriptores legitur vocativus κίναδε genere *masculino*. *Neutrum* est ΚΙΝΑΔΟΣ, *vulpes*, ut Soph. Aj. 103, τοὐπίτριπτον κίναδος, Demosth. 281. 22, ΣΥ ὦ ΚΙΝΑΔΟΣ, Andoc. 13. 22, Di-

Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τύ, πεποίθει,
Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὔ τοι
Ὤριφος ἰσοπαλής· τύ, ἴδ' ὁ τράγος οὗτος, ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας·

narch. 95. 20, τὰ τοιαῦτα κινάδη. Et in his dicteriis fere adjicitur cum aculeo quodam pronomen personale ΣΥ, ut Soph. Philoct. 915, ὦ πῦρ ΣΥ. Epigon. II. 1, ὦ πᾶν ΣΥ τολμήσασα, et noster hoc ipso idyllio v. 40, ὦ φθονερὸν ΤΥ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως. Quare pro κίναδ' reponendum puto ΚΙΝΑΔΟΣ, syllabâ ος confusâ cum apostrophi notâ, quod erat factu maxime proclive; nam ut ait Bentleius Epist. ad Mill. p. 55, 'terminatio ος in Codd. MSS. minutissimo apice signatur;' et ut doctissimus et disciplinæ Palæographicæ, inter paucos, scientissimus Gaisfordius ad Hesiodi O. et D. 184, 'Meminerint tirones notam elisionis cum syllaba finali ες' (quod de finali ος quoque verum est) 'in libris manu exaratis sæpissimè permutari.' Vide etiam Schæfer. ad Nækii Chœrilum, p. 268; sup. I. 48. Hinc ἄξι' pro ἄξιος Aldus et nonnulli Codices in Soph. Œ. T. 972, et νομάδ' bene pro νομάδος restituit Elmsleius ejusdem fabulæ v. 1350. Hinc μάλιστ' et κάκιστος permutantur Œ. Col. 744; hinc pro ἰσόμοιρ' Elect. 87 libri omnes ἰσόμοιρος. Tum pro ЄΥ lege CΥ, ita ut versus sic scribatur: καὶ πῶς, ὦ ΚΙΝΑΔΟΣ ΣΥ, *o vulpes tu*, τάδ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν; Simili modo τὺ ex versu effugit infra X. 5. His scriptis, vidi Oxoniæ in schedis Sanctamandi hæc notata, 'κιναδσυ, Vat. 1. sine accentu, κιναδοῦ Vat. 4. sine spiritu vel apostrophe;' quæ ad lectionem nostram ΚΙΝΑΔΟΣ ΣΥ apertissimè ducunt.

Hanc conjecturam nostram viris doctissimis, Hermanno, Hartungo, et Meinekio, probavisse se valde gaudeo, et dignam habitam esse a Fritzschio quae in textum reciperetur.

26 προ λανα τοτονδιτ (*pro lana totondit*) Butler. in marg.

30 τυῒδ' pro ἐνταῦθα ex Volgero Meineke Fritzsch.

32 τᾶδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα τἄλσεα πάντα Harl. ταύτα Burn. ταῦτα καθίξας Cant. Quis tandem dixerit infra κότινον καὶ τἄλσεα, *infra oleastrum et saltus?* Dixerit quidem noster I. 83 δρύμως καὶ ἄλσεα, et XXVII. 33 παντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἑξεῖς. Sed sedere ὑπὸ τὰν κότινον ΚΑΙ ΤΑΛΣΕΑ, hoc dicere indignum Theocrito. Sensit hoc dudum Valckenærius qui ΚΑΤΤΑΛΣΕΑ legi mavult. Meinekius κατὰ τἄλσεα. Sed hâc conjecturâ non multum lucramur. Equidem pro ΚΑΙΤΑΛCΕΑ mallem ΚΑΠ' ΑΝΘΕΑ *supra flores*. Habes κότινον capiti umbraculum, ἄνθεα corpori torum. *Molli consedimus herbâ*, ait Virg. Ecl. III. 55. Quare v. 55 reponit Comatas, ne cedat deliciarum

Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
Ποία, χ' ἁ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὔ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἴ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον· ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθ' ἕρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὕβε ταφείης.
Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε, καὶ ὕστατα βωκολιαξῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τουτῶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρει

certamine minor, *αἱ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν* ΠΤΕΡΙΝ *ὧδε πατησεῖς καὶ γλάχων'* ΑΝΘΕΥΣΑΝ. Vide v. 87 *ἐν* ΑΝΘΕΣΙ. Virg. Eclog. IX. 40,

varios hic FLUMINA *circum*
Fundit humus FLORES, *hic candida*
populus antro
Imminet.

Oppian. Halieut. II. 34, *γλυκὺς ὕπνος ἐπ'* ΑΝΘΕΣΙΝ *εἴαρος ὥρῃ*. Vide etiam locum Lucretii a nobis infra excitandum ad VII. 132.

37 Vulgo *ποθέρπει*. *ποθ' ἕρπει* Meineke ut supr. II. 4, ubi Reiske et Brunck. *οὐδὲ ποθήκει*.

38 *θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας*. *Καί* Heinsio, Valckenærio, Brunckio displicet, et Codices tres omittunt. Equidem pro *θρέψαι καὶ* legendum conjicerem *θρέψαι, παῖ, λυκιδεῖς*. Vocativi *παῖ, τέκνον, πάτερ*, frequentes in proverbiis, vim et venustatem sententiæ afferunt. Sic in distichis messoriis infr. X. 52, *εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω*, ΠΑΙΔΕΣ, *βίος*. *λυκαδεῖς* Harl. *κύνειν* Paris. De voce ΠΑΙ in proverbiis usitatâ, vide Welcker. Theogn. LXXVII. Quod ad sensum attinet, '*παροιμία ἀπὸ Ἀκταίωνος*,' habent Scholia SanctAmandi.

47 *δένδρων* ex Reiskii conjectura vulgo nunc editur, etiam a Meinekio, pro *δένδρῳ*, quod habent Burn. Butler. Harl. et alii. Sed *δένδρει* decem

Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνους.

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι,
Ταὶ παρὰ τίν, ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς Νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ·
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας· ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

Codices et duo Greg. Corinth. LXXX. apud Gaisf. quibus adde Codicem Gregorii Cantabrigiensem et duos Gailianos. Δένδρεσιν infra VIII. 57, δένδρεα Mosch. III. 32; V. 6. Habes sanè δένδρων XV. 121; XVI. 95. Sed cum hîc δένδρεων stare potest, et nulli alii casus hujus formæ inveniuntur, penè adducor ut credam δένδρον, δένδρου, δένδρα ignorâsse Bucolicos Poetas, quod de Homero, Pindaro et Tragicis verum esse docuit Maltbyus. δένδροις Cant.

48 Ὄρνιχες λαλαγεῦντι; obiter hanc vocem restitue suavissimis versibus S. Gregorii Nazianzeni qui Theocritum expressisse videtur (Tom. II. p. 120, ed. Paris. 1840). Κρῆναι καὶ ποταμοὶ καὶ ἄλσεα καὶ παλαγεῦντες (lege λαλαγεῦντες), Ὄρνιθες λιγυροὶ καλὸν ἐπ' ἀκρεμόνων, Αὖραί τε μαλακὸν συρίγμασι κῶμα φέρουσαι, Καὶ κῆποι χαρίτων εἰς ἓν ἀγειραμένων.

52 τίνος ὄσδοντι Cant.

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέωμες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὺ κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἴθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τᾷδ' ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες, ὅστις ἀρείων
Βωκολιαστάς ἐντι· τὺ δ', ὦ 'γαθέ, μήτ' ἐμέ, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τοῦτον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναί, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ.
Ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐντὶ Σιβύρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μή τύ τις ἠρώτα, ποττῶ Διός, αἴτε Σιβύρτα,
Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες· ὦ Παιάν, ἦ στωμύλος ἦσθα, Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ Μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πράν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ' Ὡπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

83 **Κάρνεα,** festum Lacedæmone celebratum mense Carneo, qui Atticis Metageitnion. Wuest.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω.
Καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελεῦντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν

89 *ποππυλιάσδει, sibilo allicit.*

90 λεῖος ὑπαντῶν. Ita Codd. multi apud Gaisfordium, quibus adde Harl. Burn. Cant. Butler. Canonic. et Editiones fere omnes: sed sensu sanè perverso. Quid enim λειότητι cum ἀπαντήσει? Homo homini occurrit lætus, invitus; frequenter, rarò; domi, foris; ruri, in urbe; sed quomodo occurrat λεῖος, minime intelligo. Verum, inquies, λεῖος idem valet quod ἀγένειος et quod μαλθακὸς inf. VII. 105, εἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακός. Valeat sane: sed in hoc loco quin ita significet obstare videtur articuli locus. Non enim dici potest ὁ Κρατίδας λεῖος ὑπαντᾷ pro ὁ λεῖος Κ. ὑ. Hinc locum hunc variè tentatum a Viris Doctis jam vidimus. Venustè, sed vereor ut verè, Ruhnkenius λεῖος ὑπάναν, quam conjecturam suam ipse postea repudiavit. Jam vero Codices tres ΛΗΟΣ exhibent, cæteri ΛΕΙΟΣ, solenni η et ει, ob soni similitudinem, permutatione. Aliquid videtur excogitandum, quod articulo non egeat. Equidem in re ambiguâ nihil temere affirmare ausim; sed si literarum ductus inspexeris, et elementa Λ cum Α et Η cum Μ a librariis sæpissimè confundi memineris, fortasse non illibenter pro ΛΗΟΣ repones ΑΜΟΣ *meus*, quam vocem in suo Theocriti Codice habuisse videtur Virgilius, locum hunc respiciens, nec respiciens tantum, sed verbum fere verbo reddens, Ecl. III. 66,

At mihi sese offert ultro MEVS *ignis Amyntas.*

Compares ib. 68, *Parta* MEAE *Veneri sunt munera;* VII. 59, *Phyllidis adventu* NOSTRÆ *nemus omne virebit;* vide inf. XXVII. 2, 'ΕΜΑ 'Ελένα. His scriptis postea vidi in Codice optimo Parisino M. Scholium adscriptum ἐρώμενός μου, quod conjecturam nostram aliquantum commendat.

Inde facilius, ut opinor, corruptio orta, quod hiatum in ποιμένα ἀμὸς reformidabant Librarii, qui quidem metus fecundissimus errorum fons in Theocriteis, ut nunc feruntur, idylliis. Et hoc igitur in loco moneri possunt tirones, hiatum post tertium trochæum et post quartum dactylum admodum frequentare Bucolicos; sed refragantibus plerumque Librariis, quibus hi hiatus vehementer displicebant. Quod ad tertium trochæum spectat, insigne habes exem-

Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

plum hujusce hiatûs etiam in Virgilii Eclog. II. 53,

Addam cerea pruna || honos erit huic quoque pomo.

Sed de Græcis agimus. Vide igitur infra VI. 12,

ἅσυχα καχλάζοντα || ἐπ' αἰγιαλοῖο θεοῖσαν,

ubi male Codd. nonnulli καχλάζοντος. Conferas, si libet, quæ dicturi sumus ad illum locum, et XIII. 73, XXII. 69, et quæ disputavit Wellauer. ad Apollon. II. 338,

ἄψορροι στέλλεσθε, ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι.

Similia autem exempla hiatuum habes apud nostrum permulta, quorum nonnulla scribæ abolere conati sunt:—I. 19. ἄλγεα εἶδες, ubi Codd. aliquot ἄειδε. I. 67. καλὰ τέμπεα ἢ κατὰ Πίνδω. I. 82. ἆδε ἑ κώρα (si recte conjecimus) quamquam hoc ob digamma in ἑ servatum non hiatus jure possit vocari.

II. 146. μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς.

II. 154. ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο, ἔστι δ' ἀλαθής.

III. 25. ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι, ubi τήνω Codices duo.

V. 148. ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι, ubi Codd. plurimi ἤ γ'.

VII. 7. εὖ ἐνερεισάμενος, ubi γ' rectè extrusit Hermannus.

VII. 8. αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον.

VIII. 14. ἰσομάτορα ἀμνόν.

VIII. 15. πόκα ἀμνόν.

IX. 35. ἄνθεα ὅσσον.

Vide etiam versus Niciæ a Viris Doctis citatos ad Theocriti Idyllium XI. I.

XIII. 24. αἰετὸς ὡς μέγα λαῖτμα ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσταν.

XIV. 1. ἄλλα τυ αὐτόν.

XVII. 6. καλὰ ἔργα. 7. καλὰ εἰπῆν.

XIX. 5. μέμφετο ὅττι.

XXIII. 48. ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον.

XXIV. 71. βασιλεία ὁ δ' ἀνταμείβετο.

Addi possent alia centena ut Arati 45, ποταμοῖο ἀπορρώξ; 223, αὐτὰρ ὁ ἵππος; et in hanc rem citatu digna sunt Hermanni verba ad Orphica p. 725, 'Præcipue in recentioribus (Epicis) hiatus est in pronomine ὁ pro οὗτος, in genitivis in οιο exeuntibus, in tertiâ syllabâ quartipedis.' Addenda sunt 'exempla ante ἔργα, ἕκαστος, εἴκελος, ἐοικὼς, ἄναξ, et alia quædam, quæ apud Homerum, qui digamma usurpabat, ubique occurrunt.' Vide Spitznerum de Versu Heroico, p. 159. Jacobs. Addend. ad Præfat. Anthol. Palat. III. p. XXIV—VI. Wuesteman. Præf. Theocr. p. XXXVIII—XLI. et Brandrethum nostrum in nuperâ Iliadis editione de hiatu Homerico accuratissimè disserentem.

Hæc ferè in primâ nostrâ editione scripta sunt. Λεῖος pro ἀωρολεῖος dici posse non infitior; atqui vox λεῖος sic absolutè posita non placet; neque se tutari potest Horatiano illo (4 Od. VI. 28) 'Dauniæ defende decus Camœnæ *Levis* Agyieu.'

Post hæc scripta et typographis tradita, suspicio mihi oborta est, si λεῖος sanum sit, legendum esse fortasse, *articulo præfixo*, Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμέν' Ὁ λεῖος ὑπαντῶν. ut in simili loco VII. 105 εἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος Ὁ μαλθακὸς, quem quæso conferas.

91 Displicet mutatio vocis et personæ; male ἐκμανει με Κρατίδας et σείεται ἔθειρα minus conveniunt. Pro λιπαρὰ δ. π. α. σείετ' ἔθειρα reponendum videtur λιπαρᾶ δὲ π. α. σείει ἔθειρᾶ, h. e. λιπαρὰν δ. π. α. σ. ἔθειραν: de confusione vide sup. I. 96.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκη.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πελλάν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω, ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τὰς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος ἅ τε Κυναίθα,
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρητήρ,
Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χἀμῖν ἐντὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·

αἴθειρα Harl. *Accusativum* (ut a Gailiana editione post hæc scripta et vulgata intellexi) habuit Scholiastes Parisinus, qui glossam scripsit τὰς τρίχας.

92 Rufin. Anthol. I. p. 92, Jacobs. ἀντὶ ῥόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι.

94 ἀκύλοις ὀ., *glandibus sylvestria poma.*

97 Ad ἐφίσδει Butler. ινκουβατ πουλις (*i.e. incubat pullis*) in marg.

98 Vulg. πεξῶ, solœce ut videtur. πέξω Butler. Burn. Harl. et alii et sic Meineke.

102 Κιμαιθα Harl.

105 ἔργον Πραξιτέλευς, 'Opus Praxitelis artificio dignum, quomodo etiam dicunt Δαιδάλου ποιήματα. Vide Harpoc. v. Δαιδάλου, Hesych. I. 874, supr. Idyll. I. 32.' J. W., et XV. 79. Sed in Virgilii Eclog. III. 37, '*divini opus Alcimedontis*,' ab ipso Alcimedonte est cælatum, vide ibi v. 44.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ἘΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας [a]δι' ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον δέ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. Ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα ποῦ [b]Συβαρίτου νέμει τὰς αἶγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβάρτου νέμει τὰ θρέμματα. Ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην τοὔνομα· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. Ἀλλήλους οὖν [c]προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται· τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει[d]. Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ νίκῃ γαῦρος γενόμενος, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξὶ, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξὶν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

[a] δι' ἀμοιβαίων om. Call.

[b] συβαρίτα Call. et sic mox pro Συβάρτου.

[c] προκαλοῦνται Schæfer., et sic edidi e MS. Coislin. Al. προσκαλοῦνται.

[d] Ed. Valcken. ὁ τοίνυν αἰπόλος μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθώς.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ Η ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ έ.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ΑΙΓΕΣ ἐμαί, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε, τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ πόκα, δῶλε Σιβύρτα,
Ἐκτάσα σύριγγα; τί δ' οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἦς τοι ἐνεύδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ', ὦ κακέ, καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

2 νάκος Schol. Odyss. Ξ. 530. Buttmann. νάκος παρὰ Θεοκρίτῳ. Deinde ὃς χθὲς pro ἐχθὲς legisse videntur Scholiastæ.

3 σιτ' Harl.

5 Σιβύρτα Meineke ex tribus Codd. pro Συβάρτα.

6 ἐκτάσα duo Codd. Gaisfordiani. ἐκτάσω Burn. Butler. Harl. Cant. Vide IV. 28.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, καὶ τὺ δέ, Κρᾶθι,
Οἴνῳ πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χὰ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἴεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

124 *καὶ—ἐνείκαι* omittit Harl. *καὶ τό ποτ' ὄρθρον κ.τ.λ.* his substituens, et in personarum descriptione errans.

125 Cod. Butler. *οἴσια.* Lobeck. ad Phryn. p. 301 *οἴσυα.* Sed vide Passow. v. *σίον.*

127 *τὰν κάλπιδα* Butler.

128 *κύτιλον* Harl. Butler.

129 *κέονται* Harl. Butler.

131 *πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.* Ita Codices plurimi, ut et Harl. Laud. Phill. et Cant. *ῥόδα κίσσος* Canon. *ῥοδοκισσός* Burn. *ῥοδα κισσός* Butler. *καὶ ὡς ῥόδα κίσσος* Vaticani 1, 8, 9 et plurimi apud Gailium. Legat forsan quis cum Meinekio *καλῶς* pro *καὶ ὡς*, comparans v. 119, XI. 5. Vide et VI. 20, ubi *καὶ τάδ'* et *καλὸν* habes confusa. Sed post *ἐπανθεῖ* desiderari videtur nomen fruticis, cui superflorescat vel *κισσὸς* vel *ῥοδόκισσος.* Sic Arist. Nub. 978 *μήλοισιν ἐπανθεῖ χνοῦς*, Herod. II. 12 *οὔρεσιν ἅλμη ἐπανθέουσα.* Ipse noster XX. 21, *καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἀδύ τι κάλλος·* cf. I. 133, *ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι.* Quare si *ῥοδόκισσος* retinendum, pro ΚΑΙ ὩΣ legendum puto vel ΒΑΤΟΣ vel ΒΑΤΟΙΣ *rubis*, β (*u*) et κ (*u*), simili ductu in MSS. exaratæ, sæpissime permutantur. Vide Dobr. Adv. II. 275, 285, 333. Æschyl. Eum. 36 pro *σωκεῖν* habet Reg. L. *σωβεῖν*, pro *βδελύκτροποι* v. 52 Rob. *κδελύκτροποι*, pro *νεβροῦ* v. 111 Ald. *νεκροῦ*, pro *ἐπιβριθεῖς* Eum. 923 Reg. L. *ἐπικριθεῖς.* Ob *βάτων* et *κατὰ* (*i. e. uάτῶ* et *luατὰ*) similitudinem accidit ut in Longi Pastoral. I. id quod in Cod. Flor. est *λόχμη βάτων* in aliis Codicibus et editionibus plerisque perperam scriberetur *λόχμη κατὰ* vel *κάτω βάτων*, qui quidem locus videtur indicare Longum in Theocrito suo hic legisse quod conjecimus, sic enim scribit —*λόχμη* ΒΑΤΩΝ *καὶ* ΚΙΤΤΟΣ *ἐπιπλανώμενος*—vide eundem IV. p. 100, *ταύταις ἀντὶ τῆς ἀμπέλου* ΚΙΤΤΟΣ *ἐπέκειτο.* De ι et τ confusis vide sup. III. 17. Quod si *ῥοδόκισσος* nullus usquam frutex fuerit, quod Botanicis indagandum relinquimus, his Longi locis permotus et aliis, quas dixi, rationibus, pro *ῥοδόκισσος* Codicum aliorum lectionem adsciscerem *ῥόδα κισσὸς*, ita ut versus sic scriberetur

πολλὸς δὲ ΒΑΤΩΝ ΡΟΔΑ ΚΙΣΣΟΣ *ἐπανθεῖ.*

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὄκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτόν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὶν δέ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δέ, θύσας
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κἠγὼν γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε

h.e. hedera *corymbos fundit vel floribus serpit super ruborum rosas.* De RUBORUM vel spinarum (*κυνοσβάτων*) ROSIS plura dicturi sumus ad XXVII. 9 quæ conferas, si libet. Interim rubis capras vesci notum ex Virgil. Georg. III. 314:

> Pascuntur vero silvas, atque alta Lycæi,
> Horrentesque RVBOS, et amantes ardua dumos.

Colum. VII. 6, *Caprinum genus nec* RVBOS *aversatur, nec vepribus offenditur, et arbusculis fruticetisque maximè gaudet.* Hesych. in *κυνάδα*: *κυνόσβατον ἢ φυτὸν, ὅπερ τὰς αἶγας νέμεσθαί φασι.* Utcunque hæc se habuerint, in hoc ipso Theocriti loco, id ipsum quod conjecimus, ΒΑΤΩΣ vel ΒΑΤΩΝ, legisse Scholiastem inde verisimile est, quod ad v. 131 ita scribit, *ἔστιν εἶκος βοτάνης* ΑΚΑΝΘΩΔΟΥΣ *ἐοικυίας* ΡΟΔΟΙΣ, quæ ad *κισσὸν* minimè pertinent, et quæ fere ipsa dixerat de ΚΥΝΟΣΒΑΤΩΙ ad v. 92 *φυτάριον ὁ κυνόσβατός ἐστιν ὁμοῖον* ΡΟΛΩΙ *ἔχον τὸν καρπὸν· παρόμοιον ταῖς* ΡΟΔΕΑΙΣ, ΑΚΑΝΘΩΔΕΣ. Hesych. in *κύναρος*:—*ἡ κυνόσβατος διὰ τὸ τραχὺ* ΑΚΑΝΘΩΔΕΣ. Theoc. VII. 140, *τηλόθεν ἐν πυκινῇσι* ΒΑΤΩΝ *τρύζεσκεν* ΑΚΑΝΘΑΙΣ.

132 *πρὶν* pro *πρὰν* Harl. Vide VI. 41 ubi eadem in MSS. confusio.

136 Ad *κίσσας* Butler. *πικας* (*picas*).

144 *τὸν* pro *τὰν* ut 149 Butler. Harl.

Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
Τᾶν αἰγῶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γέ με καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν· ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

147 κορύπτιλος Harl. Burn.

148 αἰγᾶν pro αἰγῶν, Codicum lectionem, rectè Theocrito vindicasse videntur Editores, contra Bentleii effatum in Epistolis I. p. 161. Phal. p. XXIX. Schæfer. ad Porson. Hec. 1061. Vide Buttmann. Gr. Gr. I. § 43, p. 173, inf. VIII. 49. ἤ ἐμὲ omissa γ' Burn. Butler. qui gl. habet σακριφικαρε (*sacrificare*) ad καλλιερῆσαι.

149 μοίσαις Harl.

150 Μελάνθιος, Pastor nequam Ulyssis (Homer. Odyss. XV. 50), pro quovis malo pastore. Conferas, si placet, infra a nobis dicenda ad Idyll. XV. 50.

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ʽΕΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ʼΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί. Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφότεροι ᾄδουσι. [a]Καὶ ὁ μὲν Δάφνις προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, [b]ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὖρις (sic MS., leg. Δοῦρις), φησίν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἱδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἤρα Γαλατείας.

Argumentum hujus Idyllii sic apud Calliergum legitur: Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος, μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὴν περὶ Κύκλωπος ὑπόθεσιν ᾄδουσιν. Ἄρχεται μὲν οὖν τῆς ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν ποιούμενος. Ὁ δὲ Δαμοίτας ἀποκρίνεται ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου δῆθεν. Τὰ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ ποιητὴς Ἀράτῳ, οὗ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. "Ὤρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι." (VII. 98.) Καὶ πάλιν· "Μηκέτι (τοι) φρουρεῶμες ἐπὶ προθύροισιν Ἄρατε." (VII. 122.) Δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής.

[a] MSS. καὶ ὁ μὲν κάφνις τὸν κύκλωπα μιμεῖται τινα διαλεγόμενον πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς Γαλατείας, ὁ δὲ Δαμοίτας τὸν Κύκλωπα ὑποκρινόμενος.

[b] Leg. ὑποκρίνεται. *Schaefer.*

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛ΄.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυῤῥός, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἅδ', ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
Ἅ τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει
Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει

9 Pro ἅδ' Codex Mediolanensis servavit ἄνδ', unde, ut videtur, reponendum est ἀνίδε (III. 10, V. 23) pro ἅδ' ἴδε, cujus sonum aures ægrè ferunt.

11 τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
ἅσυχα καχλάζοντα ἐπ' αἰγιαλοῖο θεοῖσαν.

Pro καχλάζοντος lectionem Codicum plurimorum καχλάζοντα quam habent etiam Burn. Cant. Butler. Canon. Phill. et multi MSS. apud Gailium, restituere cum Kiesslingio (nam Meineke καχλάζοντος) non dubitavi, quam metro frustra timentes Librarii e Codicibus extrudere conati sunt. Vide sup. ad V. 90. καχλάζειν proprie dicuntur κύματα non αἰγιαλὸς, vide Apollon. Rhod. II. 570, Blomf. ad Æschyl. S. C. T. 110, Prom. 90. Obiter conferas venustam descriptionem apud Minucium Felicem Octav. p. 21, ed. Davis. "Cum in ipso æquoris limine plantas tingueremus quod vicissim nunc adpulsum nostris pedibus adluderet fluctus, non canis spumosisque fluctibus tamen crispis torosisque erroribus delectati sumus." καχλάζοντα etiam habet Servius ad

Ἄσυχα καχλάζοντα ἐπ᾽ αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ᾽ ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύγει·
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωτι
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ᾽ ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδεν.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἀνίκ᾽ ἔβαλλε,
Κοὔ μ᾽ ἔλαθ᾽, οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ᾽ ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ᾽ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
Ἀλλ᾽ ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ᾽ ἔχεν· ἁ δ᾽ ἀΐοισα

Virg. Eclog. IX. 58. Sensus est *pulcri fluctus leniter alluentes ostendunt eam currentem ex alto versus terram.* Eleganter articulus τὰ, pronomine νιν interjecto, a nomine καλὰ κύματα separatur, ut VII. 43, τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι. Omnino literæ finales α et ος (oc) centies in Theocriti MSS. confunduntur. Vide modo III. 39, ubi inter ἀδαμαντίνα et ἀδαμάντινος fluctuant Codices; sic X. 37, inter τρύχνα et τρυχνὸς; in XIII. 71, inter χαλεπὰ et χαλεπὸς; in XIV. 10, inter ἄσυχα et ἄσυχος; in XVI. 30, inter ἐσθλὰ et ἐσθλὸς; in XVII. 122, inter στειβομένα et στειβόμενος; in XXII. 66, inter ὀρθὰ et ὀρθός. Sic in Æschyl. Choeph. 238, pro πατέρος nuperi Editores ex Codice Mediceo dederunt πατέρα. Vide etiam Monk. Hippol. 563, Schæfer. Meletem. Crit. p. 52, p. 112, infr. ad VIII. 13. Cæterum pro αἰγιαλοῖο nonnulli Codices habent αἰγιαλοῖσι inter quos Barocianus et Laudianus et Cantabrigiensis.

15 διαθρύπτεται infra XV. 99. Vide egregiam Bentleii notam ad Horat. III. Od. VI. 22.

16 Vulg o φρύττει, sic Meineke. Sed cum plurimi Codices φρυγεῖ vel φρύγῃ vel φρύγει afferant, hoc prætuli cum Boissonadio et Wuestemanno, ut et φρύγοντος, XII. 9. φρύγει (ττει) Burn. φρύττει Butl. Canon. φρύγει Phil.

18 τὸν ἀπὸ γραμμᾶς, proverbium a lusu tesserarum, in quo erant quinque lineae, quarum media erat sacra, quam transgredi nefas esset, de quovis dictum ad incitas redacto Eustath. ad Il. VII. p. 633, Odyss. I. 107. Fritz.

20 καὶ τάδ᾽ Burn. ut alii pro καλὸν.

22 οὐ τὸν Πᾶνα ἕνα γλυκὺν Cant.

23 Telemus. Hom. Odyss. IX. 509.

24 ποτὶ οἶκον Cant.

Ζαλοῖ μ', ὦ Παιάν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρά τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὄκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντι.
Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἦς δὲ γαλάνα,
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα,
Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται, κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρὶν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.
Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὼ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ·
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

29 *σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί.* Pro *σῖγα* ingeniosè Ruhnkenius *σίξα* (*sibilo* eam *incitavi*, cp. Aristoph. Vesp. 704) *δ' ὑλ. ν. κ. τὰν κύνα*; sed *aoristus* minus convenit; et Codices omnes habent dativum, *τᾷ κυνί*; equidem latere suspicor *σίττα* usitatum a nostro IV. 45, 46, V. 3, 100, VIII. 69, cum ellipsi verbi *λέγω* ut XIV. 1. Schol. Phill. *συγχωρῶ*, alii Scholiastæ *ἐπεταξα*. Multi Codices *ὑλακτει*, quod imperativum esse potest.

35 Citat Serv. Virg. Eclog. II. 25.

36 *μοι* septem Codd. ap. Gaisf. Vide ad v. 18.

39 *τρὶς ἔπτυσα* Plin. Nat. Hist. XXVIII. 7.

῾ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ῾ΕΒΔΟΜΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

᾿ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα [a] ὑποκεῖνται ἐν Κῷ· ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς ᾿Αλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ ᾿Αντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς, καὶ κληθεὶς ὑπ᾿ αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ ᾿Αμύντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται ὡς καθ᾿ ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις [b] ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἤρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς ᾿Αγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς ὄνομα. Λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται ἀλλήλων.

ΑΛΛΩΣ.

᾿Επιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ ᾿Αντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ᾿ αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ ᾿Αμύντου, οὐχ, ὡς Μούνατος φησὶ, μετὰ Φρασιδάμου καὶ ᾿Αντιγένους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

[a] ὑποκεῖνται deest Call. Editur e MSS.

[b] , ὁμιλοῦσι καὶ διεξέρχονται Call.

ΘΑΛΥΣΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

Ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἅλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος, σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος, εἴ τί περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούριννάν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,
Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε ἐΰσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.

VII. Hujus Idyllii scenam non, ut vulgo creditur, in Co insulâ, sed in Italiâ esse prope Veliam Lucaniæ et Buxentum (Πύξαν v. 130), dixit Hermannus in Opusculis, V. 79. Quam quidem sententiam mihi quidem non planè probavit vir eruditissimus. Opinio vulgaris his fundamentis innititur, quod versu primo fluvii Halentis mentio fit, (qui tamen fluvius est Lucaniæ; vide V. 123, et interpretes ad locum,) et Mosch. III. 99 legitur ποταμῷ παρ' Ἅλεντι Φιλητᾶς, Philetas vero poeta eximius Theocriti magister, qui, ut omnes norunt, *Cous* erat, hoc etiam Idyllio, v. 40, memoratur; et versu decimo obviam se fert ἀνὴρ Κυδώνιος, qui majore cum veri similitudine in Co insulâ quam Veliæ in Italiâ occurrere videtur. Denique ad Πύξας, v. 130, legitur Scholium, Πύξα πόλις τῆς Κῶ, ἐν ᾗ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἐξ οὗ καὶ Πυξίος Ἀπόλλων. Quare non sane video cur fidem Argumenti Scriptori derogemus dicenti τὰ πράγματα ἐν Κῷ, ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ Θεόκριτος ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει.

1 ἦς χρόνος—ἥρπομες ἐκ πόλιος Bekker. Anecdot. 1198, ubi pro παρὰ Εὐκρίτῳ legendum παρὰ Θεοκρίτῳ, monente Meinekio; versum primum citat G. Chœrob. p. 720. 26, ed. Gaisford. σὺν καὶ τρίτος versu secundo Butler. Cant.

7 εὖ ἐνερεισάμενος benè Hermannus, vide XXV. 172, pro vulg. εὖ γ'. De re ipsa conferas Herculis egregium facinus Apollon. Rhod. IV. 1445.

8 ἔφαινον. Mallem cum Heinsio ὕφαινον; cp. Virg. Ecl. IX. 41, "populus antro Imminet et lentae *texunt* umbracula vites."

Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο, καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὤνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι—γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς—·
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,
Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται;
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τευ ποσὶ νεισσομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τὺ πάντες
Ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,

11 τῶ Βρασίλα vulgò ut Meineke. τὸ, Butler. Cant. et Burn., quod verum videtur et in plurimis aliis Codicibus legitur: quare recepi, ita quoque jubente Hermanno. Longam syllabam metro frustra timentes intruserunt Librarii. Vide ad VIII. 51. Βασίλα Cod. Reg. Paris. 335.

18 Ad ῥοικὰν Cod. Butler. ὀβλικουαμ (*i.e. obliquam*).

21 μεσαμέριον. 'Vide Lobeck. ad Phrynich. p. 54, Schæfer. ad Demosth. p. 270. 9, qui scribendum monet τὸ μεσαμέριον. Vulgatam ferri posse puto.' J. W.

22 'ἐφ' αἱμασιαῖσι et ἐν αἱμασιαῖσι Codicum lectiones eodem fere redeunt, et hoc loco aptiora esse quam ὑφ' αἱμασιαῖσι agnoscent, opinor, qui in Italia aut Græcia æstatem egerint, et quanta sit lacertarum multitudo in earum regionum maceriis soli expositis, et quantopere in summis muris apricari ament, cognoverint. Lacertas Herodotus a crocodilis Ægyptiis distinguens κροκοδείλους τοὺς ΕΝ ΤΗΙΣΙ 'ΑΙΜΑΣΙΗΙΣΙ vocat II. 69.' J. W. ἐφ' Butler. Burn. ὑφ' Valcken. et ἠλαίνοντι Hermann.

25 Ad λανὸν Butler. habet adscriptum λακουμ, τορκουλαρ (*i.e. lacum, torcular*), ad 26 ad πταίοισα, βερβέρανς (*verberans*), ad 33 ἀπαρχόμενοι, δαντες πριμιτιας (*dantes primitias*).

28 συρικτὰν ἔμεναι ex Codicibus Palatinis et aliis Hermannus.

Ἐν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, ξυνὰ γὰρ ὁδός, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς,
Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὤτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής,
Οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ

30 'καί τοι. Ne inverecundè et inurbanè dictum putes, a quo vitio longè, si quis alius, abest Theocritus (vide infr. 38, Epig. XXII. 2), cogita poëtam æmulatione tanquam stimulo amicum excitare velle et ad cantandum provocare.' J. W.

35 ξυνὰ γὰρ ὁδὸς ξυνὰ δὲ καὶ ΑΩΣ. Vide Apollon. R. II. 173. Supra versu 21 tempus erat *meridianum*, unde nam jam fit *matutinum?* Cui quæstioni reponendum videtur, ἀὼς latiore sensu hîc pro ἡμέρα dici, haud secus atque a Bione VI. 18,

χὰ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοῖιος ΑΩΣ.

Eja, inquit, experiamur uter alterum vincat canendo; conveniunt iter, dies, "*datur locus, hora.*" Glossam ἡ ἡμέρα habet Codex Gailianus.

"Ἀὼς *dies*, Musgr. Eur. Alcest. 300, in Suppl. Notarum ad Troad. 855. Comparare possis

With hearts at ease, and knowledge in our hearts
That all the day and all the grove was ours.

The Excursion, III. p. 109.' J. W.

40 Σικελίδαν—τὸν ἐκ Σάμω. Asclepiadem celeberrimum hymnorum et epigrammatum scriptorem Samium, Cois vicinum. De Philetâ vide supra ad v. 1.

45 "Ὡς est *nam*. Καὶ τέκτων—καὶ ὄρνιχες idem valet quod ὡς τέκτων—οὕτως ὄρνιχες, ut sæpe τε—καί, τε—τε, καὶ—καὶ comparationibus inserviunt. Wellauer. Æschyl. Choeph. 69. Wyttenbach Plat. Phæd. p. 110.' J. W.

Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Ἀλλ' ἄγε βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μέν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τοῦθ' ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει·
Χἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταίτε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν Ἀχαρνεύς,

46 'Oromedon unus e gigantibus, non mons,' Hermann.

50 Σιμιχίδα. Theocritus se ipsum hoc nomine designasse putatur.

53 Virg. Æn. IX. 668:

Quantus ab occasu veniens pluvialibus hædis
Verberat imber humum.

59 ἀλκυόνες. Venustè ut solet S. Basil. Epist. T. III. 83, de Oratione Concio IX.

'Vide Lucian. Halcyon. I. p. 178, Hemsterhus.' J. W.

63 ἀνήθινον. Vide Blomfield. ad Alcæum, in Mus. Crit. I. 436.

Εἷς δὲ Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χὠς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἴτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀισεῖ δ', ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομᾶτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τύ, μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομᾶτα.
Χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βωκολέοντα
Ἐσθλά, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τυ γεραίρεν
Ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς

73 Buttmannus in Friedmanni Misc. Crit. II. 1. p. 41 Ἐχένας; sed vulgatam tuetur Welcker. Vide Wuestemannum. Ut κενεὸς III. 20, XV. 95, XVI. 10, XXVII. 4, pro κενὸς, ita ξενέας pro ξένης adhibuerit Theocritus.

78 τὸν αἰπόλον. Comatam in arcâ propter pietatem inclusum et in mare præcipitatum et ab apibus per duos menses nutritum et sospitem e cistâ eductum; quæ quidem ex historiâ diluvii profluxisse videri fortasse possint: de eo videndus Scholiastes.

81 'Κέδρον sine causâ Palmerio et Wartono suspectum. Vide Monk. Alcest. 161.' J. W. Κέδρον citat Servius ad Virg. Eclog. X. 7.

96 ἐπέπταρον S. Basil. ad Esai. c. 12, ubi Fronto Ducæus multa non vulgaria dedit de sternutatione felici-

Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἐρῶντι.
Ὤρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον· οἶδεν Ἄριστις,
Ἐσθλὸς ἀνήρ, μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι, Πάν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἔστ' ἆρα Φιλῖνος ὁ μαλθακός, εἴτε τις ἄλλος.
Κὴν μὲν ταῦθ' ἔρδῃς, ὦ Πὰν φίλε, μή τί τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ

tatis præsagio. Catull. XLV. 9, 18, "Hoc ut dixit, Amor sinistram ut ante Dextram sternuit approbationem:" et vide infr. XVIII. 16, Odyss. XVII. 545. Sternuenti hodie in Italiâ acclamatur "*Felicità.*"

98 Aratus poeta Theocrito aequalis et familiaris, τῶν φαινομένων scriptor celeberrimus. 'De rariore forma φιλαίτατος, vide Maltby ad v. φιλοττάριον, Thes. p. 901.' J. W.

100 Ἄριστος Burn. Butl. De μέγα adverbio Monk. Alcest. 752.

105 Eustath. Iliad κ. 67.

111 εἴης δ' ΗΔΩΝΩΝ μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ
ἝΒΡΟΝ πὰρ ποταμόν.

Mirantur Berkelius et Hemsterhusius Theocritum Edonos prope Hebrum posuisse; hic pro Ἠδωνῶν scribi jubens Ζωναίων. Parum feliciter. Omnino Macedoniæ et Thraciæ et totius Græciæ Septentrionalis tanquam barbaræ regionis Geographiam quasi deditâ operâ ignorasse et despectui habuisse videntur Poëtæ Græci et Latini. Instar omnium sit Lucanus, qui Pindum, celeberrimum Thessaliæ montem, collocavit in Thraciâ, et illum quidem apud *Edonas*, penultimâ brevi, et Philippos ad Ponti Euxini litus relegavit, Pharsal. I. 693. Sic Philippos cum Pharsaliâ confuderunt Ovidius, Florus, aliique. Sed ut ad EDONOS redeamus. Egregia est Bentleii annotatio ad Horat. III. Od. XXV. 9, ubi invictis argumentis legendum arguit,

Non secus in jugis
EDONIS stupet Evias,
HEBRVM prospiciens, et nive candidam
Thracen, et pede barbaro
Lustratam Rhodopen—

in quâ tamen annotatione egregium Viri præstantissimi acumen admirans illud quoque jure mireris eum ad sententiam suam tuendam hunc Theocriti locum omnium aptissimum non advocasse, quem si cum

Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου,
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
Ὕμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
Αἴ, αἴ, φαντί, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηραῖσι διδοίη·
Εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες.
Χὼ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις

Horatiano contuleris vix de alterutrius verâ lectione dubitaveris. Cæterum vss. 111, 2, 3, citat Servius ad Virg. Eclog. x. 65.

116 *καὶ οἰκεῦντες.* *κατοικεῦντες*, Hermann. Vide ad III. 17.

123 *ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηραῖσι διδοίη.*

Horatianum (Sat. II. 6. 45), MATUTINA *parum cautos* JAM FRIGORA *lædunt*, contulerunt Interpretes: quod ideò commemoro ut quærendum moneam, num in loco vexato Bionis VI. 13,

οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ ΝΟΣΟΝ ΩΡΙΑ *τίκτει*—

legendum sit ΝΟΣΟΝ ΟΡΘΡΙΑ (*tempora matutina*) *τίκτει*, ubi *ἐπεὶ* est *cùm.*

128, 9 citat Max. Plan. Bachmann. Anecd. II. 107.

132 'De formâ *στραφθεὶς* pro *στρεφθεὶς*, vid. Matth. Gr. Gr. § 191 ed. alter., § 186 ed. prior., Baehr. ad Herodot. I. 130.' J. W.

''*Ἀμύντιχος*, i. q. *Ἀμύντας*, v. 2. De deminutivis in *ιχος* vid. Kœn. ad Gregor. p. 291, ed. Lips., Matthiæ Gr. Gr. § 102 editionis prioris, Blomf.

Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι·
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσί, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·

de v. ὀρτάλιχος gloss. ad Agam. v. 51, βοσπορίχῳ Demosth. p. 255. 20. "Qui hic est Ismenias inferius v. 954 Ismenichus dicitur," Elms. ad Aristoph. Acharn. 861. Conf. Schol. ad Acharn. 954.' J. W.

137 'Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο, Nymphis antra dedicare solenne erat antiquis. Vid. Heyne ad Virg. Æneid. I. 168, *Nympharum domus*, et ad Æsch. Eumenid. 22, et Pashley, *Crete*, Vol. I. p. 139, Chandler, *Travels*, Vol. II. chap. xxxii.' J. W.

Antrum Nympharum in Hymetto monte pulcherrimum, et inscriptionibus metricis pastoris Thessali manu insculptis insignitum, vidi et, ut potui, descripsi in libro nostro topographico *Athens and Attica* chap. xxv.

132—140 Cum his venustissimis versibus comparari merentur Lucret. II. 29,

Prostrati in gramine molli
Propter aquæ rivum sub ramis arboris altæ
Non magnis opibus jucundè corpora curant,
Præcipuè cum tempestas arridet et anni
Tempora conspergunt viridantes floribus herbas.

Vide supra ad v. 32, et Agath. Anthol. I. 175,

ἐνθάδε δὲ κλάζουσιν ὑπὸ σκιεραῖς κυπαρίσσοις
ὄρνιθες δροσερῶν μήτερες ὀρταλίχων,
καὶ λιγυρὸν βομβεῦσιν ἀκανθίδες, ἡ δ' ὀλολυγὼν
τρύζει τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις.

139. τέττιγες λαλαγεῦντες, huc respexisse videtur Gregor. Nazian. in suavissimis versibus (Carm. p. 468) τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος Πὰρ δ' ὕδωρ ψυχρὸν ἐγγὺς ἔβλυζε πόδας, Αὖραι δ' ἐψιθύριζον ἅμ' ὀρνίθεσσιν ἀοιδοῖς κ. τ. λ. ἔχον πόνον. Vide Pind. Pyth. II. 145, Auctor. Scuti 305, Virg. Eclog. I. 59. ὀλολυγὼν *luscinia*, ut quibusdam videtur: sic Schol. Gail.

146 Ad βραβύλοισι habet προυνις (*prunis*) Butler.

Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
Ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἇς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάξαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

152 **ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε**, montibus naves petebat, ex Homero Odyss. IX. 481. 'Heinsii correctionem **νᾶας** pro **λᾶας** recepi,' ait Valckenærius; quæ Valckenærii verba ideo citavi, ut obiter commemorem *Heinsii* in Theocritum conjecturas multis in locis cum Thomæ *Stanleii* notis MSS. conspirare, quæ in Academiæ Cantabrigiensis Bibliothecâ asservantur. Præbent hæ notæ ad I. 61, **τὸν ἐφ' Ἱμέρᾳ**; ad VII. 152, **νᾶας**; ad XX. 39, **εἰς ἅμα**: in quæ omnia incidit quoque Heinsius, et cæteri Editores ut Heinsiana commemorant.

153 **ἔσπεισε** Butler.

156 **ἀδκουμουλουμ φιγαμ βεντιλαβρουμ** (*i.e. ad cumulum figam ventilabrum*) Butler. in marg.

‘ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ’ΟΓΔΟΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΤΑ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

*ΑΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ᾀσμάτων καταστάντες, εἵλοντο κριτὴν τινὰ, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ †κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ᾄσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ †Δάφνιν γενόμενον, ὑφ’ οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ᾄδοντα, Πανὸς καὶ Νυμφῶν †κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. ’Αλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικήν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμήν. μικτὸν διηγηματικόν.

* Hoc argumentum reperitur in MS. Colbert. 1193, ubi legitur ὁ δὲ νοῦς ἐκ τοῦ π. π., εἰς ἔριν βουκολισμάτων κατ. Δάφνις β.—διηγηματικόν desunt.

† [*Pro* κριτὴς *fortasse legendum* συριγτής, pro δὲ Δάφνιν lege δὲ λέγει Δάφνιν *ex Scholiasta, et* κρινάντων *pro* κρίναντος. *Obiter moneo, quae ad hæc argumenta leguntur, Gaisfordio deberi, nisi quæ quum uncinis inclusa tum cursivis litteris sunt excusa.*]

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΔΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων·
Τὸν δ' ἄρα χὡ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ', ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρῄσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρῄσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρῄσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;

3 τωτήτην Burn.
7 φαμί τυ νικασεῖν, jactabundus aggreditur Daphnidem Menalcas, ignominiosè ab eo profligandus v. 89.

13 ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη. Sic Junta et Cod. Canon. (nisi quod hic θησεύμεθ') Burn. Butl. Cant. et vulg. nisi quod ἀμμῖν

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
Χά μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ', ἃν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,

Burn. et Butl.; sic Laud. Barocc. nisi quod hic *θησεύμεθ' ἄμμιν*. Miror Valckenaerium hunc versum ita sine ullâ suspicionis notâ edidisse. Verum quidem est eum hoc idyllium ferè totum Theocrito abjudicasse in Epist. ad Röver. p. XIX., sed sine exactiore interpolatorum versuum indicatione, quam ad v. 82 postea dedit, versus I—XXVII. et LXXXII—XCIII. Theocrito vindicans. Sed in Eclogâ verè Bucolicâ, qualis hæc est, Theocritum vix potuisse sic versum claudere *ἀμῖν ἄρκιον εἴη* jam supra in Præfatione monuimus. Jam vero apud membranas de lectione minimè constat. Nonnulli Codices dant *καὶ τίνα* pro *ἀλλὰ τί*, plurimi *ὅστις* pro *ὅ κεν*, unus certè *χἄμμιν*, omnes fere in masculino *ἄρκιος* vel *ἄρτιος*. Bene monuit Hermannus *ἄεθλος* hic v. 13 *præmium laboris* non *laborem ipsum* significare. Quod item verum esse de *ἄεθλος* existimo XXI. 52. Suidas *ἆθλος*, *ἀρσενικῶς*, *καὶ τὸ ἔργον καὶ τὸ* ΕΠΑΘΛΟΝ. Sic *ἆθλον* quoque interdum pro *ἄεθλος* *certamen;* vide Jacobs. Anthol. Not. Crit. p. 754. Quare Codicum auctoritate fretus *καὶ τίνα* et *ἄρτιος* (*æqualis*) restituenda esse censeo, et totum versum sic scribendum, *καὶ τίνα θησεύμεσθα; τίς ἄμμι κεν* (vel *ἆμιν ἂν*) *ἄρτιος εἴη;*

Sententiam vides a Virgilio expressam Eclog. III. 28,

Vis ergo inter nos, quid possit uterque
canendo
Experiamur? Ego hanc vitulam, ne
forte recuses,
Bis venit ad mulctram, binos alit ubere
fetus,
Depono; tu dic, mecum quo pignore
certes.

De *θησεύμεσθα; τίς*, et *θησεύμεσθ' ὅστις* confusis vide sup. ad VI. 11. De *ἆμιν* Valcken. Adoniaz. p. 236 A sic scribit 'Quod Grammatici Doriensibus velut proprium dicunt, secundâ correptâ, nusquam opinor legitur nostris in Editionibus Theocriti aut in Codicibus quorum innotuere lectiones; Eustathius tamen invenit in Idyll. VII. 135, ubi vulgatur *ἄμμιν*· quod, ut sibi constet Poëta, reponi posset, in tribus saltem locis debet, VII. 11; VIII. 13; XI. 7; XVIII. 28; XXII. 147, 148.'

14 *γ'* omittit MS. Butler., recte.

18 Notum fistulam Theocriteam hodie Græciæ pastoribus in deliciis esse. Vide quæ de hâc re scripsit *Γεωγράφων ἀξιοπιστότατος* Gul. Martin Leake (*Northern Greece*, I. p. 290).

19 *καρὸν ἔχοισαν ἴσον* Bachman. Anecdot. II. 180.

Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
Ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.
Χοἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
Χοἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πάποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλές ᾆσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

24 *με* pro *γε* benè Hermannus, quod habent duo Gailiani Codices.

29 *ἤθελε κρῖναι* Burn. cum *ἦνθ' ἐπακοῦσαι* ut v. l.

30 *δουλκις βοξις* (*i.e. dulcis vocis*) ad *ἰϋκτὰ* Butler.

31, 32 Hos versus interpolatoris cujusdam fetum esse valdè suspicor. Primum inutiles sunt et supervacanei; post *λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας* sequi debet continuò *Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ* v. 33: deinde *ἀμοιβαῖος* nusquam nisi in hoc idyllio hic et v. 60 apud Bucolicos Poëtas comparet. Denique in metrum bucolicum peccat *Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος*. Equidem ab eodem auctore consarcinatos fuisse suspicor cui initium Idyllii IX. debemus.

33 Hoc carmen in metri *ἡρωελεγείου* exemplum attulit Grammaticus ap. Bachmann. Anecdot. II. 187, quod eo notabilius, ob Valckenærii judicium in Epistolâ ad Röver. XIV. prolatum, hæc ut 'penitus vetustis Grammaticis ignota damnantis.' Vide etiam quæ de versuum nonnullorum hujus idyllii *νοθείᾳ* scripsit Hermannus Opuscul. V. p. 87.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὁμοῖον
Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσιν,
Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τεῖνδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοί, παντᾶ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὡ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χαἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὡ τὰς βῶς βόσκων, χαἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·

40 *τεῖνδ' huc* ex optimo Codice restituerunt Editores nuperi.

43 'Non credo (ait Meinekius) tam elumbem versum a Theocrito esse profectum: Legendum videtur *ἔνθα καλὰ Ναῒς ἐπινίσσεται* cui respondet versus antistrophicus *ἐνθ' ὁ* (forte *ἔνθα*) *καλὸς Μίλων βαίνει* ΠΟΣΙΝ.' Meinekio tamen bene respondit Hermannus neque talem versum apud Bucolicos Poëtas sine exemplo esse, neque ob cæsuræ varietatem esse injucundum. Præterea monendum est Menalcam a Daphnide superari, dictionis et numerorum venustate; et cum Menalcas *generaliter* dixerit *ἁ παῖς* bene responderi a Daphnide *speciali* nomine, et vinci demum ab eo Menalcam.

Equidem hanc cæsuram corrupto Bionis versui restituendam arbitror, Id. XIII,

μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον, ἐπεὶ χὠ φοῖβος ἀείδειν
μισθὸν ἔδωκε, τιμὴ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ:

ubi pro mendoso ΕΔΩΚΕ ΤΙΜΗΔΕ legerem ΕΔΩΚΕΝ, ΜΗΔΕ deinde *ποίει*, hoc sensu, *neque me illaudatum dimittas, neque tamen actiones meas exaggeres; Neque parum neque nimis me lauda. βάρος γὰρ ἐν τῷδ' ἔστιν, αἰνεῖσθαι λίαν.*

Cod. Butler. ad *ἐπινίσσεται* habet *φρεκουενταт* (*sic*) (*i.e. frequentat*), et ad *κόλε* v. 51, *μουτιλε* (*i.e. mutile*); *ἐπινείσσεται* Burn. et Cant.

46 *πηδῶσι* Cod. Reg. Paris. 335.

49 *ὦ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ* citat Serv. ad Virg. Eclog. VII. 7.

Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμός,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος· ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·

51 *ἐν τήνῳ*, i.e. *βάθει ὕλας*.
Μιλῶ Burn. Μίλῳ Cant. Butler. Hermannus legit

ἴθ' ὦ κολε, καὶ λέγε φώκας
Μίλωνι Πρωτεὺς καὶ Θεὸς ὢν ἔνεμε.

Sed fere omnes, quod sciam, Codices Μίλων, Μίλῳ, vel Μίλων'. Maluerim igitur (recepto Μίλων, vocativo) scribere

καὶ λέγε, "Μίλων,
'Ο Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὢν, ἔνεμε."

Dic illi; 'o Milo, Proteus, licet Deus, phocas pavit.' De sententiâ vide suprà ad I. 110. Vocativum esse Μίλων iam mecum consentit Fritzschius. Nihil apud nostrum frequentius quam finalis vocalis brevis ante tenues aspiratas vel medias sequente liquidâ λ vel ρ producta; ubi brevem syllabam, metro soliciti, in longam sæpe transformarunt Librarii; vide ad VII. 11; quod hic quoque factum puto. Exempla quædam adscribam. Hoc ipso Idyllio 34 *συρικτᾱ προσφιλὲς*, 54 *μηδε̄ πρόσθε θέειν ἀνέμων*, II. 70 *Θρᾷσσᾱ τροφὸς*, V. 11 *το̄ Κροκύλος*, V. 42 *'ο̄ τράγος*, V. 69 *ἐν χάριτῑ κρίνῃς*, V. 90 *'ο̄ Κρατίδας*, V. 132 *με̄ πρὰν οὐκ ἐφίλασε*, VII. 2 *σὺν δε̄ τρίτος ἅμμιν*, VII. 5 *ἀπο̄ Κλυτίας*, VII. 101 *παρᾱ τριπόδεσσι*, 108 *ὅτε̄ κρέα*, etiam in *thesi* VII. 24 *ἦ μετὰ δαῖτᾱ κλητὸς*, X. 29 *τᾱ πρᾶτα λέγονται*, X. 44 *τᾱ δράγματα*, X. 56 *ταῦτᾱ χρὴ μοχθεῦντας*, XIII. 3 *τὰ καλᾱ πράτοις*, 16 *το̄ χρύσειον*, XIV. 53 *οὐκ οἶδᾱ πλὰν Σῖμος*, 64 *οἶᾱ χρὴ*, XIV. 68 et XV. 85 *ἀπο̄ κροτάφων*, XV. 86 *ο̄ τριφίλατος Ἄδωνις*, XVII. 11 *τῑ πρᾶτον*. Sic Mosch. Epit. Bion. III. 92 *σε̄ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος*, 97 *ο̄ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι*. Postquam hæc scripseram, repperi Μίλω, ὡς 'Ο Πρωτεὺς in Codice Barocciano et in alio Codice chartaceo, cujus usum mihi humanissimè concesserunt Collegii Emmanuelis apud Cantabrigienses Magister et Socii; unde lectioni nostræ 'Ο Πρωτεὺς major accedit auctoritas.

56 Vulgatam habent Cant. Emman.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φεῖδευ τᾶν ἐρίφων, φεῖδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω·
Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ', ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται·
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὥρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγων ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
Ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἀ βῶς·
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν.
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα·
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὣς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.

65 οὖτο Butler.

72 'σύνοφρυς—ὀφρῦς συνάγειν, supercilia contrahere, superbiæ et iracundiæ indicium. Confer Aristoph. Nub. 581, τὰς ὀφρῦς ξυνήγομεν κἀποιοῦμεν δεινά. Reiske ad h. l. Sed vide ne hoc loco σύνοφρυς sit *junctis superciliis pulchra*. Conf. Burmann. ad Ovid. Art. Amat. III. 201, *Arte supercilii confinia nuda replentes*, Ruperti Juvenal. Sat. II. 93,

Ille supercilium madidâ fuligine tactum
Obliquâ producit acu.' J. W.

79, 80 citat Serv. ad Virg. Eclog. V. 32.

82 ἁδύ τι τὸ στόμα τεῦ Hermann.

Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὥτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

86 Ad *δίδακτρα* Butler. gloss. *μερζες προ λαβορε μαγιστρι* (*i.e. merces pro labore magistri*).

89 *οὕτω* vulgo; sic Cant. Burn. *νευβρὸς* Phillipps. et *ἄλατο.*

91 *οὕτως* duo Codices, *ὧς* tres et edd. antiquissimæ. Sic Butler. et Gregor. Cor. XCII. ubi etiam *γαμεθεῖσ'* ut Junta; conferre possis *ποθέσαι* X. 8; *γαμηθεῖσ'* plurimi apud Gaisfordium, et Butler. Cant. Canon. Laud. Phillipps. *γαμῆτεισ'* Burn. *κάγχοιτο* Vat. 2 Sanctamandi.

Mendosum esse locum liquet. Evidenter in hâc comparatione desideratur persona, quam spes fefellerit, ita ut similis sit Menalcæ, qui victoriæ securus Daphnidem sponte provocaverat; a quo tamen victus miserè a præmio excidit quod sibi fidentissimè promiserat. Mallem igitur, literulâ tantum mutatâ (nam *ᾶ* et *οῦ* in MSS. sæpe confusa sunt), pro *νύμφα γαμεθεῖσ'* legere *νυμφ' οὐ γαμεθεῖσ'* hoc sensu, *sic et sponsa doleret, matrimonio non consummato*, i.e. *non compos facta conjugii* quod vehementer anhelaverat. Νύμφα ultimâ *brevi* (sic *κῶρᾰ* XXVII. 51) legitur apud Homerum (Il. III. 130, Odyss. IV. 743); sic Bion XV. 28, Anthol. Pal. LXIII.

93 *Νύμφαν Ναΐδα γᾶμεν.* Apollodor. III. 146, p. 360, Heyne, *Ἐριχθόνιος Πραξιθέαν Ναΐδα νύμφαν ἔγημεν.*

‘ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ’ΕΝΝΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΤΑ μὲν πράγματα [a]ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομεὺς δέ ἐστιν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ [b]Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. Οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν [c]τοῦτον ὄντα [d]Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὃν φησὶν Ἑρμησιάναξ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐΐππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμήν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκαν πάλιν φησὶ, τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκαν βουκόλον.

[a] ἐπὶ Σικελίας sine ὑφίστανται Call.

[b] Μενάλκα Call.

[c] Plene distinguit post Μενάλκαν Calliergus, et argumentum novum sic orditur: Ἄλλως. Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται. Ἐκκαλοῦνται δὲ ὑπὸ συννομέως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾷσωσιν. οὐδὲν ἔχει πρὸς Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικελικὸν, κ.τ.λ.

[d] Post Σικελὸν videtur articulus τὰ excidisse. Schaefer.

ΝΟΜΕΥΣ Η ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ θ'.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΒΩΚΟΛΙΑΣΔΕΟ Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
'Ωιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως·
Χοἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμπροθεν· ἄλλοθε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἀ βῶς,
Ἁδὺ δὲ χἀ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται

1, 2 Duos priores versus ut Theocriti citat Maximus Planudes, Bachman. Anecdot. II. 76. Mihi ob inusitatam primi cæsuram suspecti sunt, eo magis quod Cod. Mediol. optimus dat συναψάσθω et Codices quinque πρᾶτος ἄειδε Δάφνι συναψάσθω δὲ Μενάλκας. Sic Burn. nisi quod ἐφάψασθαι, quod habet Phillipps; ἐφεψάσθω Cant. Scripserit forsitan Theocritus *uno* tantum versu,

> βωκολιάσδεο Δάφνι, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,

et ita legisse videtur Virgilius, locum hunc *uno* versu exprimens Eclog. III. 58,

> *Incipe, Damœta: tu deinde sequere, Menalca.*

Librarii, hiatum fortasse timentes, alterum versum finxerunt. Versus sex priores Theocrito abjudicat Fr. Jacobs. ἐφαψάσθω Canon. cætera ut vulg.

6 ἔμπροθεν ἄλλοτι Cant. ἔμποσθεν ἄλλοσθεν Burn. omisso αὖθις, quod omittit quoque Cod. Parmensis et Junta. Sed quatuor certe Codices ἔμπροθεν, quod benè se habet, pro ἔμπροσθεν. Sic ἔκτοθεν X. 9, idem quod ἔκτοσθε II. 51. Vide Lobeck. Phryn. p. 6, p. 49. De σ et σθ confusis vide ad X. 35. ἔπροσθεν ἄλλοθεν Phill.

Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶν τὸ πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· οὕτω δὲ Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν· ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ·
Βωκολικαὶ Μῶσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδάν,
Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι·
Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς·
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,

12 *φρύγοντος* ed. Paris. Phill. et vulg.

13 *ἐρῶτε* ex Toupii conjecturâ pro *ἐρῶντι* nonnulli receperunt. Sed, ut puto, festinantius. Nam cùm duo saltem Codices præbeant *ἐρῶν τὸ*, unus *ἐρῶτο*, et cùm numerus *singularis* longè concinnior sit et ad comparationem exprimendam aptior, illud rescripsi, hoc sensu, *Quantum amans curat audire patris aut matris monita*. *ἐρωντι πρ̄ς* Burn. *ἐρῶντι* Cant. Phill. Post hæc scripta et typis edita vidi Codicem I. in Scholio diserte legentem *ὅσσον ἐρῶν τὸ πρὸς* (*sc. πατρὸς*) *μύθων καὶ μητρὸς ἀκούειν*. Nostram lectionem probat Duebner.

21 *ἡ* Burn.

23 *ἔτρεφεν* Burn. Vide ad III. 16.

24 *αὐτοφῦκος* Cod. Reg. Par. 335.

30 Ne mentiaris; seipsum respiciens alloquitur: cf. XII. 24.

31 Matthæus Monachus in Crusii Turco-Græcia, p. 256, *τέττιξ μὲν*

Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ Μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρεῦντι
Γαθεῦσαι, τώσδ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

τέττιγα τέρπει, ἴρηξ δ' ἴρηκα, ἄμμε δὲ μοῦσα καὶ ᾠδή. Obiter corrige Aristæneti I. 18, ἧλικα γὰρ ΔΕΙ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἧλικα: lege ΑΕΙ.

33 οὔτε γὰρ ὕπνος,
οὔτ' ἔαρ 'ΕΞΑΠΙΝΑΣ γλυκερώτερον,
οὔτε μελίσσαις
ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι.

Sic vulgo; ἔδαρ ἐργατίναις Valck. partim ex Eldikii conjecturâ. Nec dubitari potest quin dativum post ἔαρ sensus flagitet. Neque ἔαρ ἐξαπίνας *ver subitaneum* commodè reddi potest, neque sic redditum valde placet. Quæ sequuntur, audaciusculè scribo, quia ad locum sanandum parùm juvant Codices; ἐξαπήνας Codex Vaticanus in schedis Sanctamandi. ἐξαπίνευς Burn. et mox ὁρῶντι γαθεῦσι; cæteri nihil variant. An versus exciderit post ὕπνος statuere non audeo: sed penè persuadet Virgilius Eclog. v. 45,

Tale tuum CARMEN NOBIS, *divine poeta,*
Quale SOPOR FESSIS *in gramine.*

Ἔαρ ἐργατίναις non malè Heinsius. Si nihil deest, supplendum est aliquid quod duobus pariter dativis ἔαρι et ὕπνῳ aptè respondeat. Quod cum ita sit, mihi venit in mentem pro ΕΞΑΠΙΝΑΣ corrigendum forsan esse ΕΥΞΑΜΕΝΟΙΣ, *desiderantibus, valde exoptantibus.* Compara x. 52, ΕΥΚΤΟΣ ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος, Bion. vi. 1, ΕΙΑΡΟΣ, ὦ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρω, ἢ θέρεος, τί τοι ἀδύ, τί δὲ πλέον ΕΥΧΕΑΙ ἐλθεῖν; cui quærenti respondet alter, se ver perpetuum desiderare. Cp. Act. Apost. xxvii. 29, ηὔχοντο ἡμέραν γενέσθαι. Omnes post hyemis inclementiam, præcipuè ii qui rure degunt, (ut cum Virgilio loquamur) *Ver increpitant serum Zephyrosque morantes;* et (ut ait ille) "*sopor fessis*" venit exoptatissimus; confer dulcissimos Catulli choriambos XXXI. 8,

O quid solutis est beatius curis?
Cum mens onus reponit, et peregrino
Labore fessi venimus Larem ad nostrum,
DESIDERATOQUE *acquiescimus* LECTO.

Vide et Stat. Sylv. v. 5, ubi *Somni* adventum post longam ἀγρυπνίαν elegantissimis versibus *exoptat.*

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ʼΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ εἰδύλλιον ʼΕργατίναι ἢ Θερισταί· ἄδηλον δὲ ἐν ᾧ χωρίῳ [a]διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δέ ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε [b]θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων [c]θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. Τοῦ δὲ Βάττου [d]τὴν αὑτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ, καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων [e]αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν Καλαμαίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ λεπτὴ καὶ ἀνάκωλος· τοιαῦται δὲ ἐν ταῖς χώραις ἀκρίδες. Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥημονῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸς γὰρ οὐ μόνον ὁ Πλοῦτος, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἔρως. [f]Ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ᾖσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρσου τοῦ θείου, ὃν ʽΗρακλῆς ἀνεῖλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. ʼΕπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ᾄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δʼ αὑτοῦ ἔρωτα διηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

[a] *διάκειται τὸ ᾆσμα* Call. et mox *διαλεγόμενοι* sine *ἀλλήλοις*.

[b] *θυγατρὸς, εἴτε θεραπαίνης* Call.

[c] *ἐρεθίζων* Call. omisso *ἔσκωπτε*.

[d] *τὴν μὲν αὐτοῦ δυσφημίαν* Call.

[e] *σκώπτει* addit Call.

[f] Sic Call. Vaticani et Colb. *ʼΕρεθισθεὶς* (unus *ὑπερερεθισθεὶς*) *δὲ ὑπὸ Μίλωνος ὁ Βάττος, ἀπήγγειλεν ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, περιέχουσαν καὶ τὰ περὶ τὸν Λυτιέρσην τὸν Μήδου* (*Μίδου* Call.) *υἱὸν, ὃν ʽΗρακλῆς ἀνεῖλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. Παυσάμενος δὲ τῆς ᾠδῆς, ἀναδέχεται ὁ Μίλων ὡς πρέπουσαν ἐργάταις, παραινεῖ τε* &c. &c. *ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκε, παραινεῖ δὲ* Call.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι'.

ΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

ΜΙΛΩΝ.

'ΕΡΓΑΤΙΝΑ βουκαῖε, τί νῦν, ᾧ 'ζυρέ, πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπρὶν ἆγες,
Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ἀπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τὺ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῇ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμᾶτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά· τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

1 'Cum Harlesii notâ de vocabulo *βουκαῖος* et de *βου* in compositis *ἐπιτάσεως δηλωτικῷ* conf. Fischer. ad Weller. III. I. p. 236, 9. *ᾠζυρέ*, vid. Brunck. ad Aristoph. Lysistrat. 948, *ἀλλ' ᾠζυρὰ κατάκεισο καὶ μή μοι φέρε μηδέν.* Confer supr. ad Idyll. IV. 60. De prosodiâ vocis *οἰζυρὸς* vide Maltby Thes. p. 604, et infra ad Idyll. XXVII. 13. Ceterum *ᾠζυρέ* non tam blandiendi, ut allocutiones ad Idyll. IV. 60 collatæ, quam reprehendendi vim habet. Vide Aristoph. Av. 1641. Nub. 655.' J. W.

3 *οὐθ' ἑὸν* Phillipps, cum multis MSS. *ἀπολείπῃ* Codices plurimi unde recepit Gaisfordius pro vulgatâ lectione *ὑπολείπῃ* quam habent Valckenaer. Meinek. et alii. *ἀπολείπῃ* etiam Burn.

5 *δείλαντε* Cant. D. et alii. *δειλαῖε τύ γ' ἐν* ex Cod. Medio. Hermannus.

6 *ἀποτρώγεις.* Cp. Catull. XXXV. 7, "viam *vorabis.*"

9 *γὰρ* pro *δὲ* Burn. *καπόθος* Cant.

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε συμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγώ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἁ Πολυβώτα,
Ἃ πρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

11 Horat. 2 Sat. v. 83, "canis a corio nunquam absterrebitur uncto." Vid. Dobrae. Adversaria I. p. 486.

13 ἀντλεῖς δῆλος Phill. ὄξους Cant.

14 ἀπὸ σπόρω a *satione*, a *serendi tempore* (vide etiam XVI. 94). Codices ad unum omnes σπόρω, quæ vox nescio an restituenda sit loco corruptissimo elegantis et ob bucolicum sermonis colorem commendabilis Scriptoris, Theophylacti Simocattæ, nuper ab eruditissimo Boissonadio denuo in lucem editi. Queritur ibi agricola de bove, quem vicino commodaverat, non restituto, ita ut ipse arare non possit; μεχρὶς ὅτου, inquit, ὁ ΣΚΟΠΟΣ αὐτῷ διήνετο, στέργειν ἐδόκει τὰ δόξαντα, ἐγὼ δὲ τὴν ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΑΝΤΛΗΝ θρηνῶ, οὐ γὰρ ἀροτῆρας βοῦς κεκτήμεθα. Pro ΣΚΟΠΟΣ legi malim ΣΠΟΡΟΣ. Sed quid de cæteris faciendum? Pro ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΑΝΤΛΗΝ suspicor reponendum ΤΑΥΡΙΑΝΟΝ ΑΝΤΟΛΗΝ h. e. TAURI (signi cælestis) ORTUM, i. e. *arandi* tempus, jam præteritum, ut Arat. 714, οὐδ' ὅγε ΤΑΥΡΟΥ λείπεται ΑΝΤΕΛΛΟΝΤΟΣ. Schol. Arat. 137, ΑΝΑΤΟΛΗ ἐστι ἡ τοῦ ζῳδίου παντός. Sic Alciphron I. x. ΤΑΥΡΟΥ 'ΕΠΙΤΟΛΗΝ, et Virgil. Georg. I. 215,

> VERE *fabis* SATIO...
> *Candidus auratis aperit quum cornibus annum*
> TAURUS, *et adverso cedens Canis occidit astro.*

Ita Manilius, "TAURUS *simplicibus donavit rura colonis—submittit aratris colla, jugumque suis poscit cervicibus ipse.*" De forma ΤΑΥΡΙΑΝΟΣ, Cattierius Gazophyl. p. 27; 'nascitur terminatio ανὸς a nominibus *signa cœlestia* significantibus; ut a κριὸς *Aries*, κριανὸς, a ζυγὸς *Libra*, ζυγανὸς; similiter σκορπιανὸς, ΤΑΥΡΙΑΝΟΣ.' De stellarum ΑΝΤΟΛΑΙΣ vide interpretes ad Æschyl. Ag. 7.

15 'Πολυβώτα genitivus Doricus, *filia Polybotæ*, confer II. 66, ἁ τῶ 'υβούλοιο.' J. W.

16 παρ' Ἱπποκόωντι, messorum domino.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τύ· τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὡ 'φρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
Ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'· ὧν γάρ χ' ἅψησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχνάν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντί, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
Ἁ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθέ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον,

18 *μάντις* locusta, cui propter formæ exilitatem puella comparatur.

22 *κἀπὶ κόρας—ἀμβάλλου* Burn.

25 *γὰρ ἅψησθαι* Burn.

29 *τῷ στεφάνῳ—λέγοντι* p. alii.

30, 1 citat Serv. ad Virg. Eclog. II. 63.

31 *τώατρον* Cant.

32 *αἴθε μοι ἧς ὅσα Κροῖσον ἔχειν πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι* ex Juntinâ (sic Phillipps) Valckenaerius. Sed *ἔχειν* redundat, nisi constructio sit *αἴθε μοι ἧς ἔχειν· αἴθε μοι. εἴησαν ὅσα Κ. φ. π.* Codd. Rom. Vat. Paris. Canon. *ἧς* sex Codd. ap. Gaisf. *ἦσαν ὅσα* Cant. *ἧς ὅσσα* unus; *εἴησαν* tres; *πόκα* om. quatuor. Quibus omnibus excussis, mallem vel *εἴθε μοι εἴη, ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι*, vel quod habet Burn., et quod verius duco ob sequens *κ' ἀνεκείμεθα, αἴθε μοι ἧς ὅσσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι·* et sic Hermannus, qui deinde *τὼς τὺ μὲν αὐλὸς ἔχοισα*. De *α* brevi ante *Κροῖσον* productâ vide quæ diximus ad VIII. 51.

33 '*χρύσεοι inaurati*, vide ad XVII. 124.' J. W.

34 *μᾶλον τὺ* Burn.

Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς,
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνος· τὸν μὰν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς·
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.

35 σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ—Sic Codices plurimi. σχοῖμι quatuor MSS. unde nihil lucramur, ῳ et ῃ Græcis recentioribus idem sonant. Σχῆμα quidam interpretantur *gestum saltatorium*; sed quæ tandem hæc locutio *Gestum saltatorium habens et novos calceos in utroque pede*? Hæc sanè non elegantia est Theocritea. *Amictum* desideramus, quo indutus sibi plaudat pastor, ut novis *soleis* calceatus. Si σχῆμα vestem aliquam specialem significare constaret, non esset solicitandum. Sed exempla non succurrunt excepto forsan Alciphronis I. 34, σχῆμα ἑλὼν καὶ βιβλίδιον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς. Pro ΣΧΗΜΑ fortasse legendum ΧΗΙΜΑ h. e. καὶ εἷμα *et pallium*, cp. χοῦτος versu 45, Oppian. Cyn. I. 99, αὐχένος αὖθ' ἑκάτερθε, παρήορον ἐκ παλαμάων ʽΕΙΜΑ περιστέλλοιτ' ὀπίσω, qui εἷμα et πέδιλα jungit, v. 104, 105, ἠχῇ τριβομένων λιπαροῖς ὑπὸ ποσσὶ ΠΕΔΙΛΩΝ μήδ' ἄρα λῶπος ἔχειν μάλα λώϊον, οὕνεκεν ʽΕΙΜΑ πολλάκι κινύμενον πνοίῃ. In Xenoph. Cyrop. v. p. 342 pro χρημάτων emendatur σχημάτων. In S. Chrysos. Hom. Matth. 512 C, σχημάτων et χρημάτων habes confusa; vide Fieldii collationes. Jam vero ʽΕΙΜΑ habet etiam Homerus Iliad. σ. 538, Odyss. ξ. 535, ʽΕΙΜΑΤΑ noster XXI. 13, XXIII. 39, 56, XXIV. 138, XXVII. 52. Deinde χ et σχ (*i. e.* σχ) ut et σ et σϑ (vide Monk. Alcest. 222. Hippol. 431. Suprà IX. 6. I. 32) facillime compendio tachygraphico permutantur. De καὶ—δέ sup. I. 90, V. 139, XXVII. 2. Denique cum ΕΙΜΑ et ΚΑΙΝΑΣ ΑΜΥΚΛΑΣ compara Aristophanicum Av. 970 τῷ δόμεν ʽΙΜΑΤΙΟΝ καθαρὸν καὶ ΚΑΙΝΑ ΠΕΔΙΛΑ et Charitonis I. p. 7 ed. Dorville ʽΙΜΑΤΙΟΝ μαλακὸν ʽΥΠΟΔΗΜΑ λεπτόν.

38 ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς. Sic Codices omnes excepto Romano, qui dat ἐλελήθης, sed ut supra in Præfatione monuimus, metro, ut opinor, claudicante. Quare ex illa lectione ΕΛΕΛΗΘΗC reposuerim ΕΛΕΛΗΘΗ ʽΟ βῶκος: Scholiastes, locum interpretans, ὡς εὖ ἐρρύθμισεν ʽΟ ΒΩΚΑΙΟΣ. Vide Bion. I. 61, ubi optimè legit Schæferus ἐμήναο θηρσὶ pro ἔμηνας. O et C confusa habes, ut alias centies, in Æschyl. Choeph. 24 ubi pro ΦΟΙΝΙΟΙΣ ΑΜΥΓΜΟΙΣ libri dant ΦΟΙΝΙCCΑ ΓΩΓΜΟΙΣ. Huic quidem conjecturæ objici poterit cæsuram trochaicam in quarto versûs pede Alexandrinos poetas vitasse. Quod de Epicis verum puto. Vide Hermannum ad Orphic. p. 695, vide etiam quæ in eandem rem dixit Wellauer. ad Apollon. I. 542. Sed hanc cæsuram non detrectavit Oppian. Cyn. III. 266, 393, IV. 206, non refugit noster VIII. 10, XI. 7, 57 nisi ibi legendum ἐρυθρὰ πλαταγῶνι' ἔχοισαν, XII. 23, XIII. 68, si recte conjecimus. Post hæc exarata inveni in editione Commelianâ, quæ nunc est in Bibliothecâ Bodleianâ, Dorvillii manu scriptum 'forte ὁ;' prout nos conjecimus.

Ὢ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα.
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·
  Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λᾷον
Εὔεργόν τ᾽ εἴη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλιστα.

Σφίγγετ᾽, ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴπῃ, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χοὖτος ὁ μισθός.

Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.

Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιστα.

Ἄρχεσθαι δ᾽ ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήγειν, εὕδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὦ ᾽πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἕψειν·
Μὴ ᾽πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
  Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδεν·
Τὸν δὲ τεόν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ᾽ εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

41 Hos versus ad finem Idyllii Miloni continuat Burn. rectè.

47 *ζέφυρον*, vide Bacchyl. apud Anthol. Jacobs. I. p. 202.

50 *ἄρχεσθαι δ᾽ ἀμῶντας*. *ἀμᾶν* primam corripit in XI. 73; et *δὲ* redundat. Mallem equidem *ἄρχεσθαι* ΔΕΙ *ἀμῶντας*, cp. XIV. 64 *αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντί*, 70, *ποιεῖν τι δεῖ ἇς γόνυ χλωρόν*.

51 *καῦμα*, non meridianum tempus (vide v. 48) sed hora pomeridiana secunda vel tertia, quando æstus flagrantissimus.

53 *ποιεῖν* pro *πιεῖν* Phill.

57 *λυμηρὸν* Burn. *λοιμηρὸν* Cant.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ὙΠΟΚΕΙΤΑΙ ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι᾽ ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος (XIII. 2, XXVIII. 7; Ep. VII. 3).

ΑΛΛΩΣ.

Ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. Ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι᾽ ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται [a]ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή,

Ἦν ἄρ᾽ ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἔρωτες
Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν [b]ἀμούσους.

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἰατρῶν ἀναγραφῇ.

[a] F. ἀντιγεγραμμένον τῷ Θεοκρίτου Κύκλωπι. Schaefer.
In Call. MS. Colb. et Vat. 3 sic: ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου πρὸς Κύκλωπα, et mox ἦν γὰρ ἄρα ἀλ. Mox ἐρῶντες πολλάκι Call.

[b] Post ἀμούσους in Call. Colb. et Vat. 3 Γέγραφε δὲ καὶ ἐπιγραμμάτιον Ἐρασιστράτου ἰατροῦ Μιλησίου ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἰατρῶν ἀναστροφῇ (ἀναστροφῇ Colb. ἀναγραφῇ Call.).

ΚΥΚΛΩΨ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιαʹ.

ΟΥΔΕΝ ποττὸν ἔρωτα πεφύκη φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὔτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐντι.
Γινώσκεν δ' οἶμαί τυ καλῶς ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,

1 Extat in Codice Cantabrigiensi Scholium aliquanto locupletius quam quod vel in Argumento vel in Scholiis vulgo editis habetur. Quare exscribam; *Μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος· ποιημάτιον δέ τι φέρεται ἀναγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωψ, οὗ ἡ ἀρχὴ, ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε, οἱ γὰρ ἔρωτες*

πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους,

φέρεται δέ τι ἐπιγραμμάτιον Ἐρασιστράτου Ἰατροῦ Μιλησίου,

οὐδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι,

(an legendum *φάρμακον οὐδὲν ἔρωτος, ἐμοὶ δοκεῖ, ἄλλο πέφυκεν?*)

εἰ μὴ ἡ παιδεία καὶ αἱ μοῦσαι.

(an legendum *εἰ μὴ παιδεία χαὶ μοῦσαι?*) Versus sunt hexametri.

καὶ Καλλίμαχός φησι,

ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδὰν (an legendum *ἐπαοιδάν?*)

αἱ μοῦσαι τὸν Ἔρωτα κατίσχανον.

(Callim. Ep. XLIX. 1, ubi *ἀγαθὰν*, *ἐπαοιδὰν*, et *κατισχαίνουσι.*) Cum hoc Idyllio non pigebit contulisse quæ scripsit Philostratus Major Imag. Lib. II. c. 18, p. 84, Welcker. cum notis eruditis ipsius Welckeri p. 502, et Ovid. Met. XIII. 745.

1 *πεφύκει* Meineke: scripsi *πεφύκη* cum Kiessling. et Wuest. ex nonnullis Codicibus. De *Caesurâ bucolicâ* in his quæ sequuntur Idylliis neglecta (cp. vv. 10, 41, 54) vide quæ in Præfatione disseruimus.

2 *ἔγχριστον*; legenda sunt quæ de his medendi rationibus fuse disseruerunt Viri eruditissimi et reverendissimi Pearsonus de Symbolo Art. II. p. 89, Blomfieldius Æschyl. Prom. Vinct. 488, uterque loci Theocritei memor.

7 *ῥάϊστα διάγων* Phill.

Ὠ ᾽ρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ᾽ ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ᾽ οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
Ἀλλ᾽ ὀλοαῖς μανίαις· ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ᾽ ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας τὸ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ᾽ ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ᾽ ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτῇς δ᾽ αὖθ᾽ οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ᾽ εὐθὺς ἰοῖσ᾽, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με,
Φεύγεις δ᾽, ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.

10 *ἤρατο δ᾽ οὔτι ῥόδοις οὐ μάλοις οὐδὲ κικίννοις.* Plerique Codices *οὐ μάλοις*, tum vel *οὐδ᾽ αὖ ῥόδοις* vel *οὐδὲ ῥόδοις*; quinque Gaisfordiani dant *οὐδ᾽ αὖ ῥόδῳ*, unde versus fortasse sic repræsentandus,

ἤρατο δ᾽ οὐ μάλοις οὐ δ᾽ αὖ ῥόδῳ οὐδὲ κικίννοις.

Μήλοις et *ῥόδοις* hoc ordine Longus III. p. 87 ed. Villoison. *ἄνδρα ποιήσεταί τινα τῶν ποιμένων ἐπὶ μήλοις ἢ ῥόδοις.* Cur *κικίννοις* solicitaverit Heinsius non video.

11 *ὀλοαῖς μανίαις.* Libri nonnulli *ὀρθαῖς μανίαις*, quæ quidem lectio propter oxymorum non inficetum videtur præferenda et librariis non imputanda.

16 *ἢ οἱ* quinque Codices apud Gaisfordium, vulgo *τὸ οἱ* quod habent Cant. et Can. et Codices plurimi Gailiani et probat Hermannus, ratus *οἱ* ita semper ab Alexandrinis Poetis usurpari ac si digamma haberet, ideoque neque vocalem longam ante *οἱ* corripi posse, neque brevem syllabam in consonante exeuntem non produci. Vide quæ dicturi sumus ad XIV. 56. Quædam hujus usus apud Tragicos in melicis exempla congessit Dindorf. Soph. Elect. 195. Meineke in Annot. Crit. censet *τὸ* accusativum esse post *πᾶξε*, cui nominativus sit *βέλεμνον Κύπριος ἐκ μεγάλας*; recte, ut opinor. Compares Homericum, Il. V. 795, *ἕλκος ἀναψύχοντα τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ.* *ὅ οἱ* Burn. cum rasura.

20 Philost. l. c. *ἐστὶ δὲ αὐτῷ ποιμενικὸν ᾆσμα ὡς λευκή τε εἴη καὶ γαῦρος καὶ ἡδίων ὄμφακος.* *δ᾽ ἀρνός* Burn.

23 *ἰοῖσ᾽ ὅκκα* Cant. *ἰοῖσα ὅκα* Burn.

Ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἁνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρί, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τί πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δι', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὧς μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Ἀλλ' ὡὗτός, τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
Πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.

32 Philost. l. c. p. 84, *μίαν ὑπερτείνων ὀφρὺν τοῦ ὀφθαλμοῦ* (ut in Picturâ Herculanensi videre est) *ἑνὸς ὄντος, πλατείᾳ δὲ τῇ ῥινὶ ἐπιβαίνων τοῦ χείλους.*

33 *ἧς* pro *εἷς* ex inscriptione vetere et sex Codd. auctore Buttmanno Gr. Gr. § 70 ut magis Doricum recepit Wuestemann. *εἶ δ'* pro *εἷς* Canon.

34 *οὕτως* Cant. in marg. et Burn. cum *ὡὗτὸς* suprascript. *οὗτος τ. ἐ. β. χ. β.* citat Servius ad Virg. Eclog. II. 21.

36 citat Serv. ad Virg. Eclog. II. 23.

39 *μοι μᾶλον* Burn. *ἀμῷ* Cant.

41 Philostr. p. 84, *αἴδει ὡς νεβροὺς τῇ Γαλατείᾳ σκυμνεύει καὶ ἄρκτους.* Lectioni *μαννοφόρως* *monilia ferentes* (pro vulg. *ἀμνοφόρως* quod habent Cant. Phill.) quam præbent Scholia per *περιτραχήλιον ἔχοντας* explicantia, et Codices aliquot, patrocinatur Propertianum IV. 8. 24, ARMILLATI *colla Molossa canes*, et Ovid. Met. X. 112, et quæ traduntur de pueris apud Græcos hodiernos corollas agnorum delicatulorum colla implicantibus Montague *Epist.* p. 161; et illud *ἀμνοφόρως* valdè suspectum reddit, quod neque *νεβρὸς* de ove fœta neque *ἀμνὸς* de fœtu dici possit, tum vero quod *πάσας* in hac versus sede ultimâ *correptâ* bis usurpaverit Theocritus, nunquam vero ultimam *produxerit;* tum vero, quod in totâ ejus personâ maxime est notandum, agrestis Polyphemi Theocritei indoles, Galateæ suæ gratiâ, elegantem et delicatulam se facere conatur. Munera quidem ejus amatoria sunt ursæ catuli; hoc *Cyclopis* est; sed Cyclopis *amantis* hæduli sunt molliculi eleganter monilia fe-

Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεί, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλας κισσός, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ,
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμόν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τίν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά,
Ἢ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι,
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.

rentes. Hæc a poetâ pulcrè sunt opposita. Quanto venustius igitur hoc et suavius quàm illud ἀμνοφόροι. Scripsit autem poeta μανοφόρως simplice ν̄. a μάνος, μανίον unde hodiernæ Græciæ Μανιάκης *Torquatus*. De camelis μηνισκοφόροις vide librum Judicum viii. 21, 26.

Meinekio, μηνοφόρως legenti et comparanti Horatianum (4 Od. II. 57), alia interpretatio placuit, *lunulas in fronte ferentes*.

42 ἀφίκευ τύ. Junt. et Schol. Cod. K. ἀφίκευσο, et sic Meineke. ἐλεῖς Burn. cum ἑξεῖς suprascript.

43 τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν Bentl. Lucan. II. 673 in Virg. Eclog. IX. 44, INSANI *feriant sine litora fluctus*, 'legendum puto INCANI quippe a Theocrito verbum verbo expressum.'

49 τίς ἄντῶνδε Burn. κἂν Cant. Canon. et plurimi apud Gaisf. κἀντὶ unus; Codex Gailii καντὶ et Schol. Gail. ἀντὶ τῶνδε: quibus perspectis legendum puto τίς τῶνδ' ἄντι, *Quis horum in loco?*

Mirare Sanctamandum legentem κῦμ' ἐθέλοιτο et Valckenaerium id 'non incommode' fieri dicentem: sed cuinam mortalium illo non opus est "*damus veniam petimusque vicissim*"?

54 ὤμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα, sic vulg. et Cant. Tres Codd. ap. Gaisfordium ἐτεκέ με μάτηρ, quod habent item Burn. Phill.

57 πλ. ε. ἐρυθρὰ ex Codice Vaticano prætulit Valcken. de quâ cæsurâ vide ad x. 38.

Νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
Ὡς κεν ἴδω, τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο,
Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος, οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πά ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπέρ μευ,
Καὶ ταῦτ' ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδην, ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.

60 *νῦν μὰν* Bekker. Anecd. 856. 23 de *κορίον*. *αὐτό γε νεῖν μαθεῦμαι* Burn. *νῦν μάν ὦ Γαλάτεια νῦν τό γε νεῖν μεμαθεῦμαι* Cant.

63 citat Serv. ad Virg. Eclog. IX. 39.

64 *ἔνθαδε* pro *ὧδε* Burn.

67 *ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με* ΜΟΝΑ *καὶ μέμφομαι αὐτᾷ*. Sic omnes libri et editiones; sed, ut puto, mendosè. Quo enim jure dicere poterat *Mater me* SOLA *injuriâ afficit?* Nonne ipsa quoque *Galatea* eum spernens affecit injuriâ? Nonne *Cyclops* sibi quoque nocuit, amore captus et ut ipse ait *φρένας ἐκπεποταμένος*? Mirum sanè hanc lectionem *μόνα* viris doctis potuisse probari. Equidem pro ΜΟΝΑ legendum suspicor ΚΟΡΑ. *O virgo, mater me lædit;* ita supra dixerat v. 25 *ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς*, ΚΟΡΑ, iterum v. 30 *γινώσκω, χαρίεσσα* ΚΟΡΑ, *τίνος οὕνεκα φεύγεις*, iterum v. 60 *νῦν μάν, ὦ* ΚΟΡΙΟΝ, *νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι*. Respondeas fortasse *μόνα* et *κόρα* longe inter se discrepare, sed memineris quæso similitudinem elementorum, ut in MSS. pinguntur, *κ* et *μ* (*ϰ* et *μ*), *ν* et *ρ* (*ν* et *ρ*), talem esse ut corruptelas creberrimas pepererit. Sic *μακίστων* et *κακίστων* confusa sunt Soph. Œ. T. 130, *πονεῖν* et *κυρεῖν* Œ. Col. 335. Sed, ut hæc et alia plurima, quæ in eandem rem afferri poterant, missa faciamus, satis habebimus duos locos indicare, ubi eadem corruptela, quam hic notavimus, adhuc latet. Hodie in Bione XV. 15 editur

λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι ΜΩΝΟΣ *Ἀχιλλεύς*,

ubi, ut vis et poetica proprietas versui restituatur, pro ΜΩΝΟΣ legendum esse videtur ΚΩΡΟΣ, i.e. PUER *Achilles* inter *Lycomedæ* PUELLAS *latuit*. *Oppositionem* inter *κώραις* et *κῶρος* aptè fieri quivis sentit, vide ibi v. 8: hodie quoque in Bione I. 59 legitur,

χήρη δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες,

ubi pro *κενοὶ* legere mallem *μόνοι*. Ov. Ep. XV. 155, *Mater Ityn, Sappho* DESERTOS *cantat* AMORES.

71 *σφύσδην* ex plurimis Codd. recepi, nam hoc Idyllium severioris est Dorismi.

Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

76 Γαλάτειαν καὶ καλλίον' ἄλλαν Phill.

80 'ἐποίμαινεν. De hoc verbi ποιμαίνειν usu et simili verborum βουκολεῖν et αἰπολεῖν vid. Valck. et Matthiæ ad Eur. Hippolyt. 151, 152, Blomf. Gloss. Æsch. Agam. v. 652, ἐβουκολοῦμεν, φροντισιν νέον πάθος, Wyttenb. Ind. Græcitatis ad Plutarch. s. v. βουκολεῖν, Tom. VIII. p. 331. βουκολεῖν fallendi notione frequens esse, sed ποιμαίνειν eâ significatione nusquam nisi in hoc Theocriti loco legi, auctores sunt Monkius et Matthiæ ad Eur. Hippolyt. l. c. Conf. me (in Nott. MSS.) ad Æsch. Eumenid. 78 τόνδε βουκολούμενος πόνον, 91 τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν ἱκέτην.' J. W.

81 Xen. Sympos. VII. 5, πολὺ ἂν οἶμαι αὐτοὺς ῥᾶον διάγειν. Post η addunt εἰ interpretes sed non opus. Vide quæ dixerunt Porson. Adver. p. 42, Blomfield. S. C. Theb. 193, et de suppressis particulis ἤ, εἰ, Schaefer. ad IX. 21, Vir Doctus in Mus. Philolog. p. 243, et Bernhardy *Syntax*, p. 385.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ [a]ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ἘΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἀΐτας, γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον. [b]Ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Ἀΐτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ γὰρ Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας Ἀΐτας λέγει· [c]οἱ δὲ φασὶν Ἀΐτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ Ἀΐτας, οἱονεὶ μὴ ἰταμούς· Ἀΐτας ὁ σύμπνους καὶ συναΐτης καὶ συμπολίτης. Εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, [d]Ἀΐτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ ἄειν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ [e]ὅπως ὁ ἐρῶν †καὶ οὐ φείδεται θεασάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὔχεται δὲ, [f]τῶν δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους [g]ἐμμένουσαν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ [h]μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν [i]τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, οἵτινες ἀμοιβὴν φιλίας

[a] Inscribitur in Vat. 3, Ὑπόθεσις Ἐρατοσθένους.

[b] ὅθεν καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἀΐτης, ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἐρωμένους ἔνιοι ἀΐτας κ. Vat. Colb. Call.

[c] οἱ δὲ ἀΐτας τοὺς ἑταίρους· φασὶ δὲ (τινες Call.) γενέσθαι τοὺς ἀγαθοὺς οἷον (ἤγουν Colb.) μὴ ἴτας ἀντὶ τοῦ μὴ ἰταμοὺς, ἢ ἀΐτης ὁ συναίτης καὶ συμπολίτης Vat. Colb. Call.

[d] λέγεται ἀπὸ τοῦ εἰσάειν καὶ εἰσπνεῖν Vat. Colb. Coll. nisi quod initio habet λέγοιτο ἄν.

[e] πῶς Vat. Colb. Call.

† [Pro ΚΑΙΟΥΦΕΙΔΕΤΑΙ legendum esse suspicor ΚΑΛΟΥϹ ἩΔΕΤΑΙ, καλοὺς ἥδεται, i.e. *amator gaudet videns mores amati esse probos.* Idem sonant ει̅ et ἡ apud Græcos recentiores.]

[f] τῶν om. Vat. Colb. Call.

[g] παραμένουσαν Vat. Colb. περιμένουσαν Call.

[h] μεθ' ἐμᾶς Vat. Colb. Call.

[i] τὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν λέγοντες ἡμᾶς ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους πεφυκέναι τούσδε ἢ οἵ τινες Vat. Colb. Call. nisi quod in extr. habet τούσδε, εἴ τινες.

ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους[k]. Ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, [l]ἢ ὑπὲρ της ἐκείνου τελευτῆς ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον· [m]ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμᾷν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα τινὰ ἥδιστον, τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφανοῦσθαι.

[k] Add. διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλίαν Vat. φιλίαν tantum Colb.

[l] καὶ Colb.

[m] Sic habet Colb. et fere Vat. ὅθεν οἱ Μεγαρεῖς ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ ἐτίμησαν ὡς ἥρωα, καὶ ἀγῶνα ἐποίουν ἐπ' αὐτῷ, ἐν ᾧ φασὶ τοὺς καλοὺς περὶ φιλήματος ἀγωνίζεσθαι. ἐπαινέσειεν ἄν τις τῆς παραβολῆς τὸν ποιητήν· παραβάλλει γὰρ τῷ πόθῳ τὸ καῦμα, τὴν δὲ παρουσίαν τοῦ ἐρωμένου δρυῒ κατασκιαζούσῃ. In extr. habet Call. τοῦτον ἀπὸ τοῦ κριτοῦ στεφανοῦσθαι λέγουσιν.

ΑΙΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ'.

Ἤλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ;
Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρός, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή·
"Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν εἴσπνηλος, φαίη χ' ὡ 'μυκλαΐζων,
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.

1 Hoc Idyllium non Theocriti quidem sed suavissimi tamen Ionis poetæ censet Tib. Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 253. Vide et Blomfield. Æschyl. Pers. 694, et quæ contrariam in partem disseruit Wuestemannus, p. 180.

9 φρύγοντος. Sic Burn. Phill. Cant. Codd. plerique pro vulg. φρύττοντος quod habet editio Mediolanensis, cujus rarissimi libri exemplar in Bibliothecâ Bodleianâ consuluimus. Vide IX. 12.

13 ὁ μὲν ἦν (ἦς Mediol. et Cant.) εἴσπνηλος vulgo. De εἰσπνήλης et εἴσπνηλος vide Bentl. Callim. Frag. CLXIX., Schneider. ad Xenophon. Sympos. IV. 15, ubi citat hunc versum Schneiderus omisso ἦν, quemadmodum extat in Cod. Burn. et Colbert. et duobus Gailianis, et sic Kiessling., Meineke. ἦνθε ἰσπνῖλος Phill.

14 πάλιν Burn.

Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ· ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς."
Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γάρ, ἀγήρω
Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα·
"Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω
Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα."
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν καλὸν αἰνέων
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ὄλβιοι οἰκείοιτε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα
Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι.
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.

15 ἔσσαν Burn.

24 ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω: sic vulg. et Mediol. ἀναφύσων Burn. ἀραίας hoc est καταράτου Heins. quod non intelligo. ἀραιῆς Burn. ἀραιᾶς Canon. Cant. Phill. ἀκραίης Briggsius ex conjectura. Mihi ἀραιῆς verum videtur; sed reddendum esse non *exilis* sed *teneræ*: ut sæpius apud Oppianum; Hal. II. 522, λαγόνεσσιν ἀραιοῖς, I. 292, οὐδέ τι θερμὸν ἐμπνείειν ῥινῷ δε περιτρομέουσιν ἀραιῇ, et Philetam 3 ed. Bach. ἀραίῃ ἰξύι.

27 Νισσαῖοι ed. Mediol.

28 περὶ ἄλλων ξείνων Mediol.

32 De spectatoribus ludorum flores in caput Victoris fundentibus omnia vulgata sunt post notas Casauboni Sueton. Neron. p. 607, Interpretum ad Aristoph. Equites 502, Ruhnken. Tim. p. 246, v. περιαγειρόμενοι, Phot. Lex. sub eâdem voce, Terent. Maur. 166, Santen. Sophron. Mus. Crit. XXVII., Chrysostom. II. 884 ed. Savil. 'Nobilem et generosum,' ait Wuestemannus, 'puerorum amorem apud Doriensium præcipue gentes increbuisse constat; cf. Welcker. Sapph. p. 39. Omnem turpitudinis suspicionem abjiciendam esse docet festi ratio quod *publice* instituitur: pueri victores coronis ornati ad *matris gremium* redeunt.'

33 ἐὰν πρὸς Mediol.

ΑΙΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ΄.

Ἤλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ;
Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνός,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρός, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή·
"Δοιώ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν εἴσπνηλος, φαίη χ' ὡ 'μυκλαΐζων,
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.

1 Hoc Idyllium non Theocriti quidem sed suavissimi tamen Ionis poetæ censet Tib. Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 253. Vide et Blomfield. Æschyl. Pers. 694, et quæ contrariam in partem disseruit Wuestemannus, p. 180.

9 φρύγοντος. Sic Burn. Phill. Cant. Codd. plerique pro vulg. φρύττοντος quod habet editio Mediolanensis, cujus rarissimi libri exemplar in Bibliothecâ Bodleianâ consuluimus. Vide IX. 12.

13 ὁ μὲν ἦν (ἦς Mediol. et Cant.) εἴσπνηλος vulgo. De εἰσπνήλης et εἴσπνηλος vide Bentl. Callim. Frag. CLXIX., Schneider. ad Xenophon. Sympos. IV. 15, ubi citat hunc versum Schneiderus omisso ἦν, quemadmodum extat in Cod. Burn. et Colbert. et duobus Gailianis, et sic Kiessling., Meineke. ἦνθε ἐσπνῖλος Phill.

14 πάλιν Burn.

Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ· ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς."
Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γάρ, ἀγήρω
Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα·
"Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω
Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα."
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν καλὸν αἰνέων
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ὄλβιοι οἰκείοιτε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα
Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι.
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.

15 ἔσσαν Burn.

24 ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω: sic vulg. et Mediol. ἀναφύσων Burn. ἀραίας hoc est καταράτου Heins. quod non intelligo. ἀραιῆς Burn. ἀραιᾶς Canon. Cant. Phill. ἀκραίης Briggsius ex conjectura. Mihi ἀραιῆς verum videtur; sed reddendum esse non *exilis* sed *teneræ:* ut sæpius apud Oppianum; Hal. II. 522, λαγόνεσσιν ἀραιοῖς, I. 292, οὐδέ τι θερμὸν ἐμπνείειν ῥινῷ δε περιτρομέουσιν ἀραιῇ, et Philetam 3 ed. Bach. ἀραίῃ ἰξύι.

27 Νισσαῖοι ed. Mediol.

28 περὶ ἄλλων ξείνων Mediol.

32 De spectatoribus ludorum flores in caput Victoris fundentibus omnia vulgata sunt post notas Casauboni Sueton. Neron. p. 607, Interpretum ad Aristoph. Equites 502, Ruhnken. Tim. p. 246, v. περιαγειρόμενοι, Phot. Lex. sub eâdem voce, Terent. Maur. 166, Santen. Sophron. Mus. Crit. XXVII., Chrysostom. II. 884 ed. Savil. 'Nobilem et generosum,' ait Wuestemannus, 'puerorum amorem apud Doriensium præcipue gentes increbuisse constat; cf. Welcker. Sapph. p. 39. Omnem turpitudinis suspicionem abjiciendam esse docet festi ratio quod *publice* instituitur: pueri victores coronis ornati ad *matris gremium* redeunt.'

33 ἐὰν πρὸς Mediol.

Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται, μὴ φαῦλον ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

37 πεύθονται, μὴ φαῦλον ἐτήτυμον. Ita Mediol. Cant. et vulgo, corrupte: ἐτήλυμον Phill. 'Hic Theocriti locus,' inquit Kiesslingius, 'nondum restitutus videtur.' Quare age videamus an affectæ sententiæ aliquâ ex parte mederi valeamus. "Ἀργυραμοιβοί *Nummularii*' ut verbis Tertulliani utar, de Pœnitentiâ, p. 143, c. 10, *nummum examinant ne scalptus neve rasus neve* ADULTER (φαῦλος); et ut S. Hieronymus in Ruffin. I. p. 56 ed. Gravii '*Boni Trapezitæ* ADULTERINÆ *monetæ pecuniam reprobant*.' Item Epist. ad Ephesios, Lib. III. c. 4, *Omni studio legendæ sunt nobis Scripturæ ut probati trapezitæ sciamus, qui nummus probus sit, quis adulter*. Nummus adulterinus (φαῦλος) teste Julio Polluce III. X. vulgo vocabatur ΠΑΡΑΤΕΤΥΠΩΜΕΝΟΣ; et nummulariorum erat, lapide Lydio adhibito, nummum ἐξετάζειν ἀργυραμοιβικῶς (de qua locutione vide quæ dederunt Viri Docti, Casaubon. ad Theophr. Char. Ethic. IV. p. 4 edit. Needham., Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 253, Blomfield. Agamem. 383) et falsis apponere σημεῖον ὃ τὴν ΦΑΥΛΟΤΗΤΑ δηλοῖ (ut ait Harpocration in v. παράσημος ῥήτωρ) ἐπειδὴ ΠΑΡΑΤΕΤΥΠΩΤΑΙ, vel uti loquitur Lucianus de Conscr. Hist. II. p. 14, 'ΑΡΓΥΡΑΜΟΙΒΙΚΩΣ ἕκαστα ἐξετάζοντας τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἀκριβῆ τὸν ΤΥΠΟΝ. Hinc Eurip. Elect. 554, τί μ' εἰσδέδορκας ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν λαμπρὸν χαρακτῆρ'; Jam vero literæ T et X (*i. e.* ┼) M et Π facile inter se mutantur. Hinc in Leonis Diaconi editione Niebuhrianâ habemus confusa ἀντείχιζε et ἀνεχαίτιζε. Hinc μαθὼν et παθὼν confusa Demosth. Aphob. 850. 21 et passim; hinc Bion. XV. 22 inter μερίζετο et παρίζετο fluctuant Codices, hinc apud Theocritum X. 57 inter λυμηρὸν et λυπηρὸν, in XXII. 113 inter μάσσονα et πάσσονα, in XXV. 15 inter Μηνίου et Πηνειοῦ. Vide inf. XX. 25. Vide etiam Bastii Pal. Gr. p. 738, Greg. Cor. p. 580, p. 660, p. 661, p. 670 Schaefer. Hinc μάθης pro πάθης plures libri Soph. Elect. 1029, παθεῖν pro μαθεῖν Trachin. 673, Phil. 999.

Quare, ut rem brevi præcidam, in Theocriti loco, pro ΕΤΗΤΥΜΟΝ reponendum puto ΕΧΗΙ ΤΥΠΟΝ, et versum sic legendum, πεύθονται, μὴ φαῦλον ἜΧΗΙ ΤΥΠΟΝ, h. e. *nummum explorant nummularii, ne falso signatus sit.* S. Ambrosius in Div. Lucam c. XIX, *Argentum examinatum recondе nec adulteram imaginem* (ΦΑΥΛΟΝ ΤΥΠΟΝ) *impiâ commutatione suscipias.*

Huic emendationi objicias fortasse non typum a lapide Lydio probari sed aurum. Recte sane; atqui μὴ non interpretor *num*, (quod incautius posui in priore nostra editione,) sed *ne*; hoc sensu, explorant aurum nummularii, *ne* forte falsò signatus sit.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ἘΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα· τοῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγήν, τοῦ δὲ [a]Ἡρακλέους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἤρα Ἡρακλῆς· πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτὸν φασὶν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ Θεστιάδου. [Ἀμφιβάλλουσι † τινὸς υἱὸν τὸν Ἔρωτα· Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος [b]Ἔριδος καὶ Ζεφύρου· Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων.]

[a] Dedi e MSS. pro Ἡρακλέος.
† [*Desiderari videtur* λεκτέον.]
[b] Leg. Ἴριδος. Vide notas ad Hephæstionem p. 337. [ ] absunt a Colb.

ΥΛΑΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιγ΄.

Οὐχ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ᾽, ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ᾽ αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
Καί νιν πάντ᾽ ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ᾽ οὐδέποκ᾽ ἦς, οὐδ᾽ εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὔθ᾽ ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς ἀώς,
Οὔθ᾽ ὁπόκ᾽ ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ᾽ αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἴη,
Αὐτῷ δ᾽ εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ᾽ ἀποβαίη.

10 ἦσαν Burn.

11 ὅκα—ἀνατρέχει Codices.

13 πετάλῳ pro πετεύρῳ habet Cod. Reg. Paris 335.

14 πεπονημένος—'educatus. Matthiæ ad Eur. Iph. Aul. 207. Dissen. Pindar. Olymp. VI. 11.' J. W.

15 αὐτῷ δ᾽ εὖ ἕλκων. αὐτω Mediol. αὐτω δ᾽ εὖ ἑλκων sic sine accentu Canon. ἐξέλκων MS. Toletanus. 'Sincerum esse (ἕλκων),' inquit Valckenaerius, 'nondum persuadet Toupius.' Qui neque sibi ipsi persuasisse videtur, εἴκων legendum in notis suis ad Scholia conjiciens, quod occupaverat Vossius; quod si ἕλκων sincerum sit, translatio esse videtur a πωλοδάμναις vel βοοδάμναις ducta, qui jungunt *pares* "*coguntque gradum conferre juvencos,*" ut in illo quoque nostri, ἀλλήλους ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ XII. 15, et sic Scholiastes. Conferas Shakspearianum 'thou, Cassius, art *yoked* with a *lamb*.' Aliam viam nuper iniit Donaldsonus in libro reconditæ eruditionis refertissimo, Novo Cratylo, p. 335. Equidem tamen cum Valckenaerio ἝΛΚΩΝ vix sanum puto. Quomodo enim ferri potest hæc figurarum perversa confusio? Quomodo, inquam, ferri, ut qui in versûs initio *juvenco* conferatur plaustrum

Ἀλλ' ὄκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
Ἵκετο χὡ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ,
Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
Αἰετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.

vel, si mavis, aratrum bene trahen i (εὖ ἕλκων), in fine ejusdem *vir germanus* evadat? Qui ita scripserit, idem "*jungat vulpes et mulgeat hircos.*" Nos meliora de Theocrito nostro, poëticæ pulchritudinis æstimatore sagacissimo. Mihi quidem hæc loci sententia esse videtur, *Ut ex suo* (Herculis) *contubernio in virum perfectum* Hylas *abiret*, VIR *factus*, ἀνήρ, ex EPHEBO. Jam vero omnia in hoc Idyllio Doricam et quidem Laconicam referunt disciplinam (vide Viros Doctos ad XII. 13), a cujus institutis non abludunt quæ v. 36—38 legimus,

> κῷχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἘΠΙΔΟΡΠΙΟΝ οἰσῶν
> αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
> οἳ ΜΙΑΝ ἄμφω ἙΤΑΙΡΟΙ ἀεὶ δαίνυντο ΤΡΑΠΕΖΑΝ.

In ἕλκων igitur latere vocem suspicoı quæ *consortium*, *contubernium*, ὁμοτραπεζικὴν *consuetudinem* eamque Spartanam exprimat. Quid multa? ἐξ pro εὖ ex Codice Toletano adscitâ, et αἰ pro ε (vide supra ad IX. 33), et duabus literis transpositis, pro αὐτῷ δ' ἐξ ἕλκων legere mallem αὐτῷ δ' ἐξ αἴκλων, κ.τ.λ., h. e. *suo ex consortio*, propriè ex MENSA COMMUNI, *in virum fortem evaderet*. Quid ΑΙΚΛΑ Doriensibus sint vulgo notum. Vide præter Xenophontem in Laconicis et Athenæum, p. 139, Interpretes Hesychii in vv. αἶκνον et ἀναίκλεια et Müller. de Doriensibus II. 295 ed. Lond. Nec conjecturam nostram paulum confirmat alia Hesychii glossa ἐξ εἴκλω, ἀπὸ δείπνου. Vides ipsa ferè Theocriti verba et eandem ferè, quam in hoc loco, literarum confusionem.

Hæc in primâ editione scripseram. Quod si hæc audacius dicta sint, pro ΑΥΤΩ Δ' ΕΥ ΕΛΚΩΝ mallem ΑΥΤΩ ΣΥΝ Δ' ἕλκων, *una secum jugum trahens.*

Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξύ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κᾤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν,
Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνείκα καὶ Μαλίς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅκα πυρσὸς ἀπ' οὐρανῶ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα, πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι

42 ἄγρωστις Eustath. Odyss. VI. 91. In loco Etymologi p. 299 ἡ ἐν τοῖς ἕλεσι γινομένη· ῥιζοβόλος γὰρ ἡ ἐπὶ πολὺ διικνουμένη pro ἡ (*i.e.* *u*) legendum videtur *ll* (*i.e.* καὶ). Sic XVI. 62 pro ἢ ὕδατι νίζειν habent sex Codices καὶ ὕδατι. Sic XXI. 44 pro καί τις habet Aldina ἤ τις, pro ἰήϊον Æsch. Ag. 144, Robort. ἴκιον, pro ἤλυσις ibid. 243, Flor. κλύοις. Unde in Moschi III. 107, pro ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα reponendum puto καὶ τὰ χλωρὰ σέλινα. De Nymphis vide Schol. in Apoll. Rhod. I. 1235 ubi Apollonium, Theocritum, Nicandrum in hoc argumento tractando inter se variasse notatur.

45 Εὐνείκα ex Codd. plerisque pro Εὐνίκα Gaisfordius, sic Burn.

51 'ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταίροις pauci libri rectissimè'—Hermannus. ἑταῖρος Burn. Phill. Cant. F. G. Q. ἑταίροις Codices nonnulli et Junt. quare placet mihi lectio Brunckiana a Valckenaerio probata ναύτας δέ τις εἶπεν ἑταίροις. Ov. Fast. III. 586, *Findite remigio*, NAVITA DIXIT, *aquas*.

Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
'Αμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
Ὤιχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τὸ οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χείρ.
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
'Εξ ὕδατος, παρεὼν δὲ μάλα σχεδόν, εἴδετο πόῤῥω.
Ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας τὶς ἐν ὤρεσιν ὠμοφάγος λῖς,
'Εξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
'Ηρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς, τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων,

68 *ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον Ἡρακλῆα μένοντες.* Ita vulg. Pro *μένεν* Codd. plurimi *μὲν* quod habet Cant. Phill. Canon. et cum rasurâ Burn. Tres *μὴν* et *μὰν*. Locus sane intricatissimus. Speciosè Hermannus *γέμεν*: sed *γέμεν* de *φόρτῳ* non de *ἐπιβάταις* vel *πληρώματι* recte dici puto; et *γέμε τῶν παρεόντων*, *implebatur præsentibus*, inficetius est quam pro genio Theocriti. Quod ad sensum attinet, comparari possunt noster XXII. 13, *κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα.* Et hoc ipsum quod poëta scribit ita in Orphicis habes in eodem argumento dictum Argonaut. 653:

κραιπνὸς δ' ἐξ οὔρεος ἔπνεεν οὖρος
ἐν δ' ἔπεσ' ἀργενναῖς ὀθόναις· Τῖφυς δ' ἐγεγώνει
νηὸς ἔσω περάαν, θοῶς δ' ἐκ πείσματα λύειν.

Et Apollon. I. 1274:

ὦκα δὲ Τῖφυς
ἐσβαίνειν ὀρόθυνεν, ἐπαύρεσθαι δ' ἀνέμοιο·
οἱ δ' εἴσβαινον ἄφαρ λελιημένοι, ὕψι δὲ νηὸς
εὐναίας ἐρύσαντες ἀνεκρούσαντο κάλωας,
κυρτώθη δ' ἀνέμῳ λίνα μεσσόθι.

Vide etiam IV. 888:

ἐκ δὲ βυθοῖο
εὐναίας εἷλκον περιγηθέες, ἄλλα τε πάντα
ἄρμενα μηρύοντο κατὰ χρέος· ὕψι δὲ λαῖφος
εἴρυσσαν τανύσαντες ἐν ἱμάντεσσι κεραίης.

Quibus cum comparari potest Virgilianum Æn. V. 829,

jubet ocius omnes
Attolli malos, intendi brachia velis.
Una omnes fecere pedem, pariterque sinistros
Nunc dextros solvere sinus, una ardua torquent
Cornua, detorquentque.

His collatis mihi hoc videtur voluisse

Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ᾇ πόδες ἆγον, ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ·
Πεσδᾶ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Theocritus, *Navis manebat habens nautica arma suspensa; mediâ autem nocte ea juvenes iterum demittebant, Herculem præstolantes.* Quare pro μετάρσια τῶν παρεόντων legere malim μεταρσι', ἑτῶν παρεόντων, *sociis* (ἑταίρους dixit v. 51) *præsentibus;* etsi socii adessent, et omnia in promptu essent, navis manebat. De ᾱ et ἑ confusis vide ad XV. 7. Notum est has literas in Codicibus MSS. simillimo ductu delineari. ἕται habet Homer. Il. IX. 460, XVI. 456, 674, Apollon. Rhod. I. 305, III. 1126. ἕτας Hom. Il. VI. 239, VII. 295. Vide Eustath. p. 641, 56. p. 681, 57. p. 1480, 8. De cæsura vide ad X. 38.

His scriptis vidi Parisiis in Regiâ Bibliothecâ in optimo Codice L ipsissima verba ἑτῶν παρεόντων.

69 ἐξεκάθαιρον. Quid velit ἐξεκαίθαιρον dubitant interpretes. Reddunt *expurgabant*, sed hoc inconcinnum. Hoc, ut dixi, scriptorem voluisse credo, *Navis manebat vela habens suspensa, sociis præsentibus: sed mediâ nocte juvenes vela iterum demittebant, Herculem præstolantes.* Huc referas Homerica Odyss. IX. 77 ἀνὰ ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες, Odyss. IX. 149 καθεῖλομεν ἱστία πάντα. Quare pro ἐξεκάθαιρον reponendum censeo αὖτε καθαίρουν vel ἄψ ἐκαθαίρουν quod eodem redit. Contractam formam habes ἐχώρει versu sequente. ΑΥΤΕ sic positum habet noster XXVI. 22, Ἰνὼ δ' ΑΥΤ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον, ubi notandum est hoc ipsum ΕΞ pro ΑΥΤ' præbere Codices Mediolanensem et Parisiensem; αῡ et αι̅ facile permutantur, vide quæ dicturi sumus ad XIV. 4, XVI. 12. Hoc ipso Idyllio, v. 15, ἐξέλκων et εὖ ἕλκων, et ἐξ et αὐτ' confusa habes XVII. 136, ἑ et αὖ sup. I. 75; deinde ε̄ ex αι̅, ob pronuntiationis similitudinem, oriri potuit.

73 Veniam mihi det lector benevolus, si nequeo mihi temperare, quin Codices et Editiones omnes hic in mendâ cubare suspicer. Brevi, ἥρωες in ἥρωα mutandum arbitror. Quid plura? ΗΡΑΚΛΕΑ Argonautæ salsis dicteriis vellicabant, λιποναύταν ἩΡΩΑ vocitantes οὕνεκεν ΗΡΩΗΣΕ. Dictitabant scilicet inter jocandum ἡρακλῆς ἥρως ἠρώησε (vel, ut nonnulli Codices, ἡρώησε), ubi lusus est non injucundus in verbis ὑπηχητικοῖς inter se facetâ collatione oppositis. Notum est in Codicibus MSS. ἥρωα sic scribi, ἡρῶ, ἥρωες vero *sic*, ἥρω'; et omnino in *ultimis* verborum syllabis, non disertè ipsis literis sed per tachygraphica compendia repræsentatis, sæpissime oscitantur librarii. Cæterum ἑ et ες̅ crebro confunduntur; sic in Idyll. I. 28, pro ἀμφῶες habet ἀμφῶα Cod. P. Marii Victorini, p. 157, Gaisford. Denique hiatum, ut fiebat, reformidabant librarii, quem non tantopere metuendum esse docet hujus ipsius Idyllii, v. 24,

αἰετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ᾧ τότε
χοιράδες ἔσταν.

Vide sup. ad v. 90.

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ʼΕΝ τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ [a] ὑπόθεσίς ἐστι καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς [b] τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνίχου δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, † δικαίως εἰσάγεται, [c] καὶ προλέγει. τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. [Sic legitur arg. in Ed. Rom., abest a MS.]

[a] διήγησις Colb. Coislin. [b] καὶ Colb.
[c] προλέγων ὁ Αἰσχίνης Colb.

† [*Vide ad ipsius Idyllii vers.* 1.]

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, Η ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιδʹ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ΧΑΙΡΗΝ πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

'Αλλὰ τὺ αὐτόν,
Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

῾Ως χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτός,
Χὼ μύσταξ πολὺς οὗτος, ἀϋσταλέοι δὲ κίκιννοι.

1 τὺ αὐτὸς Burn. τὺ αὐτὸν ex Reiskii conjecturâ vulgo. Codices multi τοὶ αὐτὰ, nonnulli αὐτὸ, unde τὰ αὐτὰ Αἰσχίνᾳ *eadem quoque Æschinæ* (apprecor) conjecerit quis, vel τοι αὐτὰ, Αἰσχίνα, *hæc tibi etiam, o Æschine.*

In argumento hujus Idylli vulgo mendosè legitur, Θυωνίχου δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, ΔΙΚΑΙΩΣ εἰσάγεται καὶ προλέγει, ubi legendum ΕΙΚΑΙΩΣ, i.e. *temere, non ex composito, sed de improviso, obiter;* εἰκαῖος est *fortuitus*, ὁ τυχών, ab εἰκῆ *temere;* Hesych. εἰκαίης, τυχούσης (lege τῆς τυχούσης), unde εἰκαίως *forte.* χαίρειν Burn. Cant.

4 ἀν' αὐαλέοι Burn., alii ἄρ'; sed, præeunte Wartono, ἀϋσταλέοι Schaeferus, de quâ confusione videndus Porson. Orest. 219, αὐσταλέος Hesiod.

Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,
Ὠχρὸς κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος, ἐμὶν δοκεῖ, ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις ὦ 'γάθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεὶς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τύ, φίλ' Αἰσχίνα, ἅσυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἶπον, τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡ 'ργεῖος, κἠγών, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσώς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς

Θ. et D. 586. ἀΰσταλέη Auctor Scuti 265, bene Eustath. Odyss. p. 1866. 34, αὐσταλέος, κατὰ διάλυσιν ἀΰσταλέος, ἀπὸ τοῦ αὔω—πάντως δὲ αὐσταλέος ὁ μὴ λοεσσάμενος καὶ χρισάμενος. In Ald. et Flor. legi αὐγαλέοι, ideo commemoro ut in Callimachi Fragm. CCLXVI. ἣ ὑπὲρ ΑΥΣΤΑΛΕΟΝ, χαρίτων λόφον,—legendum suadeam ἣ ὑπὲρ ΑΙΓΑΛΕΩΝ, χαρίτων λόφον. Sermo est de Atticæ Monte Ægaleo. In Schol. Aristid. p. 183, pro Ξέρξης καθῆστο εἰς τὸ Αἰγάλεων ὄρος καταντικρὺ Σαλαμῖνος, mendosè Codices habent εἰς τὸ αὐγάλεον. αι et αυ in libris sæpissime permutantur; pro αὔη XVI. 12, plurimi Codices vitiose αἰεὶ.

Jam vero Atticæ loca tangere amat Callimachus, apud quem Frag. CCXXXIV. pro ἀνδρ' ἐλαιὸν δ' ἐκ λειόθεν ἀμπρεύοντες optimè restituit sagacissimus Bentleius Δεκελειόθεν, a *Decelea*, sed ulterius progredi debebat Vir ingeniosissimus, et pro ΕΛΑΙΟΝ reponere ΑΛΑΟΝ, hoc sensu, *hominem cæcum a Decelea accersentes*, ita ut in hoc versu Callimachus de magno illo Tyrtæo locutus fuerit, quem luscum fuisse et ex *Aphidnis*, prope a Decelea, a Spartanis jussu oraculi arcessitum accepimus. Dum de *Aphidnis* verba facimus, liceat eas restituere loco Dicæarchi Geographi (p. 11, ed. Hudson.) ubi hæc leguntur, εἰς Ὠρωπὸν διὰ ΔΑΦΝΙΔΩΝ ἐλευθέρῳ βαδίζοντι σχεδὸν ἡμέρας προσάντα, unde in librum non incelebrem *Voyage du jeune Anacharsis* chap. XXXIV. hæc effluxerunt: "Nous partîmes d'*Athènes* et arrivâmes le soir même à *Orope* par un chemin assez rude mais ombragé en quelques endroits de bois de *lauriers*." Sed pro ΔΑΦΝΙΔΩΝ, voce nihili, reponendum est ΔΙ' ἈΦΙΔΝΩΝ. *Aphidnas* sitas esse in via ab Athenis *Oropum* versus notissimum est.

11 εἶπον; sic ex Buttmanni ad Plat. Men. p. 70, εἰπὸν Henrico Stephano acceptum referentis auctoritate Wuestemannus.

Εὐώδη, τετόρων ἐτέων σχεδόν, ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξῃρέθη· ἧς πότος ἁδύς.

17 βολβός τις κοκχλίας ἐξῃρέθη, ita vitiose Codd. nisi quod nonnulli omittunt τις, alii habent κολχίας. Locus pene conclamatus. De *bulbis* et *cochleis* quidem in convivio appositis vide VV. DD. ad Martialem IV. 46. 11, *Cum* BULBIS COCHLEIS*que caseoque*. *Afra* COCHLEA satis nota ex Horatio Sat. II. iv. 58, ubi videnda eruditissimi Heindorfii nota. Adde Valcken. Adoniaz. p. 221. Toup. Longin. XLIII. Sed de importuno illo ΤΙΣ quid faciendum? βολβός sex Codices, βολβότης Cod. Reg. Paris. D. E. 335, βολβὸς τις (*sic*) Vat. 3 Sanctamandi; Valckenaerio placet Heraldi conjectura βολβὸς ΚΑΙ κοχλίας: sic autem conjectare, secare nodum est non solvere; tum vero hâc ratione *unum* bulbum, *unam* cochleam *sex* convivis appositam non sine magna admiratione videremus. Et tamen manifestum est *singularem* numerum in his substantivis recte servari, *non* autem addi debere καὶ, quod et a lectione Codicum nimium quantum recedit, et seriem verborum turbat, quæ ἀσυνδέτως debent efferri, ut illa Philemonis ap. Athen. 64 E, σήσαμον, ἔλαιον, κρόμυον, ὄξος, σίλφιον, ita ut non *unum* bulbum, sed *generaliter bulbos*, *cochleas*, apponi dictum sit. Quare repudiandum καὶ, in quo nemo unquam librarius poterat hæsitare, et quod ne in unâ quidem membranâ extat.

Jam vero I et EI inter se sæpissime permutari, ut *eodem ferè sono prolatas*, nemo nescit. Hinc, ut uno Idyllio contentus sim, in XXI. 12 inter ἐρίσμασι et ἐρείσμασι, v. 32 inter νικαξῇ et εἰκαξῇ, v. 64 inter ἶσαι et εἶσα, variant vel MSS. vel editiones antiquæ. Hinc in vexato illo versu Æschyl. Suppl. 263,

χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα ΜΗΝΕΙΤΑΙ ΑΚΗ,

ut nonnulli habent Codices, vel, ut alii, μήνη καὶ δάκη, legendum suspicor ΜΗΝΙΣΑΙ ΔΑΚΗ, h. e. *tellus* ἀνῆκε μηνῖσαι δάκη, *sævire monstra submisit*, ut Virg. Georg. I. 129,

Ille malum virus serpentibus addidit atris,
PRÆDARIQUE LUPOS JUSSIT, *pontumque moveri,*

Hor. Carm. I. ii. 7, *pecus egit visere*. Nihil infinitivo post ἀνίημι frequentius, Hom. Il. ξ. 362, ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι, φ. 396, ἀνῆκεν οὐτάμεναι, χ. 252, στήμεναι, Odyss. θ. 73, ξ. 465, ρ. 425. Mox in Æschyli versu 267, νεισθὸν, mendose pro μισθὸν, et pro ἄπιστα 274, hoc ipso scribarum errore ι et ει confundentium, habent nonnulli Codices ἄπειστα. Quare, ut ad nostrum locum revertar, pro ΒΟΛΒΟΣ ΤΙΣ ΚΟΧΛΙΑΣ vix dubito quin legendum sit ΒΟΛΒΟΣ, ΚΤΕΙΣ, ΚΟΧΛΙΑΣ, *apponebantur bulbus, pecten, cochlea*; contrario errore, pro ΤΗΝΟΣ versu septimo hujusce Idyllii Codex Mediceus habet ΚΤΗΝΟΣ; et hic pro βολβός Codex Vaticanus præbet, teste Sanctamando, βολβὸς τις accentu non inclinato; ΚΤΕΙΣ est *Pecten*, *Pectunculus marinus*, ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων ζώων, Aristot. Athen. 88 B. Sunt autem κτένες, *pectines*, εὐστόμαχοι, εὔπεπτοι, εὐκοίλιοι, vide Horat. Sat. II. iv. 33,

OSTREA Circeiis, Miseno oriuntur echini,
PECTINIBUS patulis jactat se molle Tarentum,

et Ennii Phagesia p. 187. ΚΤΕΝΕΣ ἐκ Μιτυλήνης Philyll. Athen. 86 E,

Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον
Ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὥτινος εἰπῆν.

Speusipp. ibid. D κόγχους, ΚΤΕΝΑΣ, μῦς, πίννας, σωλῆνας. Ὄστρεα, πίννη, ὄστρεον, μῦς, ΚΤΕΙΣ, σωλὴν, κόγχη, inter quæ recenset ΚΟΧΛΙΑΣ, ibid. p. 88 D. Jam vero PECTINES, ostrea et cætera conchylia vulgo una cum BULBIS et COCHLEIS, ut hic apud Theocritum, mensæ apposita fuisse legimus. Vide modo cœnam Alexidos Athen. 63 F,

ΠΙΝΝΑΣ, ΚΑΡΑΒΟΝ,
ΒΟΛΒΟΥΣ, ΚΟΧΛΙΑΣ, κήρυκας, ᾠ' ἀκροκώλια,

et Xenarchi 64 A, cui accedat iterum Alexis Athen. 350 F,

ἐρῶντι δὲ, Κτήσων, τί μᾶλλον συμφέρει;
ἂν νῦν φέρων πάρειμι κήρυκας, ΚΤΕΝΑΣ,
ΒΟΛΒΟΥΣ, μέγαν τε πουλύπουν, ἰχθῦς θ' ἁδρούς.

Hanc conjecturam nostram calculis suis comprobavisse viros eruditos Hermannum, Meinekium, Duebnerum, Fritzschium, mihi sane perjucundum est.

Liceat jam alterum locum, diversi sane argumenti, indicare ubi Κ post Σ non sane, ut hic, omnino evanuit, sed in aliam abiit literam. In Ignatianarum Epistolarum ad Romanos III. p. 352, ed. Jacobson., leguntur hæ memoratu dignissimæ magni animi voces, Οὐδὲν φαινόμενον αἰώνιον, τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια· οὐ ΣΙΩΠΗΣ μόνον τὸ ἔργον ἀλλὰ μεγέθους ἐστὶν ὁ χριστιανισμός. Pro vitiosa voce σιωπῆς alia alii. Sed claro clarius est hoc velle Ignatium, 'Omnia quæ oculis apparent esse temporalia; et non *pompæ* sed *praxeos*, non *theatri* sed *vitæ*, *rem* esse Christianismum' (οὐκ εἰς τραγῳδοὺς χρηστὸν, ἀλλ' εἰς τὸν βίον, ut ait ille). Quare ad lectoris judicium referam num pro ΣΙΩΠΗΣ legendum sit ΣΚΟΠΗΣ (of *speculation*), quam vocem habet Æschyl. Ag. 280, 300, Suppl. 694, 767, et quæ *speculam* notat, vel partem *theatri*; Pollux IV. 127, 129. Sententiam Ignatianam expresserunt fusius Greg. Nyssen. de Scopo Christiano II. p. 733, S. Chrysost. II. 450, 712, 907, V. p. 682, ed. Savil. Omnino literæ $\bar{\sigma}$ hæc est forma, ut a librariis alteri literæ, ut fit, connexa corruptelas pepererit innumeras. De σχ et σθ cum χ et θ confusis diximus suprà ad I. 32, IX. 6, X. 35. Jam στ et π hinc confundi liquet, unde prope desperato Æschyli loco, Prom. 355, fortasse succurri poterit, τυφῶνα θοῦρον, ΠΑΣΙΝ ὃς ἀντέστη θεοῖς. Pro πᾶσιν mallem στάσιν; ἀντέστη στάσιν *adversam stationem tenuit contra Deos*, ut Eur. Orest. 1248 στῆναι τρίβον, Thuc. I. 37, θέσιν κειμένη, Eur. Bacch. 883 ΣΤΑΣΙΝ ΕΣΤΑΝΑΙ, Soph. Phil. 275 ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΣΤΗΝΑΙ, cp. Æschyl. Eum. 36. Non multo secus Horatius Carm. III. iv. 54 ipse, ut Æschylus, de γίγασι μαχηταῖς loquens,

Sed quid Typhoeus et validus Mimas,
Aut quid MINACI *Porphyrion* STATU...
Contra sonantem Palladis ægida
Possent ruentes?

Sancti Ignatii loco accedat alter, de condiscipulo ejus et co-Episcopo Polycarpo martyrium subeunte. Hodie in ejus Martyrio legitur (ed. Jacobson. II. 595, Patr. Apost. Coteler. II. 204, ed. 1724), ἐξῆλθε ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ πλῆθος αἵματος, ὥστε κατασβέσαι τὸ πῦρ. Sed nihil de illâ *columbâ* audiverat Rufinus, nihil Nicephorus, nihil Codicis Pratellensis scriba, nihil Eusebius,

Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' οὐδέν, παρεόντος ἐμεῦ· τίν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν;
Οὐ φθεγξῇ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
Χ' ἥφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντί, Λάβα τῶ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης, ἁπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν·
Τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χἀμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποχ' ἅσυχον οὕτως.
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' ὦν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χὠ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχᾶς

martyrium Polycarpi ita describens (Hist. Eccl. IV. 15) *ἐκέλευσαν κομφέκτορα παραβῦσαι ξίφος* (*ξιφίδιον* habet Martyrium Polyc.) *they ordered the executioner to plunge his sword* in corpus Sancti Martyris, unde exsiluit tam largum flumen sanguinis ut eo flamma extingueretur. Quare in Martyrio Polycarpi pro *ἐξῆλθε περιστερὰ καὶ πλῆθος αἵματος* legendum *ἐξῆλθε* ΠΕΡΙ ΣΤΥΡΑΚΑ *πλῆθος αἵματος*, *exiit circa capulum pugionis copia sanguinis.* **Στύραξ** Ammonio interprete est *ἀκοντίου ξύλον.* Denique in S. Hieronymi Epist. 84 ad Magnum pro *conto ilia confossus* quidem MSS. habent *contumelia confossus.*

22 *Λύκον εἶδες.* Virg. Eclog. IX. 53, *Vox quoque Mœrin Jam fugit ipsa,* LUPI MŒRIN *videre priores;* unde Sanctus Ambrosius, assiduus Virgilii, præcipue verò Georgicon, in Hexaemero suo imitator, et a Virgilii interprete diligentissime legendus, ad D. Lucam x. 3, *Lupi, si quem priores hominem viderint, vocem ejus feruntur eripere;* unde doctissimi et humanissimi Schaeferi conjecturam, *Λύκος εἶδέ σ'*, si Codices adstipularentur, non illibenter amplecterer: sed vulgata a Donato ad Terent. Adelph. IV. i. 22, commemoratur, et sensum idoneum fundit, si, quod narrat Antistes Mediolanensis, *lupum priorem ab homine visum exagitari* memineris, ita ut dixerit poeta '*Nonne eloqueris? tu enim muta non es, utpote quæ non prior a Lyco* (*λύκῳ*) *aspecta fueris, sed quæ eum prior aspexeris et ad amoris insaniam adegeris; et tu eum mihi præfers et meum nomen proferre recusas.*'

23 *χῆφθα.* Codices *κήφατ'* vel *κῆφατο.* *κῆφα* Cant. Sed *χῆφθα* vel *χἄφθη* lectio est conjecturâ fulta, a Stephano quidem, Wintertono, et aliis in textum recepta (vide II. 25), sed post Valckenærium paucis probata. Inconcinnum enim *ἥφθη accensa est* pro *exarsit;* inconcinnius etiam ante *ἅψαις.* Verbum sane desiderari, quod inflammandi habeat notionem, in confesso est: neque aliud aptius inventum iri credo quam *ἥθετο.* Quare pro Codicum lectione ΚΗΦΑΤΟ rescribi mallem ΚΗΙΘΕΤΟ. Hesych. *αἴθεσθαι, καίεσθαι· αἴθεται, καίεται λαμπρῶς.* Noster II. 39 *ἐπὶ τήνῳ πᾶσα* ΚΑΤΑΙΘΟΜΑΙ, VII. 56 *ἔρως* ΚΑΤΑΙΘΕΙ, VII. 102 ΑΙΘΕΤ' *ἔρωτι.* Pindar. Olymp. II. 1, ΑΙΘΟΜΕΝΟΝ *πῦρ*, Frag. 48, ΑΙΘΟΜΕΝΑ *δάς.*

Θεσσαλικόν τι μέλισμα· κακαὶ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσης τύ, Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόῤῥας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, οὔ τοι ἀρέσκω;
Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος; ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἀψοῤῥον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον, ἀγείρεν·
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον·

38 τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι, Kiesslingio interprete, *tuæ lacrymæ pro pomis fluunt.* Alii λαρὰ conjiciunt, alii μαχλὰ, vel μαχλέ. Sed leviore manu res agenda est. Sensus est, alium quære amasium, me enim ludibrio habes; *illi* tuæ fluunt lacrymæ, non *mihi: Illi* (ut Horatianum adhibeam) non "*color* tuus *Certâ sede manet;* HUMOR *et in* GENAS *furtim labitur;*" ILLI *manat multa tuas* LACRYMA *per* GENAS. Quare pro δάκρυα mallem legere δάκρυσι; et locum interpretari, *Illi tuæ genæ* LACRYMIS *madent,* non mihi; nam in Codd. MSS. σι (*i. e.* ϲι) in ᾱ facillime et creberrimè abiit. Hinc in Bione I. 61, pro θηρσὶ παλαίειν, hoc ipso errore quo nunc δάκρυα pro δάκρυσι, habet Cod. Med. θῆρα παλαίειν. Sic μανύαν pro μάνυσιν habent libri infra XXI. 38. Μᾶλα (unde Latine MALÆ) sunt in ore humano superiora GENARUM teste Polluce II. 87, hinc Lucian. II. 463, τὰ ΜΗΛΑ καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἄντωπα παρ' Ἀλκαμένους λήψεται. Vide et Rufum Ephesium de appellationibus p. 531, et p. 551. ΜΗΛΑ, inquit, *malæ* et priscis Latinis *Genæ;* ΜΗΛΑ pro *genis* habent Alexandrini Interpretes in Canticis Solomonis iv. 3, vi. 6, ubi Symmachus παρειαί. Comparari potest nostri Epigramma VI. I,

τί τοι πλέον εἰ καταταξεῖς
ΔΑΚΡΥΣΙ διγλήνους ΩΠΑΣ ὀδυρόμενος;

Apollon. III. 1064, λιαροῖσι ΠΑΡΗΙΔΑ ΔΑΚΡΥΣΙ δεῦεν, et instar omnium Moschus IV. 57,

ΔΑΚΡΥΑ ΜΗΛΩΝ
κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο,
ὣς δ' αὔτως ΔΑΚΡΥΟΙΣΙ ΠΑΡΗΙΑ λεύκ' ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη,

ubi etiam verbum plurale post neutrum plurale habes, ut in hoc Theocriti loco et centies apud Bucolicos; jam *dativi* post ῥέοντι exemplum præbet illud Euripideum Bacch. 142,

ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἴνῳ, ῥεῖ δὲ μελισσῶν
Νέκταρι.

Conjecturam hanc nostram arrisisse valde gaudeo viris eruditis, Bergkio, Ahrensio et Fritzschio.

39 ἀηδὼν Burn. cum γρ. χελιδών.

Αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἐνδεκάτα, ποτίθει δύο, καὶ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὦ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι.
Οἶ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται·
Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοί,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι·
Νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, φαντί, Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
Χὤ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθείς,
Ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.
Πλευσοῦμαι κἠγὼν διαπόντιος, οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

43 αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν,

ἔβα κεν ταῦρος Burn. ut quatuor Codices apud Gaisfordium; quatuor etiam ἔβακε, quatuor ἔβα κενταῦρος, unus Sanctamandi sine καὶ et multi Codices Gailiani. Quare pro ΤΙΣ ΕΒΑ ΚΕΝ ΤΑΥΡΟΣ legere mallem ΤΙ, ΒΕΒΑΚΕΝ ΤΑΥΡΟΣ: nam ἔβα, in *aoristo* tempore, vix placet, et ἔβα κεν, hoc sensu, solœcum. De βέβακεν Wellauer. Æschyl. Ag. 37, et, quem citat, Erf. Soph. Trach. 40. Sensus est, 'Proverbium fertur nescio quid, *abiit taurus in sylvam*. *Victus abit, longeque ignotis exulat oris*,' ut de tauro suo ἀτιμαγέλᾳ Virgilius, et ut Sophocles, Œd. Tyr. 476,

φοιτᾷ γὰρ ὑπ'
ἀγρίαν, ὕλαν, ἀνά τ' ἄντρα καὶ
πέτρας ἅτε ΤΑΥΡΟΣ μέλεος
μελέῳ ποδὶ χηρεύων.

Vide supr. IX. 3. Hesych. ΒΕΒΑΚΕΝ, ΟΙΧΕΤΑΙ.

46 οὐδὲ Θρᾳκιστὶ κέκαρμαι, i.e. *ne Thracum quidem more tondeor;* de quibus Herod. I. 122; vel ut locum enarrat Scholiastes, διὰ τὸ ἀπηντημέναι μοι, οἱονεὶ οὐ μεταμεμόρφομαι οὐδὲ Θρακιστὶ, quæ, corruptissima sanè, sic, ut arbitror, restituenda sunt, διὰ τὸ ἀπηρτηκέναι μοι, οἱονεὶ οὐ μετακεκορύφωμαι, *quia a me se separavit, verticem capitis intonsum habeo*: de κορυφῇ multa Naekius ad Chœrilum p. 130—144, cujus verba αὐχμαλέοι κορυφὰς τροχοκουράδες cum Theocriteis comparari possunt. Cæterum hæc iis adde quæ de κ̄ et μ̄, ν̄ et ρ̄, confusis diximus ad XI. 67.

47 ἡ δὲ Λύκου νῦν πάντα Burn. non male, cum quo conspirare videntur Codd. plurimi, ἁ δὲ Λύκῳ (an Λύκω?) exhibentes, οἶ δὲ Λύκος alii. ἁ δὲ λύκω Cant.

55 οὔτε κάκιστος
οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

Nihil variant Codices nisi quod Ben. V. habet corruptè ὁ μᾶλλος οὐδέ τις: pro ὁ, ὡς dederunt editores nonnulli:

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρῆν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπιθυμεῖς,
Αἰσχίνα. εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥστ' ἀποδαμεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἆλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ'· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντί,

sed, ut mihi quidem videtur, hoc ait Æschines, 'Unde amori mederi possim vix invenio. Atqui Simus, æqualis meus, miles factus navigatione se curavit. Navigabo ego quoque: πλευσοῦμαι κἠγὼν διαπόντιος: ego morbo laborans quo ille; ego navigaturus ut ille; ego neque pessimus militum neque sane optimus sed ferè æqualis *illi?*' Quare pro ὁ legendum puto 'ΟΙ *illi*, hoc est, *Simo*, supra nominato, v. 53, ὁμαλὸς *par*, ita cum dativo noster XX. 50 ἀλλάλοις ὁμαλοί: cæterum haud scio an ΔΕ ΓΕ ΟΙ potius quam δέ τις οἱ malit quis propter ea quæ de τις et similibus ante οἱ *non corripiendis* dixit Hermannus ad Orphica p. 774. Quibuscum conferas quæ disputavit Wellauer. ad Apollon. Arg. I. 1208 ὥς κεν οἱ ὕδωρ, quam lectionem miror eum probasse, quum κε verum ei debebat videri dicturo ad III. 1205, τὸ μὲν (μὲν *correpto*) οἱ 'falsum esse docet metrum.' Vide eundem ad I. 643. Sed in contrariam partem vide infrà XV. 112 πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, et, quem advocat Fr. Wuestemannus, Jacobs. Not. Crit. Anthol. Pal. p. 135 et p. 904, 'γάρ οἱ, correptum γὰρ, ut ap. Homer. Il. β. 665, λ. 339, ψ. 865, ω. 72. Sic etiam infra p. 192, n. 266. ἐφάνη γάρ οἱ αὐτὰ Mosch. IV. 25, 42 et in plurimis aliis locis, quæ ut omnia cum Herm. ad Orp. p. 775 pro depravatis habeam, a me impetrare non possum.' Hæc ille: cf. nostrum XXII. 112, et XXIV. 42, ubi vocalis brevis ante οἱ eliditur, et Bion. II. 7. De Homerico quidem usu vide Brandrethum ad Iliad. α, v. 72; cui ob vim et naturam Literæ Æolicæ accuratissime indagatam plurimum debent harum literarum studiosi.

Nostræ huic conjecturæ adstipulantur Doederlinus et Hartungus, et eam quodammodo confirmare videtur Scholiastes M adscribens οὐκ ἐλάττων εἰμὶ ἐκείνου et alius Scholiastes προέχων ἐκείνου.

Αἰσχίνα· ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Αἶ τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῆν τι δεῖ, ἇς γόνυ χλωρόν.

῾ΥΠΟΘΕΣΙΣ [a]ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

᾿ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ *μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ ᾿Αδωνιάζουσαι· ([b]τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν ᾿Αλεξανδρείᾳ·) ὑποτίθεται [c]γάρ τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν ᾿Αλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ [d]τάξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ [e]κοσμηθέντος ᾿Αδώνιδος ὑπὸ ᾿Αρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ῎Εθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν ᾿Αλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς ᾿Αδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ ᾿Αδώνιδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ ᾿Αδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θέαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεμένων (vide ad* XV. 7) *τὰ ῎Ισθμια. ῎Εστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε Γοργὼ,*

[a] Deest hoc Eid. in Colb. Argumentum sic legitur in Coislin.:

᾿Επιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρρακούσιαι ἢ ᾿Αδωνιάζουσαι. ῾Υποτίθεται δὲ γυναῖκας Συρρακουσίας τὸ γένος, ἐπιδημούσας ἐν ᾿Αλεξανδρείᾳ καὶ τοῦ σύνταξιν (sic) *ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος ᾿Αδώνιδος ὑπὸ ᾿Αρσινόης τῆς τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ῎Ερχεται δὲ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν, ἐξέρχεται ἐπὶ θέαν. παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν περὶ σώφρο*[ν]*. ῎Εθος δὲ ἔχουσιν οἱ κατὰ ᾿Αλεξάνδρειαν κοσμήσαντες εἴδωλον τοῦ ᾿Αδώνιδος ἐν τοῖς ᾿Αδωνίοις μετὰ νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν· αἱ δὲ Συρρακούσιαι ἐξελθοῦσαι τῶν εἴκων θαυμάζουσι τὸν ὄχλον. ὅσα τε γὰρ ἐν ὄχλῳ διατρέφει ὁ Θεόκριτος ἐπιδημήσας εἰς ᾿Αλεξάνδρειαν, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι τόν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν καὶ ᾄδουσαν τινὰ, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς ᾿Αρσινόης δι᾽ ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.*

[b] Uncis inclusa desunt Call.

[c] *δὲ* Call.

[d] *σύνταξιν* Call.

[e] *κομισθέντος* Call.

καὶ ἡ Πραξινόη, καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπαινα· ἄρχεται δὲ Γοργώ· Προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, ἀνὴρ, καὶ γυνὴ Ἀοιδός.

Ultimorum loco hæc prostant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσιαι, ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, τόν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ᾄδουσαν τινὰ, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Η ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιε´.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, [ἝΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ἈΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

ἜΝΔΟΙ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ· ἔνδοι·
Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,

1 Citat Joannes de Tonis Dindorf. 33. 11, ἔνδοι pro ἐνδοῖ ex Herodiano Buttmannus G. G. § 116.

2 'ὅρη, *see for*. Cic. Epist. ad Att. v. 1, *Antecesserat Statius ut prandium nobis videret.* Terent. Heautontim. III. 1. 50, *asperum Pater, hoc est; aliud lenius, sodes, vide*,—ubi male Nonius s. v. *asperum*, *para.* ἰδεῖν Soph. Ajac. 1165. Juvenal Sat. VIII. 96, *Præconem, Chærippe, tuis circumspice pannis.*' J. W.

3 'Hom. Odyss. τ. 97, Εὐρυνόμη φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ. De hoc sedilia sternendi more vide Blomfield. præf. Pers. p. III. sq.' J. W.

4 Pro ἀδαμάτω multi Codices Gailiani ἀδεμάτω, sed ᾱ et ε̄ sæpe confundi notissimum, vide XIII. 66, infr.

Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς.

v. 7, et ἀδαμάτου quatuor apud Gaisf. ἀδαμάτου Burn. ἀδειμάντου Cant.

7 ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος, τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς. Ita Burn. et plerique Codices. ἑκαστοτέρω ἐμεῦ οἰκεῖς Canon. 'Sed ἐμ,' Kiesslingii verbis utor, 'haud dubie vitiosum.' Scaligeri μεῦ probarunt Stephanus, Salmasius, Hemsterhusius. Valckenaerius ἑκαστέρω ἄμμιν dedit. Hermannus ἐμεῦ ἀφ' ἑκαστέρω οἰκεῖς. ἑκαστέρω ὦ μελ' Meineke et Fritzsch. Et ἑκαστοτέρω rectè tuentur Kiesslingius et Wuestemannus; nam in his superlativis formandis multa poetis licentia permittenda et præsertim iis, qui, ut Sophron, quem in hoc Idyllio expressit Theocritus, familiarem τῶν χυδαίων sermonem imitantur. Notum enim est Sophronem in mimis ἐκ προαιρέσεως σολοικίζειν; vide Valcken. Adon. p. 201 A. Jam si lectione Canonicianâ ἐμεῦ οἰκεῖς quis acquiesceret, non repugnarem, sed tamen hoc dicere mihi videtur Gorgo, *Via est laboriosa; simul et tu longius ab urbe habitas; rure lates;* quod fatetur mox ipsa Praxinoa, ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθών. Quare equidem pro ἐμ' suspicor legendum ἅμ', i.e. *præterea, simul, insuper*, quâ voce, ultimâ quoque elisâ, bis in hoc ipso Idyllio usus est Theocritus, v. 68, v. 116. Habet quoque ἅμα decem aliis in locis. Hiatus idem est qui infra v. 122,

ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος.

Et ἅμα *præterea*, ut Latine *simul*, passim legitur. Soph. Alet. VII. 3,

τοὺς δ' ὄντας ἐσθλούς, ἔκ τε γενναίων ἅμα.

Vide Herman. Philoctet. 1150, Thuc. I. 37, καὶ ἡ πόλις ἅμα αὐτάρκη θέσιν κειμένη. Xenophon de Re Equestri 10. 17, σοβαρὸν καὶ ἅμα ἡδὺν καὶ ἅμα γοργὸν ἰδεῖν, Heliodor. I. 8, οὐκ ἐκ καιρῷ γένοιτ' ἂν καὶ ἅμα οὐκ ἂν ἐπαρκέσειε, Alciphron III. 38, ἦν δὲ οὗτος ἅμα λαμπρὰ ζημία.

Quod ad confusas ἐμ' et ἅμ' spectat; optime θαμένων τὰ Ἴσθμια pro θεμένων reposuit doctissimus Blomfieldius, Mus. Crit. II. 346. Bothii ἑκὼν pro omnium Codicum lectione ἄκων Soph. Œ. Col. 521, nuper recepit Dindorfius, ut et Elmsleii ἐνδώσειν Œ. C. 1076 pro ἂν δώσειν, sic ἀφίσταμαι et ἀμφίσταμαι habent Laurentiani Codices, Elect. 192, pro ἐφίσταμαι. Vide etiam Porsonum Phœniss. 1076, Dobræi Adversaria, I. p. 93, supr. ad XIV. 4. Denique ἐμὸν et ἁμὸν confusa videbis a librariis Soph. Elect. 279, 588, 1496, Philoct. 1314; et ε et α permutatas centies in Theocriti Codicibus; vide ad XIII. 68. Habes, inquam, ἐπαχθῇ pro ἀπεχθῇ I. 141, ἀτρακὶς pro ἀτρεκὲς II. 151, λεγελαῦντι pro λαλαγεῦντι V. 48. Infra XVII. 37, ἀπεμάξατο et ἐπεμάξατο præbent Libri; in quarto jam supra hujus ipsius Idyllii versu habes in nonnullis Codicibus ἀδεμάτου et ἀδαμέτου pro ἀδαμάτου, habes denique ἀμᾶς pro ἐμᾶς II. 146, ἀμὶν pro ἐμὶν III. 49, hoc ipsum ἐμὰ pro ἅμα XX. 39.

Conjecturam nostram ἅμα, 'si quid mutandum,' probat Duebnerus.

Liceat ex hac observatione medicinam loco Bionis corruptissimo petere XV. 7. De Achille loquitur apud Lycomedem delitescente,

πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν,

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ᾽ ὁ πάραρος τῆνος ἐπ᾽ ἔσχατα γᾶς ἔλαβ᾽ ἐνθών,
Ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ᾽ ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφύν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν, καλὸς ἀπφύς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφὺς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες δὲ πρώαν θὴν

χῶπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα
ἀηδήνη τ᾽ ἄπαστον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

Pro ἄπαστον optime ἄπυστον Toupius: pro ἀηδήνη τ᾽ tres Codices ἀηδῆναι τ᾽, unus ἀειδῆναι τ᾽: mallem ᾽ΗΕΙΔΗ ᾽ΕΤ᾽ ᾽ΑΠΥΣΤΟΝ *noverat adhuc ignotum* (habes ᾽ΗΕΙΔΗΣ Homer. Il. χ. 280, ᾽ΗΕΙΔΗ Od. ι. 206, οὐδέ τις αὐτὸν ᾽ΗΕΙΔΗ δμώων) quæ ipsa Bionis verba sua fecisse videtur Statius, idem argumentum tractans, Achilleidos I. 560:

At procul occultum falsi sub imagine sexus
ÆACIDEN *furto jam* NOVERAT UNA *latentem*
DEIDAMIA *virum.*

Vides, inquam, ipsa fere Bionis verba. Quid pro ἀπαλέγοισα, vel, ut duo habent Codices, ἀπαλέγοισαι, rescribendum? Equidem conjicerem κῆν πῶς (nam ita Codices pro vulgatâ lectione χὤπως) ἐν κώραις Λυκομηδίσι· καὶ λαλαγεῦσα ᾔειδη ἔτ᾽ ἄπυστον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια (nam inter *cantandum* agnovit Achillem, vide supra ad I. 136). λαλαγεῦσα· ἐμμελῶς φωνοῦσα Suid.

Hæc de elementis ᾱ et ῑ confusis, quibus illud quoque bonâ cum lectoris veniâ adjungi velim, ab iis quæ jam diximus fortasse accedere, Æschyli Sept. C. Thebas verss. 83 sq. ᾽ΕΛΕΔΕΜΝΑΣ πεδιοπλόκτυπος ὠσὶ χρίμπτεται ΒΟΑ, ποτᾶται, βρέμει δίκαν ὕδατος ὀροτύπου. De *fremitu* exercitus Argivi loquitur, quem MARIS *æstuosi* furori comparat. Pro ἐλεδεμνὰς Rob. ἐλιδεμνὰς. In loco ancipiti, licet esse audaciorem. Suspicor pro ΕΛΙΔΕΜΝΑΣ legi debere ΑΛΙΜΕΝΟΣ, *importuosus, infinitus.* Interpretis loco sit Soph. Œ. T. 420 ΒΟΗΣ δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται ΛΙΜΗΝ;

8 ‘ἔλαβε *emit*, vid. Valck. p. 240 B, coll. Ast. ad Theophrast. Charact. XVIII. p. 164.’ J. W.

10 ἐμεῖο Cant.

11 μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα: vide tamen quæ de *suo* marito Gorgo dictura sit v. 147.

14 Sic Gaisford. ex Codicibus pro πότναν, vide Hermann. Eur. Bacch. 367.

15 (λέγομες τὰ πρώαν θὴν Πάντα)

Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Κῆνθε φέρων ἅλας ἅμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπταδράχμως κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές· ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν· ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ὧν εἶδες χὤν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

Herman. 'ut et Codices præbent et poscit sententia.' δὲ omittit Burn. et Canon.

'πρώην: τὴν τρίτην ἡμέραν, λέγουσι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπάνω ἡμερῶν. Phot. Lexic. s.v. πρώην, proprie *nudius tertius*, ut apud Thucyd. III. 113 hinc in universum *nuper*, vid. Gataker. Antonin. X. § 7, p. 355, ed. Cantab.' J. W.

16 'νίτρον. *Lomentum* aut *nitrum* Cic. Epist. Famil. VIII. 14. Conf. Ruhnken. ad Timæum p. 272. Ast. ad Plat. Polit. Lib. IV. p. 430. A. Schweigh. Lexic. Herodot. s. v. λίτρον.' J. W.

17 ἦνθε Cant. et sic editores nonnulli, sed καὶ in ἦνθε indignantis est, et vim verbo addit: et hanc lectionem tuentur Codices Gailiani.

19 ἑπταδράχμως κυνάδας, sic præter Codd. Gaisfordianos habent Burn. Canon. et Cant. Sensus esse videtur *emit septenis drachmis*, vide Bentleium de Epistolis Phalarideis § XIV., de hoc loco disserentem. ἑπταδράχμω Valcken. et hoc habet G et verum videtur.

Sed ab his nundinationibus Alexandrinis paulisper Hipponem devertamur, ut corrupto S. Augustini loco, ubi de mercatoriis item tabernis agitur, mederi conemur. Ille igitur, in nobilissimis illis in Psalmos Commentariis ad Psalm. lxiii. ita scribit, prope a fine; '*Nonne si vis hodie fit, nonne si vis modo fit? Quid empturus es ut facias? Quæ* SIMPLASIA *quæsiturus?*' Quid sint ista SIMPLASIA nos ignorare patiuntur Benedictini; et in novissimâ sancti Patris editione, quam magno cum sacrarum litterarum emolumento nuper procurarunt Parisienses, nihil varietatis ex Codicibus allatum videmus nisi prodigiosam lectionem TEMPLA ASIÆ. Vulgo EMPLASTRA. Quid multa? Lege SEPLASIA—Gloss. Cyrill. SEPLASIUM, Παντοπωλεῖον. De vocis origine consuli potest J. G. Grævius, ad Ciceronis Orat. c. Pison. II. SEPLASIA sunt σκηναὶ ἀγοραῖοι quales erant eæ de quibus hic v. 16 loquitur noster.

21 'περονατρίδα, conf. Valck. et Wessel. Herodot. V. 87.' J. W.

23 θασόμεθ'. Cant.

24 ἐν ὀλβίῳ. Hæc verba Praxinoæ attribuunt nonnulli Codices et Editores: fortasse rectè.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπην ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄσδοντι καθεύδεν·
Κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἃδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλύ, ἄπληστε,
Ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι· ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι τοῦτο·

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

καλ' εἶπες·

25 *ὧν εἶδες χὤν εἶπας.* *ὧν ἴδες ὧν εἶπας* (vel *εἶπες*) *καὶ* plurimi Codices. Alii *εἶδες*, sed pauciores. Greg. Cor. CXXXIV. *ὧν ἴδες ὧν εἶπας*, ubi Gregorii Cod. Cant. *ὧν ἴδες χὤν εἶπας—ὧν ἴδες χὤν εἶπας καὶ* Cod. Cant. Theocriti: sed Burn., affixo Praxinoæ nomine, *ὧς εἶδες χὤν εἶπες*, olim tamen (nam hoc per rasuram patet) habebat *εἶδες ὧν εἶπες.* De *ὧν* et *ὧν* bis positis, etsi sensu diverso, vide *ὡς—ὧς* II. 82, *ὅσον—ὅσσον* IV. 39. Fortasse legendum *ὧν ἴδες ὧν εἴποις* (sic M optimus Codex) *καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι*, *Quæ tu ipsa videris, etiam narrare possis ei qui non vidit.* Vide ad I. 95 et ad V. 131.

26 *ἕρπην.* Sic Codices plurimi, vide Buttmann. Gr. Gr. p. 366. *ἕρπειν* Meineke.

27 '*αἶρε* *affer.* Vid. Soph. Aj. 545 cum Wesselingii notâ apud Erfurdt.' J. W.

30 Vulg. *ἅδ' ὡς*, Codd. vel *ἅδ' ἐς*, vel *ἅιδες*, vel *ἅδ' εἰς*, vel *ἀδὲς*, vel *ἀδδὲς*—Burn. *ἀδ' ὡς*, cum rasurâ, *ἅδ' ἔς* Cant. Fortasse legendum *εἶδες*; *Vidistin? mantele fert!* Nam in hoc esse *τὸ γελοῖον* videtur quod Praxinoa, quamvis ancillam *mantele* afferre jusserit vers. 27, eam tamen nunc objurget quod non prius *aquam* attulerit. Hermannus *ἁ δὲ σμᾶμα φέρει*, allato Antiphanis loco Athen. IX. c. 77. Sed *σμᾶμα* Atticorum tantum esse videtur; vide Lobeck. Phryn. p. 253.

35, 36 Vide Bentleium de Epist. Phalarid. § XIV.

38 Pro vulgatâ *καὶ καλὸν εἶπες* Eldikii conjecturam *πᾶ ποκ' ἔλειπες*

Τώμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμώ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυ' ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι·
Ἕρπωμες· Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος· πῶς καί ποκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα·
Ἐξ ὦ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,

nimis avidè amplexi sunt interpretes post Valckenaerium. Codices plurimi vel τοῦτο καλὸν εἶπες, vel τοῦτο κἄπειπες, vel καἴιπες, vel denique ΚΑΛΕΙΠΕΣ quod habet quoque Cant. in margine, et quod, divisis vocibus ut in Cant., verum puto, ideoque recepi, versibus ita constitutis,

ΓΟ. ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι τοῦτο.
ΠΡ. κάλ' εἶπες·
τώμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν.

κάλ' εἶπες *bene ais*, ut Euripideum καλῶς ἔλεξας, de quo Monkius Alcest. 1109. καλὰ sic pro καλῶς dixit Homer. Odyss. ο. 10, Il. ζ. 326, θ. 400, ν. 116, ω. 388. De φίλα pro φίλον vide ad Odyss. ρ. 15. πολλα καλὰ, ubi nos Angli *very well*, dicunt Græci hodierni. Noster XXVII. 48, καλὰ νέμεσθε. ΠΡ. ναὶ καλὸν εἶπες Burn. sed ex s. m., nam olim (ut ex literarum vestigiis patet) habebat τοῦτο. καλὸν εἶπας Canon.; ipsum ΚΑΛ' ΕΙΠΕΣ habet Vat. 4. Vide etiam quæ diximus ad I. 96.

Nostræ huic emendationi κάλ' εἶπες suffragantur Zieglerus et Fritzschius, nisi quod ille τοῦτο ab ἀπέβα τοι disjunxerit et sequentibus præfixerit; illud quoque Praxinoæ assignans.

41 δάκρυε Burn. Canon. Cant.

44 'Pro πῶς καὶ πύκα scribendum πῶς καί ποκα (sic)—καί ποτε vim interrogativam intendunt. Vid. not. ad Cebet. Tab. § 1, τίνες καί ποτε ἦσαν, p. 36 edit. Glascuens. anni 1757, Porsoni Opusc. p. 180, et ad Eur. Phœniss. 1373.' J. W. Hanc fratris mei conjecturam receperunt Ameis., Ziegler., Meinck., Ahrens., Fritzsch.

47 'τὴν εἰς Ἀθήνας ὁδὸν οὐδὲν μέρος καθαρὸν καὶ ἀκίνδυνον ὑπὸ λῃστῶν καὶ κακούργων ἔχουσαν Plutarch. Thes. p. 3, cap. VI. Vid. omnino Baehr. ad Herod. I. 41, μή τινες κατ' ὁδὸν κλῶπες κακοῦργοι ἐπὶ δηλήσει φανέωσι ὑμῖν.' J. W.

48 'δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι, Æschyl. Fragm. 309, ed. Schutz., ubi vid. Grammaticorum locos; et conf. Brunck. ad Aristoph. Thesmoph. 922. παρέρπων *clam adrepens*, vid. Reiske et Schaefer. ad Demosth. p. 252. 2, ὅτε πρῶτον ἐκεῖνος εἰς Πελοπόννησον παρεδύετο, et me ad Æschylum Pers. 98, παράγει βροτὸν εἰς ἀρκύστατα. παρὰ in compositis sæpe *clam* λάθρα significat, vid. Blomf. Gloss. Agam. 1422. "παρεδύετο, ὡς ἐπὶ λῃστοῦ εἶπε τὴν λέξιν," Schol., Bekker. ad Demosth. p. 252. 2. Vid. Victor. Var. Lect. IV. 23.' J. W.

49 'Conf. Bernhardy ad Eustathii

Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.

Commentar. in Dionys. Perieget. v. 232, p. 880.' J. W.

50 οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες 'ΕΡΕΙΟΙ.

Locus vexatissimus. Pro vitiosâ lectione omnium fere Codicum ἐρειοὶ (nam pauci non minus mendosè ἐριοὶ) alia alii hariolati sunt, ut ἔλειοι, ἄρειοι, ἀγρεῖοι, ἀεργοὶ, ἔριθοι, quorum nullum mihi verum videtur. Age vero, videamus an aliquid eruere queamus quod genium Theocriteum sapiat, et non nimis a Codicum scripturâ EPEIOI distet. Regio, ubi sumus, est Ægyptus; locus, ipsa *Noxia Alexandria*, DOLIS *aptissima tellus*, ut ait Propert. III. ix. 13. Vide Eustath. Odyss. δ. 83, Cæsar. B. C. III. 10. Æschylei ἀποφθέγματος omnes meminerunt, Frag. 309 ed. Scholef. δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

Excogitandum igitur aliquod nomen, quod astutiæ quasi *exemplar* sit. Jam vero lectorem minimè fugit, personas in his mimis fabulantes, de heroicis et præcipuè de Troicis rebus grandiloquenti sermocinatione garrire amare. Vide v. 61, ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί, cf. 110, 137. Omnino verum est, Alexandrinos Poetas res gestas Ptolemæi Homericis, quo majorem iis gloriam concilient, interpolare gaudere. Vide XVII. 118.

Nomen igitur *proprium*, et illud quidem *Homericum*, huic loco, ut quod maximè, conveniret. Et *plurali* numero et posset esse et deberet, quemadmodum v. 141, οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες. Jam, ut pro *fortibus* viris apud Æschylum (ut videtur) a Longino XXIII. 6 laudatum, habemus

Ἐξῆλθον Ἕκτορές τε καὶ Σαρπήδονες,

ut Ovid. Trist. III. 7. 42, *Irus* pro *paupere*, *Crœsus* pro *divite*,

IRUS *et est subitò, qui modo* CRŒSUS *erat*,

ut MELANTHIUS Ulyssis pastor nequam pro quovis improbo pastore (sup. V. 150), *Paris* pro *effœminato*, Virgilio (IV. 215), qui in Eclog. VIII. 55, *sit Tityrus Orpheus*, hoc modo loquendi usus est; ut PHALARIS pro *tyranno* Senecæ Tranq. Anim. I. 14; ut Plauto Bacch. 903 ULYSSES pro *callido;* ut Ciceroni Fam. IX. 14, '*habere aliquem in consiliis* NESTOREM,' pro *sapiente;* ut Livio XXI. 10, *Hamilcar*, MARS *alter*, ob *fortitudinem;* ut Horatio (I Epist. XV. 37, ubi vide Bentleium) BESTIUS, pro *correctore;* et ut (verbis Bentleii utor ad Lucan. I. 267) 'CATONES, NERONES, CATILINÆ *vocitati sunt qui eos æmulantur;*' ut Velleio Paterc. II. 17, '*odio in Romanos*, HANNIBAL,' pro *infenso* (ubi videnda Ruhnkenii nota); ut Persio III. 79 '*ærumnosi* SOLONES,' pro *philosophis;* ut Juvenali IV. 133, PROMETHEUS pro *artifice* (vide eundem X. 54); ut Martiali VIII. 56, MÆCENATES pro *literarum fautoribus*, et MARONES pro *poetis*, et sexcenta hujusmodi alia apud probatissimos quosque scriptores; sic, (ut ad Theocritum nostrum revertar,) pro vitioso EPEIOI legendum suspicor EΠΕΙΟΙ, ut sermo sit de *vafro illo equi Trojani artifice* EPEO, *Divæ prudentissimæ monitis omnia factitante*. Nam ἵππον δουράτεον, Græcos heroas in perniciem Trojæ ex alvo ligneâ pariturum, ΕΠΕΙΟΣ ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ, ut ait Homer. Odyss. XI. 523. Vide et Eur. Troad. 10, Virgil. Æn. II. 15, 254. Quare EPEUS jure a poëtis *astutiæ exemplar* et *peritiæ* est habitus; ut ab Ovid. Fast. III. 825,

Et licet antiquo manibus collatus EPEO
Sit prior, iratâ Pallade mancus erit.

Hi igitur ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄν-

Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγών, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,

δρες, de quibus hîc loquitur noster, πάντες sunt ΕΠΕΙΟΙ; unusquisque eorum est alter quasi '*doli fabricator* EPEUS.'

Neque verò prætermittendum, quo aptior sententiæ esse appareat EPEI persona, eum πυγμαχίῃ (quâ hi Alexandrini quoque latrones, nam δαλεῖται sup. 48 proprium est πυκτῶν, vide XXII. 127) egregiè valuisse, id quod testatur Eustath. p. 1325. 56, p. 1606. 60. Atridarum castris eum lixam fuisse memorat Theocritus, vel quicunque est Πελεκυδίου scriptor: vide Joseph. Scaliger. ad Varron. L. L. p. 123, Blomfield. Mus. Crit. II. p. 264. Notandum etiam in proverbio Diogeniano (Parœm. Gr. p. 187, ed. Gaisford.) pro Ἐπειοῦ δειλότερος Codicem Vaticanum exhibere Ἐπειοῦ δολότητα. De Epeo, equi Trojani artifice, dum agimus, non abs re fuerit monere, ipsum *nomen* ex *re* factum videri, et vocem ἐπειὸς inter Græcum ἵππος et Latinam *equus* quasi mediam intercedere.

51 'τί γενώμεθα Blomf. Gloss. ad Æsch. Theb. 144, quem vide.' J. W.

53 ἀνέσταχ' Cant.

55 ὠνάθην, sic Codd. ὠνήμην Valckenaer.: sed vide Lobeck. ad Phryn. p. 13.

Καλλίστα παίδων, πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος, Γοργοῖ· δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μὴ τὺ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὤ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ· ποττῶ Διός, εἴτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὦ 'νθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν, ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὗες.

64 'καὶ ὡς κ.τ.λ. Plaut. Trinumm. I. ii. 170 sqq.,

Sciunt quid in aurem rex reginæ dixerit,
Sciunt quid Juno fabulata est cum Jove,
Neque facta neque futura tamen illi sciunt.

Ruperti Juv. Sat. VI. 402, *Hæc eadem novit quid toto fiat in orbe*, sqq.' J. W.

68 ἁμῶν Cod. Burn. δμωῆς cum γρ. ἁμῶν. Sæpissimè permutantur A et Δ, N et H, cujus confusionis hæc lectio exemplo sit. Miro errore in Æschyl. Suppl. 227, pro τἀμπλακήμαθ' ὡς nonnulli libri dant τἀπλαενμάβως.

Locum Bionis vitiosum, in corruptissimo omnium Idyllio XV. 14, aliquâ saltem ex parte, emendavit Scaliger, Ἄρηα pro ἄρνα legens, cætera intacta relinquens,

οὔτε τις Ἕλλην
οὔτε Μυκηναίων οὔτ' Ἤλιδος οὔτε Λακώνων
μεῖνεν ἐὸν κατὰ δῶμα, φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα,
λάνθανε δ' ἐκ κώραις Λυκομηδίσι μῶνος Ἀχιλλεύς.

In mendoso φέρων ΔΙΣΣΙΝΑΝΑΝ *verbum* non *nomen*, ut vulgo conjiciunt, latere videtur. Nam quo pacto quis quid *ferret* ad Atridas, si domi *maneret?* Legendum fortasse φέρων ΔΕ ΣΥΝΑΓΑΓ' Ἄρηα: conferas Hom. Il. II. 381, XIX. 275 νῦν ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον ἵνα ΞΥΝΑΓΩΜΕΝ ἌΡΗΑ.

In versu Bionis proximo pro μῶνος reponendum κῶρος supra monui ad XI. 67.

73 ὥστε ῥύες Cant. 'ὥστε vulgo

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἱμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεὶς ὥρας κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κῳκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ τύ, βιάζευ.
Κάλλιστ'· ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι·
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν·
Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι·
Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.

ante Valck. legebatur. De crebrâ horum vocabulorum confusione vid. Schaef. ad Longum, p. 333, p. 460, ad Apollon. Rhod. Tom. II. p. 30.' J.W.

76 ἄγ' omittit Burn.

79 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα, θεῶν περονάματα φασεῖς.

Περονάματα, ut vulgo, Cant. et sic Canon. Reiskius περ νήματα, Ruhnken. θεῶν γε πονάματα, Valck. θεῶν νήματα, Codex Mediceus optimus habet ΠΕΡΝΕΥΜΑΤΑ et sic alii quidam, ut videtur. *Specialis illa nendi* vel *texendi* notio cum Dearum numinis mentione malè, meo quidem judicio, congruit. Vox latioris significationis, qualis esset 'ΕΡΓΑ θεάων, desiderari videtur. Huc etiam ducit Homericum, quod (uti monuit Valcken.) æmulatur Theocritus. Locus est Odyss. X. 221,

οἷα θεάων
λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.

Sic θεῶν δαίδαλμα (si rectè se habet) sup. I. 32. Quare, literis leviter mutatis, rescribere mallem, ΧΕΡΝΑΜΑΤΑ. De χερνήτης, vide Suidam in v. et Schol. Apoll. R. I. 972, et quæ dedit Blomfieldius ad Æsch. Prom. 922.

His scriptis ita Hermannum quoque conjecisse ex ejus Opusculis intellexi et nunc video a Fritzschio in textum esse receptum.

80 'σφε h. l. est αὐτά. Hoc vocabulum, apud Atticos certe, perraro neutrius generis est; vid. Matth. Gr. Gr. § 147, ed. prior., qui hujus usus exempla dare videtur, sed videtur tantum. Conf. Brunck. ad Æsch. Prom. v. 9.' J. W.

82 ὡς ante ἔτυμ' omittit Burn.

83 '*Homo sacra res*, Senec. Epist. 95. Vid. Ruhnk. ad Terent. Eunuch. II. 2. 17. Conf. inf. v. 145, τὸ χρῆμα σοφώτερον, et Wexii notam ad Soph. Antig. 334, Plat. Ion. p. 534, κοῦφον χρῆμα ποιητής ἐστι· Strabo XIII. p. 617, Σαπφὼ θαυμαστόν τι χρῆμα.

Αὐτὸς δ᾽ ὡς θαητὸς ἐπ᾽ ἀργυρέῳ κατάκειται
Κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ᾽, ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ᾽ ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω· μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

σοφόν τοι in h. l. citans scripsit Schol. ad Soph. Antig. 349. Vocabuli *πρᾶγμα* eodem modo de hominibus usurpati rariora sunt exempla. De hoc utriusque vocis usu vid. Fischer. apud Popponem ad Xenoph. Cyrop. VI. I. 36, ubi mulier formosa *ἄμαχον πρᾶγμα* dicitur: eodem modo Latinè dicas *invicta res, invictum negotium;* vid. Fischer. l. c. *Callisthenes quidem vulgare et notum negotium* Cic. ad Quint. Fratr. II. 13.' J. W.

86 *ὅσκαν* Burn.

88 'Hermogenes *περὶ* Ἰδ. p. 283, hunc ipsum locum respiciens, *λέξιν σεμνὴν* esse monet *τὴν πλατεῖαν καὶ διογκοῦσαν κατὰ τὴν προφορὰν τὸ στόμα,* quo in genere Doricæ voculæ *ᾱ* primæ debentur partes, *ὁ γὰρ Θεόκριτος* inquit *ἀχθόμενόν τινα πεποίηκε Δωριζούσαις γυναιξὶ διὰ τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν τῷ ᾱ τὰ πλεῖστα χρωμέναις·* vid. Hemsterhus. Auctar. Emendat. in Hesych. ad v. *πλατειαδύοντες.*

τρύγονες, vid. Mus. Philolog. Cant. Tom. I. p. 612 sqq., ad Soph. Trach. 1062, Hom. Iliad. *β.* 212, *ἀμετροεπὴς ἐκολῴα.*' J. W.

92 *ὢ καὶ ὁ βελλεροφόντος* Cant. cum vulg. in marg.

94 *φυίη* Hermannus, vide XVII. 79. Sic Matthiæ. *φύη* Buttmannus, quæ lectio in Cod. Paris. optimæ notæ apparet. *φυῆ* Cant. Burn. '*φυίη* Hermannus, quod probabile videtur. *φυῇ* si bene Græcum esset, priorem corripere deberet, vid. infr. ad XVII. 79.' J. W. *Μελιτῶδες*, *Proserpina.*

95 *ἰνὸς* Burn. Canon.

μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. Græfius *γενεὰν*, quod subarrisit Kiesslingio, cui tamen hic locus videtur in desperatis habendus. Vix dubites quin proverbium aliquod vulgare delitescat, cujus sensus sit, *ne ludas operam; frustra enim imperium in nos affectas*. Quare mihi quidem non admodum displicet vulgata; ubi in *ἀπομάξῃς* suppleri debet *μάκτραν*, *vas quo pinsitur farina,* ut Aristoph. Ran. 1159, vel ut Nicandro

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα, μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδός,
Ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
Φθεγξεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι,
Βάρδισται μακάρων, Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

Theriac. 708, *mortarium.* Haudquaquam male igitur Scholium Theocriti Florentinum, *μὴ ἄπρακτον ἀποσπογγίσῃς, 'ne actum agas, ne vacuum mortarium abstergas,'* vel, ut ait Scholiastes, *μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσῃς,*—simili ferè translatione *operam ludere* dixit Persius v. 138 *digito terebrare salinum.* Vide XVI. 10, ΚΕΝΕΑΣ ἐπὶ πυθμένι ΧΗΛΩ.

'Vid. Hemsterhus. Auctar. Emendat. in Hesych. Tom. II. p. 1598, de Sophocleo versu (cujus veram lectionem ab Hesychio servatam nondum deprehenderunt Sophoclis Editores) ὡς μήτε κροῦσαι, μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν: coll. Brunck. Lexic. Sophocl. s. v. παρακρούεται.' J. W.

99 διαθρύπτεται VI. 15.

100 Γολγόν τε Cant. Canon. et Burn. ex correct.: mox Ἐρύκαν Cant.

105 βροτοῖσιν ἀεὶ Cant.

110 'Βερενικείας corrigendum suspicabatur Valck. frustra, vid. Kiesselingium infr. XXVIII. 9, Τελαμώνιε παῖ Soph. Ajac. 134, ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαί Idyll. XVI. 104. Hujus generis exempla passim apud poetas occurrunt; similia sunt Τυνδαρὶς παῖς Eur. Orest. 1146, 1406, Hecub. 1278, κούρην Ὠκεανίνην Hesiod. Theogon. 507, Θεστιὰς κόρη Eur. Helen. 133, Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης Iliad. α. 336, οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λητῴας κόρης Æschyl. Fragm. 159 Schütz. Eadem a Callimacho Λητωῒς vocatur Hymn. in Dian. v. 43, Λητωϊὰς, ibid. v. 83, ab ipso Æschylo Λητογένεια κούρα, S. C. Theb. 133.' J. W.

Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
'Αργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρῳ,
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὢ χρυσός, ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετώ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ 'Αδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
'Οκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.

112 πὰρ μὲν οἱ, ut cæteri quoque, Burn. Cant. Canon., quæ lectio, ut videtur, non solicitanda est. Vide Wuestemanni notam et suprà ad XIV. 56. πὰρ μὲν ὀπώρα, Fritz., Meineke.

φέροντι. Multi Gailiani Codices φέρονται.

118 'ἕρπειν non Dorico tantum sermone, quod putavisse videtur Valck. ad h. l. p. 399 sq., verum etiam Attico et Ionico, sæpe idem valet quod βαίνειν, *ire*, *incedere*, et ἕρπετα dici solent quævis animantia præter volucria. Vid. omnino Valck. l. c. et quæ scripsi ad Æsch. S. C. Theb. 17. ἑρπετά et πετεινά etiam Herodotus conjunxit Lib. I. 140, ubi Interpp. ad unum omnes reptilia intelligunt, quomodo etiam in Theocriti loco vulgo vertebant "volatilia et reptilia." Equidem non dubito quin apud Herodotum quoque ἑρπετῶν nomine non *reptilia* modo verum etiam *bestiæ* comprehendantur. — Latine vertas *animantia terrestria, atque volucria*.' J. W.

122 πατώμενοι Burn.

126 Supra Μίλατος *habet* ὁ χωρηκος (χωρικός?) Burn.

127 δὲ post ἔστρωται Burn., ut Canon. Cant. et alii, deinde γρ. τῆδε δ' αὖ ἄλλα, vulgatam quoque præbens. An scripserit poeta ἔστρωται δὲ κλίνα 'Αδώνιδι?—Vide supra ad VIII. 51.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κῆς Ἀχέροντα,
Ἁμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος· οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καί, ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θήλεια·
Ὀλβία, ὅσσα ἴσατι· πανόλβία, ὡς γλυκυφωνεῖ.
Ὥρα ὅμως κῆς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὠνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

145 Vide vers. 83.
146 γλυκύφωνος Cant. Idem ὄλβιαι (*sic*) et πανολβίαι, quæ pro variis lectionibus non sunt habendæ, nam finalis ᾳ plerumque in Codd. MSS. ea est forma, ut ab αι discerni nequeat.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΚΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν [a]Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον· κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν στρατηγὸς [b]ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν[c] ἀναγορευθῆναι· μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. Μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος ὁ Θεόκριτος τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, [d]καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. Λέγουσι γὰρ [e]αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων· ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· [f]εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενὸν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλῆρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

[a] Ἡρακλέους ἔσχ. Colb.

[b] Vulgo ὑποδειχθείς. Mox malim ἀναγορευθῆναι, *Schaefer.* ἀποδειχθεὶς in Colb. ἀναδειχθεὶς Coisl. ἀναγορευθῆναι dedi e Colb. Coisl.

[c] Add. ἐπ' ὀλίγον Coisl.

[d] Sequentia habet Coisl., διὰ τοῦτο Χάριτας τὸ εἰδύλλιον τοῦτο ἐπέγραψε· περὶ ὧν καὶ λέγει τὰ Σιμωνίδου κιβώτια ἐμφαίνειν· ἔλεγον γὰρ ἐκεῖνον ἔχειν κιβώτια δύο, τὸ μὲν, Χαρίτων, τὸ δὲ, Διδόντων· ὅτε οὖν τις ἔγραψεν αὐτῷ χάριν, καὶ παρεγίνετο μισθὸν αἰτῶν, ἐκέλευε τὰ κιβώτια φέρειν, καὶ δεικνύναι τῷ αἰτοῦντι ἀνεῳγμένα· εὑρίσκετο οὖν, κ.τ.λ.

[e] ἐκεῖνον Colb.

[f] καὶ δεικνύειν αὐτὰ ἀνεώξαντα Colb.

ΧΑΡΙΤΕΣ Η ΙΕΡΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιϛʹ.

ΑΙΕΙ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαί ἐντι, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι·
Ἄμμες δὲ βροτοὶ οἵδε, βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωμες.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ᾽ ἀῶ,
Ἁμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ᾽ αὖθις ἀδωρήτους ἀποπεμψεῖ;
Αἳ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ᾽ ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ᾽ ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ἔνθ᾽ αὔη σφίσιν ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ᾽· οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἄνδρες ἐπ᾽ ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκανται δ᾽ ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ᾽, ὑπὸ κόλπω χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·

1 ἴτοι pro αἰεὶ Cant.

4 βροτοὶ οἱ δὲ Gaisfordius qui primus ἀείδωμες ex Codicibus dedit. Cæterum hoc carmen non Doricâ dialecto scriptum sed eâ quæ ad communem Epicorum accedit. ἀείδοντι Cant. Canon. et Phillipps., et βροτοὶ utrobique.

12 αὔη. Codices fere omnes αἰεὶ, sed in duobus αὔει, in uno αὔην. Vide sup. XIII. 66. αὔη cum glossa ξηρά Cod. Phil., αὔη quoque bene servavit Cant. Cum his nostri querimoniis comparari possunt quæ eâdem fere in materiâ scripsit exul illustris Florentinus Dante Alighieri, in Cantico XXII, *Le Tre Donne;*

Ciascuna par dolente e sbigottita
Come persona discacciata e stanca;
Queste così solette
Venute son come a casa d' amico.
Dolesi l' una con parole molte,
En su la man si posa,
Come succisa rosa.
L' altra mantiene ascosa
La faccia lacrimosa
Discinta e scalza, e sol di se par donna.

16 παῖδ᾽ ὑπὸ Cant.

Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, "ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα·
Αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν."
  Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν·
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζᾳ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλῃτι νέεσθαι·
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρῃαι ἐπὶ φυχρῶ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
Ἁρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·

20 *αὖθις ἀκούσαι ἄλλου π.* Cod. Paris., ap. Valck., vulg. habet Cant. ex correctione.

23 *ὧδε* Cant.

24 '*ψυχᾷ—δοῦναι* Æsch. Pers. 827, *ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν*, ubi minus bene Porsonus *ψυχὴν—ἡδονῇ*, vide Blomf.' J. W.

ἀοιδῶν ob v. 29, *μουσάων ἱεροὺς ὑποφήτας*, improbant Interpretes. *αἰτῶν* Passov. *ἀόζων* Hermann. Si quid mutandum, pro ΑΟΙΔΩΝ malim ΟΠΑΔΩΝ. In Bione IV. 3 vulgo legitur *ἔχων ἀνέραστον* ΟΠΗΔΗΙ, ubi nonnulli Codices ΑΕΙΔΗΙ, alii ΔΕΙΔΗΙ. Confusio fluxerit ex similitudine Α, Δ et Π ut in MSS. pinguntur. Cum hoc loco conferri potest simillimus, Idyll. XVII. 111.

30 *ὄψρα κε κεὶν ἀΐδαο* Cant.

32 Hegesippus apud Routh. R. S. I. 197, de nepotibus Judæ qui secundum carnem Christi D. N. frater vocabatur, apud Domitianum Imp. reis, *μαρτυρίαν τῆς αὐτουργίας τὴν τοῦ σώματος σκληρίαν καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς συνεχοῦς ἐργασίας ἐναποτυπωθέντας ἐπὶ τῶν* ΧΕΙΡΩΝ ΤΥΛΟΥΣ *παριστάντες.*

33 Ἀχήν. *εὐχὴν* Cod. Reg. Paris. 335, *ἀχὴν* vel *εὐχὴν* A. *ἀχὴν* Codices non pauci apud Gaisf. et Gail. cum glossâ *πτωχὸς* sive *ἀκτήμων*. De hâc voce consule Eustath. Odyss. β. 84, et vide quæ dedit Blomfieldius Æschyl. Agam. 408. *δεινὴν* Canon. Phillipps. et Cant. *λινὴν* H; fortasse legerat *αἰνήν*; de Λ et Α confusis vide XXIII. 46.

Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραῇσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος,
Ἄμναστοι δέ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
Ὁπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεύς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθὼν
Ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν· ἐσιγάθη δ' ὁ συφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτας,
Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
  Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ᾀόνι κύματα μετρεῖν,

36 'Σκοπάδαισιν. Vitiosè Codd. nonnulli Σκοπάδεσσιν. Simili errore Ἐρεχθείδεσσιν olim legebatur in Demosth. p. 531, v. 2, ubi vide Schaefer. ταντaλίδεσιν Cod. Flor. in Æsch. Agam. 1448. Contrariò Νομάδαισιν MSS. nonnulli in Aristoph. Av. 941. Confer quæ scripsit Kiessling. ad Idyll. XXI. 3. De Aleuadarum, Scopadarum, et Creondarum familiis Thessaliæ principibus vid. Thirlwall. Hist. Græc. Tom. I. cap. x. p. 437. Conf. Wessel. Herodot. VI. 127, Ruhnken. ad Timæum, p. 22 sq.' J. W.

39 Κλεώναις Cant. Canon. Phill.

44 δεινὸς Cant. Canon. κεῖνος Phill. ὁ θεῖος Cod. Reg. Par. 335.

47 σφιν Cant. ut sup. 12, Canon.

54 δ' ἂν ὑφορβὸς Cant.

Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,
Καὶ φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δὲ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼν τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δ' ᾧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντι ἀοιδοῖς
Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
  Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανός, οὐδ' ἐνιαυτούς·
Πολλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι,
Ἔσσεται οὗτος ἀνήρ, ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἀελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρόν, ἐῤῥίγαντι·
Ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεΐνοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
Αἲ γάρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κώρα θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄστεα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,

62 καὶ pro ἢ Cant.

63 καὶ φιλοκερδῆ καὶ Cant., cum vulg. in marg.

66 Vide Ciceronem de Amicitia XV. XVII.

68 δίζημαι δὲ τίνι θνατῷ Cant. cum v. l. θνατῶν.

70 μεγάλου βασιλῆος Cant.

72 νικησεῦντι in marg. Cant.

Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἴ τ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
Ἀμπεδίον βληχοῖντο, βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ,
Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη·
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπῃ πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγών, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλει Σικελὰν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαί, αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέραισιν ἱκοίμαν,
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

94 ἐκτελέοιντο κατὰ σπόρον et ὑψόθι in marg. Cant. pro ἔνδοθι v. 95.

95 ἔνδειος Cant.

99 ὅπη Cant.

102 μέλει. ἵκοι Canon. Phill. Cant. et Codices longe plurimi: duo habent μέλει, unus saltem εἶκοι, pauci μέλοι, quod dedit Valckenaerius. Equidem in hâc Codicum varietate suspicor μέλει et μέλοι dedisse occasionem lectioni ΜΟΛΟΙ *veniat, obveniat, contingat*, cujus glossa fuerit εἶκοι (i.e. ἥκοι) et ἵκοι et ipsum ἥκοι quod dedit Aldus. Similiter in XX. 41 ab ὄρνις varia lectio primum αἰετὸς, deinde αὐτὸς fluxisse videtur: quam sagaciter detexit Gaisfordius. Possis etiam pro πᾶσιν ἽΚΟΙ transpositis literis legere πᾶσι ΚΙΟΙ *Utinam obveniat: κίοι* Hom. Il. λ. 705, Od. γ. 347, Æschyl. Supp. 499. Glossam ἐπέλθοι habet unus e Vaticanis. μέλοι Meinek., Gail., Hartung., Ziegler., Fritzsch.

104 sq. τὸν M. Cant. 'Μινύειον—ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις. Conf. Thirlwall. in Historia Græcâ, cap. iv. Vol. I. p. 91 sq.' J. W. De Gratiis ab Eteocle primò omnium divino honore nobilitatis Pausan. Bœot. IX. 34.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΒΔΟΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

[a]ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρατείᾳ δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. Διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

[[a] *ἐκ τοῦ Ὀρφέως τὸ προοίμιον ἄρατος, ἢ εἰσβολή—sic, corruptè, Cant.*]

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ΄.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι,
'Αθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς·
'Ανδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὃ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἁμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπῆν,
Ὑμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐνθὼν
Παπταίνει, παρεόντος ἅδην, πόθεν ἄρξεται ἔργω.
Τί πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλήων.
'Εκ πατέρων οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο

3 Πτολεμαῖος. Vide S. Hieronym. ad Daniel. cap. xi.

10 ἔργον Cant. 'Post ἅδην tolle hypostigmen. Ordo verborum est πόθεν ἄρξεται ἔργω παρεόντος ἅδην.' J. W.

14 Λαγίδας. Sic Codd. multi apud Gaisf. Verùm alii plurimi habent ὁ Λαγίδας ut Cant. Λαγιάδας Meineke. 'ὁ Λαγίδας Edd. ante Gaisf. ὁ scribis deberi videtur, quibus molestiam fecerit media patronymici contra morem *producta*. Productionem defendas ex Λακρατίδη Aristoph. Acharn. 220, πολυχάριδα Lysistrat. 1098 et 1242, πολυθερσίδη Odyss. χ. 287, quarum lectionum nulla non manus sive correctorum sive corruptorum experta est. Ceterum in hoc loco legendum suspicari possis Λαγιάδας eâdem analogiâ quâ Βαττιάδης (Herodot. IV. 202, Catull. Carm. LXV. 16, Forcellin. Lexic. s. v.). Similis licentiæ exemplum in Æneid. II. 82,

Belidæ nomen Palamedis et inclyta
fama,

viros doctos valde torsit, et Brunckius

Βουλάν, ἃν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο
Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν,
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας,
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται ἑοὶ νέποδες γεγαῶτες.
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας·
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις.
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω Ἥβας
Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.
  Οἷα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα

quidem in eo loco *Naupliadæ* rescripsit. Alia ejusdem generis dabit Heynii nota, velut *Lycurgiden* apud Ovid. in Ibi. v. 503. Conferendus omnino Kiddius de patronymicis in -ιδης et -ιαδης disserens ad Dawesium, p. 173 = 314.' J. W.

19 'Juvenal III. 66,

Ite, quibus grata est pictâ lupa barbara mitrâ.' J. W.

23 'υἱωνῶν.—De Philippi Macedonis stirpe ab Heraclidis ductâ vide Interpp. imprimis Valckenaer. ad Herodot. VIII. 137.' J. W.

25 θεοὶ pro ἑοὶ Canon. et Cant. De νέποδες vide Bentl. Callim. Frag. LXXVII. CCLX. Dum de Heraclidis agitur obiter emenda Callimachi Fragmento CCCXLVIII.,

πάντες ἀφ' Ἡρακλῆος ἐτήτυμοί εἰσιν ΚΩΜΟΙ,
ἔξοχα δ' ἐν πεδίοις οἱ πόλιν ΙΤΑΛΩΝ
ᾠκίσατε.

De Tarento loquitur; ut metro et sensui fiat medicina, legendum *εἰσιν* ἈΜΩΜΟΙ, deinde secundo versu ΙΤΑΛΙΚΩΝ. De $\bar{\kappa}$ et $\bar{\mu}$ permutatis vide ad XI. 67.

29 'δῶμα, h. l. cubiculum, δωμάτιον, quod κοιτώνιον interpretatur Schol. Aristoph. Lysistrat. 160. Conf. Ecclesiazus. v. 8.' J. W.

Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι.
Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κώρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας.
Τῷ οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὰν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον· ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεοίσας.
Ἀστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν,
Ῥηΐδιαι δὲ γοναί, τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθῆν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.

37 ἐπεμάξατο Cant.

41—43 '"*Ita vir quando amans amatæ conjugio potiatur, liberis suis ex eâ natis confidens* (i. e. *nihil veritus ne ab alio non a semet-ipso geniti sint*) *rem familiarem omnem committat;*" quod a Ptolemæo Lagi filio factum, si quidem is cum Philadelpho quem ex Berenice genuerat regnum suum communicavit.' J. W.

42 βαίνεν Canon. Cant.

43 ἀλλοτρίω Cant.

44 'Conf. Doëring. ad Catull. Carm. LXI. 221,

Sit suo similis patri
Manlio, et facile insciis
Noscitetur ab omnibus,
Et pudicitiam suæ
Matris indicet ore—

Mitscherlich. Horat. Od. IV. 5. 23, Heins. et Cleric. ad Hesiod. Op. et Di. 180, οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοῖιος, Dobræi Adversar. Tom. II. p. 385, Æschin. p. 69. 15 H. St., ἐπεύχεται αὐτοῖς μήτε γῆν καρποὺς φέρειν μήτε γυναῖκας τέκνα τίκτειν γονεῦσιν ἐοικότα, ubi vid. Bremi Tom. II. p. 92. Morum similitudo indicatur in Terentii loco Heaut. V. 4. 17, *Convincas facile ex te natum, nam tui similis est probe.* Conf. etiam Shakespeare, *Much Ado about Nothing*, act. I. sc. I, *Truly the lady fathers herself.*' J. W.

45 ποντνι' ἀριστεύοισα Cant. sed cum vulg. in marg. 'Θεάων a πότνα pendere puto, non, ut Harlesius, ab ἀριστεύοισα, quæ ratio pausam minus auribus jucundam facit. Conf. Ὁσία, πότνα θεῶν, Eur. Bacch. 351, Hom. Hymn. in Cer. v. 118,

ἣ δ' ἐπέεσσιν ἀμείβετο πότνα θεάων,

Blomfield. ad Callimach. Hymn. in Dian. v. 255, p. 111.' J. W.

48 νᾶμα cum γρ. νᾶα Cant.

Πᾶσιν δ' ἤπιος ἅδε βροτοῖς μαλακῶς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
'Αργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα·
'Αλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν 'Αχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκα.
Καί σε Κόως ἀτίταλλε βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα παρὰ ματρός, ὅτε πράταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
'Αντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἁ δὲ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, κὰδ δ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο· Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα,
Φᾶ δέ, καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλαισιν·
Ὄλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος 'Απόλλων·
'Εν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν 'Απόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
'Ες τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·
Ζηνός που τόδε σῆμα· Διῒ Κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος, ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δὲ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ,
Πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσας.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·

52 προσπνέοντι Cant. sed cum vulg. in marg.
55 ἁ δὲ Θέτις Cant.
59 ἴδε Cant.
66 ὄλβιος Cant.
68 τρίοπτο Cant. τρίοπτον Canon.
70 ἶσον in marg. Cant.
71 ὕψοθε κλάγξεν Cant. cum vulg. in marg. κλάγξε φωνὰ Canon.

Ἀλλ' οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·
Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀῤῥαβίας τε,
Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισί τε Καρσί,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·

79 'De prosodiâ verbi φύει tacent Interpretes, cujus priorem poëtæ perraro producunt. Vocalem corripiunt φύηται Idyll. VIII. 68, φύοντι IV. 24, VII. 75, φυούσης Æsch. S. C. Theb. 517, φύει Sophocl. Fragm. Incert. LXXXII. v. 5. Videndus Maltbyus Thesaur. Prosod. p. LXV. ed. secund. Primâ tamen productâ reperitur φύεται apud Menandr. Fragm. Incert. XXVII. 4, p. 206 Meinekianæ. φύη, supra XV. 94, incerta forma est, et diversi generis. Plura sunt verba in -ύω quorum prosodia apud Theocritum, nisi vitiosæ lectiones sunt, ab usitatâ differt. Vid. ad Idyll. XIV. 38, XXII. 15, XXIII. 44, XXIV. 19. Vocalis υ productæ aliud exemplum est XXI. 46, ποτεφῦετο, et in senario apud Schol. Pind. Pyth. VIII. 74.' J. W.

80 'θρύπτει, *frangit, confringit.* Conf. Herodot. II. 12, τὴν Αἴγυπτον μελάγγαιόν τε καὶ καταρρηγνυμένην ὥστε ἐοῦσαν ἰλύν τε καὶ πρόχυσιν ἐξ Αἰθιοπίης κατενηνειγμένην ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, ubi mireris barbarum κατερρηγνυμένην ad hunc usque diem Herodoti editiones etiam novissimas maculare.' J. W.

84 ἐνδεκάδες vulg. Cant. et sic Meinekius. Sed Codd. quatuor ἐννεάδες, quemadmodum viderunt legendum Schaeferus et Niebuhrius notante Wuestemanno. De Ptolemæi opibus, vide Interpretes ad Prophetiam Danielis xi. 5.

86 'ἀποτέμνεται, *earum partem imperio suo comprehendit.* Conf. Æsch. Suppl. 253, ὁρίζομαι δὲ τήν τε Περραίβων χθόνα, et quæ ibi notavi.' J. W.

88 Παμφυλίοισι Cant.

89 τε Κάρεσσι Cant.

95 καταβεβρίθει Cant. 'καταβε-

Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε· λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧι ἐπίπαγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσός,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τὶς ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν,
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,

βρίθει, *prægravat.* De βρίθειν *deprimere* vid. Blomf. Gloss. Æsch. Theb. v. 138, et quæ scripsi ad Æsch. Pers. 388. ὄλβῳ βρίθειν intransitive dixit Eurip. Troad. v. 220.' J. W.

98 '*Nilus beluas marinis vel magnitudine vel noxâ pares educat. Et ex eo quantus sit æstimari potest quod ingentia animalia et pabulo sufficienti et ad vagandum loco continet.* Seneca, Naturæ Quæst. Lib. IV. cap. i. p. 611 Elzev.' J. W.

103 Ξανθόκομας magis poeticum quam ξανθόκομος, vid. Elms. Bacch. 154, Valck. ad Phœniss. 120, Monk. ad Alcest. 587, Brunck. Soph. Ajac. v. 604.' J. W.

110 Post hunc versum in Cant. inseritur v. 90.

Ἀέρι πᾷ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ
Στειβόμενος καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναώς·
Ἐν δ' αὐτὼς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγώς.
Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ' ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
Ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ', ὦ ἄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἁμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς ἕξεις.

120 '*ἀέρι, caligine.* Odyss. IX. 144, *ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε*, vid. Heyne ad Iliad. XVII. 644-649. Iliad. V. 864, *οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ.* Odyss. VII. 140-143. Semel tantum apud Homerum *aëra* significare videtur, Iliad. XIV. 288. Vid. Heyne ad Lib. V. 776.' J. W.

121 *θερμᾷ κονίῃ γε Στειβομένα* Cant.

122 '*ἐκμάσσεται, tanquam exemplar exprimit sive sequendo repræsentat. ἐκμάσσεσθαι* est *imitatione exprimere.* Conf. Interpp. ad Aristoph. Thesmoph. 482 = 514 Br., *λέων λέων σοι γέγονεν αὔτ' ἔκμαγμα σόν.*' J. W.

124 '*χρυσῷ.* Signa auro illinebant antiqui. Catull. Carm. LXXXI. 4,

Inauratâ pallidior statuâ.

Vid. Matthiæ ad Eur. Helen. 262 et VV. DD. ad Aristoph. Av. 574, ad Œd. R. 188; conf. supr. X. 33; *ubi paulo ante aurea Galbæ statua fuerat*, Tacit. Hist. I. 36, h. e. ærea auro oblita, ut *Milliarium aureum*, ibid. cap. 28. Conf. Forcellini et Schelleri Lexic. s. v. *aureus*, Herodot. II. 182, *ἄγαλμα ἐπίχρυσον Ἀθηναίης.*' J. W.

137 *αἰτεῦ* Callierg. pro *ἕξεις* vel *ἕξοις* quod habent A et D. Vocem omittit Cant.

‘ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ’ΟΓΔΟΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον ἐπιγράφεται ‘Ελένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου ‘Ελένης. Τῶν δὲ ἐπιθαλαμίων τινα μὲν ᾄδεται ἑσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικά, ἅτινα ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι. Τινὰ δὲ ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. ᾯδουσι δὲ τὸν ἐπιθαλάμιον αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἐξακούηται, λανθάνῃ δὲ κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς. E Vat. 4. 5. 6. Habet etiam Call. in Scholiis—(*et fere eadem Cant.*).

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιη΄.

ΈΝ ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἁνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρῄζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ

In Cod. Cant. legitur hoc Scholium (vide etiam Scholia Wartoniana) huic Idyllio præmissum, *ἐν αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης τῶν ἐπιθαλαμίων*, de quibus videndus Blomfieldius Mus. Crit. II. p. 262.

ἔν ποκα θήβαις Callim. Lav. Pall. 57.

2 *θάλλονθ' ὑακίνθω κόσμον*, et in marg. *γρ. θάλλοντα κόσμον ὑακίνθινον* Cant., illud quoque Canon. Longus IV. p. 114, *ὁρᾷς ὡς* ΎΑΚΙΝΘΩι *ὁμοίαν τὴν* ΚΟΜΗΝ *ἔχει*.

5 *κατεκλάξατο*, quod ex Juntinâ receperunt Editores, in Codice Toletano repræsentatur. *κατελέξατο* cum *κατεκλάγετο* in marg., quæ lectio in duobus Codd. invenitur apud Gaisfordium, Cant. *κατεκλίνετο* duo Gaisfordiani. Vide Xenoph. Ephes. I. p. 207 Mist. *ἦγον τὴν κόρην μετὰ λαμπάδων καὶ ὑμεναίων ᾄδοντες, ἐπευφημοῦντες, καὶ εἰσάγοντες* ΚΑΤΕΚΛΙΝΟΝ, *ἦν δὲ αὐτὸς ὁ* ΘΑΛΑΜΟΣ *πεποιημένος— ἐπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ* ΚΑΤΕΚΛΙΝΑΝ *τὴν Ἀνθίαν*, ἘΠΕΚΛΕΙΣΑΝ *τε*. Verum videtur *κατεκλάξατο*: vide Heysch. v. *κατεκλάζετο* et sup. XV. 77 *νυὸν ἀποκλάξας*. *Τυνδαρίδα* Cant.

10 *φίλε* Cant. pro *λίαν*. *φίλος* Can.

Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὦλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα·
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ὡὑτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.
Πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,

14 ἐνάνας Cant.
καὶ ἔνας, *perendie et cras.*
16 ἐπέπταρεν, vide VII. 96.
19 ἵκετο Cant. in marg.
21 τίκτεν Cant. Canon. τίκτει tres Codd. ap. Gaisf., unus τίκτοι.
26—28 ἀὼς ἀντέλλοισα, κ.τ.λ. Sic, ut vulg., Cant. et Canon.
Locus vexatissimus. In primo versu desideratur aliquid, cui Aurora comparetur, et quæ Auroræ *cedat*, ut in versu sequente Veri cedit Hyems. Jam vero hæc est Nox: quare νὺξ minimè solicitanda.
Sed quid de cæteris faciendum? Brevi, pro ΔΙΕΦΑΙΝΕ πρόσωπον mallem legere ΑΤ' ΕΦΑΙΝΕ πρόσωπον, i. e. *sicut ostendit faciem.* De brevis syllabæ productione vide ad VII. 11, VIII. 51. Etiam in voce ΠΟΤΝΙΑ vitium latere videtur; et, ne lectorem diutius morer, equidem pro ΠΟΤΝΙΑ legendum esse suspicor ΠΟΤ ΤΙΝ, hoc est, *præ Te*, ita ut demum sensus sit, *Sicut exoriens Aurora prænitet præ Te, o Nox; sicut Ver candidum, Hyeme recedente, prænitet; ita nobis prænitet Helena.* Color orationis in Ποττὶν, Νὺξ, idem est qui supra II. 79, πολὺ πλέον ἢ ΤΥ ΣΕΛΑΝΑ, et qui Bioni I. 93, πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα, et qui Virgilio Ecl. VIII. 91, *quæ nunc ego limine in ipso*, TERRA, TIBI, *mando.* ποττὰν habet noster Ep. XVII. 9, ποττὸν Id. XI. 1, ποττῶ V. 74, XV. 70. Denique παρά ΤΙΝ V. 49, 52, 57, 65.
Hanc nostram conjecturam aliquantum confirmat Scholiastes adscribens ὦ Νύξ.
29 πιείρᾳ μεγάλα — πιείρα μεγάλη Cant. Canon. 'Etiam in hoc versu,' inquit Kiesslingius, 'Interpretes valde dissentiunt.' Quorum dissensiones, si licet, componere, pro virili parte,

Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.

conemur. Et primùm quidem non illibenter pro ΜΕΓΑΛΑ reponerem ΜΕΝΕΛΑ', h. e. *o Menelae*, hoc sensu, *ut cypressus pingui arvo, vel horto decus, sic, o Menelae, sponsa tua Helena Lacedæmoni:* sed fortasse *arborem* in voce μεγάλα latere malueris propter Virgilianum Eclog. V. 32 manifeste hinc expressum,

Vitis ut arboribus decori est, ut vitibus uvæ,
Ut gregibus tauri, segetes ut pinguibus arvis,
Tu decus omne tuis.

Jam vero, ut dicam quæ sentio, si de *viro* loqueretur Poeta, nihil aptius responderet, quam illa Lucani I. 136, *frugifero* QUERCUS *sublimis in agro.* Sed de *fœmina* et quidem de HELENA sermo est, ita ut de *procerâ* (quod ex ἀνέδραμε quoque liquet) quæ cæteris arboribus *emineat*, et de *speciosâ* arbore quæ iis *præniteat*, cogitandum sit. Quare si quis motus Virgiliano

Fraxinus in sylvis pulcherrima, pinus in hortis,
POPULUS *in fluviis, abies in montibus altis,*

ΑΙΓΕΙΡΟΣ *populus* pro ΠΙΕΙΡΑ cum Huschkio reponeret, non admodum repugnarem, tantum si αἴγειροι ὑδατοτρεφέες *fluviatiles* Hom. Odyss. X. 510, XVII. 208 recte ἀρούρᾳ *arvo* tribuerentur. Quod tamen secus est. Quare ob Homer. Il. σ. 541, Odyss. ψ. 311, servatâ πιείρᾳ ἀρούρᾳ, quod *pingui arvo* interpretatur Virgilius Ecl. III. 100, V. 33, et habet Schol. Gail., pro ΜΕΓΑΛΑ ΑΤ' legere malim ΕΛΑΤΑ ΑΤ', h. e. *sicut abies.* Homero Odyss. V. 239 ἘΛΑΤΗ οὐρανομήκης, Ovidio Met. X. 94 *enodis* ABIES. Plin. N. H. XVI. 19 'ABIES *e cunctis amplissima est, et fœmina etiam prolixior'* (digna igitur quæ Helenæ compararetur), '*materie mollior, arbore rotundior, folio densior atque hilarior in totum.*' Jam, ne quis hoc objiciat, ut *Populus in* FLUVIIS *tantum* pulcherrima, ita ABIES *tantum in* MONTIBUS *altis*, veniat iterum Plinius XVI. 30, '*Montes et* VALLES *diligit* ABIES, NON NISI *in aquosis proveniunt salices, alni,* POPULI.' Cui jungatur Auctor Geoponic. III. 13, p. 256 Needham., δυνατὸν ἐν ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙΣ φυτεῦσαι ἐλαίαν καὶ πτελέαν καὶ λεύκην καὶ μελίαν καὶ πίτυν καὶ ΕΛΑΤΗΝ. Conjecturam nostram ΕΛΑΤΑ egregiè firmat Patrum Græcorum disertissimus, Basileius Magnus Hexaëm. Homil. V., cui hic Theocriti locus ob oculos fortasse observatus fuerit: πάντα, ait ille, ΑΝΕΤΡΕΧΕ δένδρα, τά τε πρὸς μήκιστον ὕψος διανίστασθαι πεφυκότα, ΕΛΑΤΑΙ, κέδροι, ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ. Cui accedat ex Italiâ, Basileii æqualis, S. Ambrosius, Hexaëm. III., '*Quid enumerem quanta varietas arborum, quam patulæ Fagus, quam* PROCERÆ ABIETES, *quam comantes Pinus, quam umbrosæ Ilices?*' De hiatu in πιείρᾳ ἐλάτα ἅτ' librarios solicitos fuisse verisimile est, et inde ortam corruptelam. Non dissimilem literarum permutationem habes supra v. 5, ubi pro var. lect. ΚΑΤΕΛΕΞΑΤΟ nonnulli Codices dant ΚΑΤΕΓΕΞΑΤΟ vel ΚΑΤΕΓΛΑΓΕΤΟ. Denique nobis suffragatur Apollonius, eidem arbori Medeam et Jasonem comparans; dicuntur enim Argon. III. 968,

ἢ δρυσὶν ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ΕΛΑΤΗΙΣΙΝ.

30 ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος. Meminit proverbii ex Platone Gregor. Nazianz. (Orat. III. p. 102), Ἵπποι Θεσσαλικοὶ, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.

Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τὶς ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἑρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
Πράτᾳ τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πράτᾳ δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀννείμῃ) Δωριστί· Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δέ, θεὰ Κύπρις, ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δέ, Κρονίδας Ζεύς, ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,
Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμάν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

34 καλεόντων, ut plerique Codd., Cant. De ᾱ et ε̄ confusis vide ad xv. 7.

39 δρόμον, vide Callim. Lav. Pall. 23.

41 τεὰ Cant. Canon.

43 et 45 πρᾶται. Cant. πραται (*sic*).

47 γράμμα τοδ' Cant.

48 ταῦτ' εἰδῆ pro ἀννείμῃ Cant. Canon.

52 δὲ omittit Cant.

53 ἔνθης Cant.

55 τι λάθησθε Cant. λαθῆσθαι Canon.

58 ἦμαν Cant.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιθ'.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χἀ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χῶ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα, ἁλίκα ποιεῖς.

1 Cum hoc Idyllio conferas Anacreontica XXXIII., hinc expressa; Fritzsche.

7 Libri plerique præbent *τί δ' οὐκ ἴσον—τὶ* et *τὺ*, ut sæpius, confusa sunt ad Mosch. I. 29.

8 *χῶ eo quod, quatenus,* rescripsi pro *χώ*. Deinde post *τραύματα* levi interpunctione factâ, locum sic intelligo, *Tu vero non simile* (*θηρίον*) *es apibus? eo quod parvus eras, et quod ad tua* (a te inflicta) *vulnera spectat, quam magna facis.*

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

ΕΥΝΕΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν· Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μή τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις,
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις· ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·

12 σῦνεχὲς· vide ad XXVIII. 4.

Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ,
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμί, παρέδραμε· κοὔ ποτ' ἀκούει,
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καὶ τύ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τύ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
Εὐνείκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σύ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ

25 Nimis jactabundum videtur ΠΟΛΛΟΝ. Prætulerim sane ΜΑΛΛΟΝ, quod librarii, non intelligentes recte dici ut *μᾶλλον ἐνδικώτερος* Æschyl. Theb. 655 ubi vide Blomf. et hic, simili fere pleonasmo, versu 27 *γλυκερωτέρα* Η *μελικήρω*, in *πολλὸν* mutarunt. De Μ et Π permutatis vide ad XII. 37.

35 *ἐν ὤρεσιν, αὐτὸν Ἄδωνιν.* Eleganter Wassenburgius *ἐν ὤρεσι, καὶ τὸν Ἄ.*, sed nec minus eleganter, ut opinor, Isaacus Vossius *οὐ τὸν Ἄδωνιν* interrogativè ut versu mox secuturo *Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν;*

39 Codices nonnulli *ἐμὰ*, unum *ἅμα*, quod verum videtur: de *ἐμὰ* et *ἅμα* confusis vide supra ad XV. 7.

44 *μηκέτι μηδὲ σὺ* ΚΥΠΡΙ *τὸν* ἉΔΕΑ. Diu est cum Criticorum optimus et doctissimus et nunquam sine veneratione nominandus, Isaacus Casaubonus, de hoc loco ita scripsit, 'Κύπρις *hic est Eunica, quasi diceret, Tu, quæ altera tibi Venus videris.*' Verissimè sanè, Vir eruditissime (ut de Hero suâ Leander venustè apud Musæum 135,

Μήτ᾽ ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ᾽ ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Κύπρι φίλη μετὰ Κύπριν, Ἀθηναίη μετ᾽ Ἀθήνην),

sed illud admiror, cur postquam hæc dixisses cætera tacueris. Nonne tibi frigebat illud ἀδέα? Quid enim Veneri cum ἀδέα? Fingunt sanè Ἄδωνιν hic innui. Sed hoc est, quod aiunt, obscurum per obscurius. Sensus est, '*Tu qui me spernis, ipsa, utinam, a tuo amasio spernaris! Tu tibi Venus altera videris, Tu,* ἁ Κυβέλας μείζων καὶ Κύπριδος ἅ τε Σελάνας. *Esto igitur, per me licet, Venus; et cum* VENUS *sis, spernaris a tuo,—non tam marito* (nam Vulcanus is est), *quam viro, hoc est, a tuo* MARTE. Pro ΑΔΕΑ igitur legendum suspicor ΑΡΕΑ. Simili loquendi ratione cum Pericles vulgo ab Atheniensibus appellaretur ΖΕΥΣ Ὀλύμπιος, ex analogiæ poëticæ lege sequebatur ut ejus Aspasia a Cratino ἭΡΑ vocaretur; vide Schol. Plat. Menex. p. 407, Cratin. p. 89 ed. Runkel.: sic, ut refert Apollodorus, VII. p. 25, ὁ μὲν Κήϋξ τὴν γυναῖκα ἔλεγεν ΗΡΑΝ, ἡ δὲ τὸν ἄνδρα ΔΙΑ. Sic Plaut. Casin. II. iii. 14, '*Eja mea* JUNO *non decet te esse tam tristem tuo* JOVI.' Aristænet. II. 13, Ἀ ΔΑΝΗΗΝ με καλοῦσι πάντες, σὺ δὲ ΘΗΣΕΥΣ ἐμοί. Neque aliter ipse Theocritus XXVII. 1, ubi Pastor seipsum PARIDEM, dominam vero suam, ut sibi constet, appellat HELENAM. Vide eruditam notam Ruhnkenii ad Vell. Pater. II. 82. Infinitum erat locos Poetarum congerere ubi Ἄρης et Κύπρις conjunguntur. Vide modo Odyss. θ. 309, Æschyl. Suppl. 650, ed. Scholef., Cic. Att. IV. 16, Lucret. I. 31, Xenoph. Ephes. I. p. 30. Quod ad formam vocis attinet, habes Διομήδεος sup. I. 112, Ἄρεος Callim. Frag. CCCCXLIX., Ἄρεα Apollon. R. 1024. ΤΟΝ Ἄρεα TUUM *Martem* reddendum esse manifestum est, articulo pronominis vicem explente, vide X. 37, XXI. 67.

Post hæc scripta et typis dudum vulgata, ex *secundâ* Meinekii editione didici Hermannum quoque conjecisse Ἄρεα, ipso Meinekio approbante et Duebnero.

ΑΛΙΕΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα΄.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἁ ΠΕΝΙΑ, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν

In faceto hoc et corruptissimo Idyllio Cod. C, Mediolanensem, eumque, ut credo, unicum, usurpavit D'Orvillius; Vaticanum unum (Vat. XI.) et duos Parisienses (Coislinianum et Regium), Sanctamandus.

1 'Egregie de hâc sententiâ disputavit Casaub. ad Pers. Prolog. 10, *Magister artis, ingenique largitor Venter.*' J. W.

4 ἐπιψαύσῃσι. Sic ex Junta et Calliergo hodie vulgatur. Sed vereor ne hæc lectio Librorum MSS. patrocinio destituatur. Vide quæ dicturi sumus ad v. 58. Codices D'Orvilliani, Sanctamandani et Gailiani ἐπιβησειεισι (*sic*) vel ἐπιβησέησι vel denique ἐπιβάσῃσι cum Aldinâ. Ab his lectionibus Codicum ἐπιψαύσῃσι nimis distat. Mihi quidem legendum videtur ἐπισβέσσῃσι (nam litera σ a consonâ sequente sæpissimè absorpta est), hoc est, *extinguat, dissipet*, hoc sensu, *si quis somno curas suas aliquantulum noctu dissipet, at solicitudo somnum rumpit.* Vide vers. 27. σβεννύναι, ut in Horatiano II. Od. xi. 17, DISSIPAT *Evius* CURAS *edaces*. σβέσσαι μένος et similia apud Homerum et alios Poetas reperiuntur, Il. XVI. 678, XXI. 4. Vide infra XXIII. 26 οὐδέ κε τὼς ΣΒΕΣΣΩ τὸν ἐμὸν πόθον, ubi Ald. σβέσω. Potes etiam proxime ad Codices accedere legendo σβήσῃσι, quod pro σβέσσῃ usurpari testis est Phrynichus in apparatu p. 16.

Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμειαί, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,

10 τοὶ κάλαμοι τἄγκιστρα τὰ φυκιόεντά τε λῆδα. Quid λῆδα sint neque dixit quisquam neque facile videtur dicturus. Duo Codd. λῆγα; et in duobus Codicibus M et Q vidi τελῆτα, vocibus junctis; eleganter sane Briggsius δελῆτα, *escas*, et ex Oppiano Hal. III. 414, 418, patet *fuco* allectos captari pisces, et sic optimo sane ordine sequuntur primum κάλαμοι, mox ἄγκιστρα, denique δελῆτα, *escæ*. Simili modo Capito Anthol. I. p. 103, venusto epigrammate,

κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δὲ,
ὡς ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

Sed illud sane dignum est quod nullius non admirationem moveat, in hâc tam curiosâ piscatoriæ supellectilis recensione, *unam rem* eamque maximi momenti *non commemorari*. Habemus cymbam, stoream, pileos, nassas, fila, pelles, calamos, hamos. Ubi vero id sine quo hæc omnia nihili essent futura? ubi, inquam, piscatoribus nostris sunt REMI? Non sic alii Poetæ suos ἁλιεῖς adornabant, ut Philipp. Anthol. I. p. 186,

ΔΟΥΝΑΚΑΣ ἀκροδέτους καὶ τὴν ἁλινηχέα ΚΩΠΗΝ
γυρῶν τ' ΑΓΚΙΣΤΡΩΝ λαιμοδακεῖς ἀκίδας.

Julianus I. p. 193,

Καμπτομένους ΔΟΝΑΚΑΣ, ΚΩΠΗΝ θ' ἅμα, νηὸς ἱμάσθλην,
γυρῶν τ' ΑΓΚΙΣΤΡΩΝ καμπυλόεσσαν ἴτυν.

Idem p. 194,

ΑΓΚΙΣΤΡΟΝ, ΚΩΠΗΝ, καὶ ΛΙΝΑ, καὶ ΔΟΝΑΚΑΣ.

Vides eos *remorum* bene memores, ut sanè par erat: et cùm quatuor integros versus piscatoriis armis enumerandis daret Theocritus, an *remorum* poterat oblivisci? Non credo. Jam vero φυκιόεντα optime τἄγκιστρα vocari, ut quæ *fucum haberent* implicitum, in liquido est. Hesych. φυκίοεν, φυκία ἔχον: hinc XI. 14 ἀϊόνος φυκιοέσσας. Quare primum interpunctione sublatâ jungere mallem τἄγκιστρα τὰ φυκιόεντα; deinde ut *remos* quoque in catalogum halieuticum denuo referamus, pro ΤΕ ΛΗΔΑ legere ΤΑ ΠΗΔΑ. Suidas ΠΗΔΟΝ, τὴν ΚΩΠΗΝ. Homer. Odyss. η. 328, ἀναρριπτεῖν ἅλα ΠΗΔΩΙ, ubi videndus Eustathius ita scribens, κώπη ἐστι ἄρτι ΤΟ ΠΗΔΟΝ. Vide et Schol. Arat. Phœn. 155, Apollon. Rhod. IV. 200 ἑζόμενοι ΠΗΔΟΙΣΙΝ ΕΡΕΣΣΕΤΕ. Denique 'Π et Λ in Codicibus exarata plurimam habent similitudinem,' verbis utor doctissimi Bastii Palæogr. p. 730. Suprà ΛΗΝΟΥ et ΠΗΝΟΥ confusa sunt a librariis, XIV. 16. De ᾱ et ε̄ confusis dixi ad XV. 7. Cæterum cum his versibus conferri merentur Oppiani Halieutic. III. 71—87; 413—436.

12 'κῶας sanissimum puto. Pellem intelligas quâ lembi transtrum sternebant, quam ὑπηρέσιον dicit Thucydides, et in quâ, si opus erat, dormire poterant. Vid. omnino Schol. ad Thucyd. II. 93, Arnold. ibid. et Append. ad ejusdem Thucyd. Vol. II. p. 466, Thirlwall. Hist. Græc. Vol. III. p. 158 not. et ad Æschyl. Agam. 542, σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους. ὑπηρέσιόν ἐστι τὸ κῶας ᾧ ἐπικάθηνται οἱ ἐρέσσοντες Schol. ad Thucyd. l. c. Pellem illam Thucydidi,

Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος·
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας πενία σφιν ἑταίρα·

ὑπερέσιον Theocrito κῶας dictam, προσκεφάλαιον vocat Hermippus apud Hesych. s.v. πανικτόν. Vid. Blomfield. Gloss. ad Æsch. Pers. v. 402, Append. p. 212 ed. secund. Conf. Aristoph. Equit. 786, κᾆτα καθίζου μαλακῶς ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι, Ran. 221, 236.' J. W.

14 οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.

Pro πόνος Köhler. πόρος, benè, vide ad vers. 16.

15 οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα.

'Versum hunc etiam in initio corruptum esse suspicor. Pro οὐδεὶς enim usus οὐδέτερος postulat.' J. W.

Οὐδεὶς pro οὐδέτερος stare nequit, quare, qui hoc diu jam sensit Hermannus Briggsii conjecturam probat,

οὐδὸς δ' οὐχὶ θύραν, εἶχ' οὐ κύνα.

Sed pace viri doctissimi, quare quæso *limen* a *cane* janitore non custoditum, quasi aliquid notatu dignum, commemorasset poeta? Quare tam de custodiâ laborarent ii quibus nihil esset custodiendum? Deinde κύνα habere etiam *Irus* poterat: et si *venatores* essent vel pastores, non vero ἁλιεῖς, hi nostri boni senes, iis *catulo* opus fuisset; sed quid *piscatoribus* cum '*multum latrante Lyciscâ*'?

Neque tamen ἶνα, *vas*, ut ad hanc conjecturam transeamus, quod in textum recepit Kiesslingius, Græcum est, neque si Græcum esset, prima syllaba corripi posset, ut Persianæ *hemīnæ*, Sat. I. 129, nos satis docent.

His præmissis, jam Codicum lectiones videamus. Pro οὐ κύνα (quod in solo Coisl. reperiri videtur) οὔλινα Mediol. οὐκίνα Vat. ουλινα (sic) Reg. Paris. Quibus excussis, legendum esse suspicor ΟΥ ΚΛΙΝΑΝ, hoc est, *non lectulum*. Habebant piscatores nostri *neque ollam* (χύτραν) quo victum coquerent, *neque lectulum* (κλίναν) quo dormirent. Quid simplicius? quid ad eorum egestatem declarandam aptius? Quod autem ad literarum confusionem spectat, habes ὑνὸς et ἰνὸς, ut idem sonantes, a librariis permutatas sup. XV. 95, et ν in fine vocis sæpe disparuisse jam supra monuimus I. 96. Et hoc, *lectum non habere*, ita paupertatis proprium, ut fere in proverbium abierit. S. Basileius de Jejunio I. 32, Ἰωάννου ὁ βίος μία νηστεία ἦν, ὃς ΟΥ ΚΛΙΝΗΝ ΕΙΧΕΝ (vides ipsa Theocriti verba), οὐ ΤΡΑΠΕΖΑΝ, et S. Joan. Chrys. in Matth. II. p. 85 ed. Field. οὔτε στέγης, ΟΥ ΚΛΙΝΗΣ, οὔτε τραπέζης.

Post hæc scripta et typis impressa vidi ipsissimam hanc lectionem κλίναν a Gailio ex Codice K citatam.

Sed priora versus verba jam inspiciamus. Οὐδεὶς uti jam dixit Hermannus, et ut a fratre meo desideratissimo reperio notatum, vitiosum est. Ne longe abeam, pro ΟΥΔΕΙΣΔ'ΟΥ, ΧΥΤΡΑΝ ΕΙΧ'ΟΥ legere mallem ΟΥΔ' ΕΙΧΟΝ ΧΥΤΡΑΝ,ΟΥ ita ut totus versus ita scribatur, Οὐδ' εἶχον χύτραν, οὐ κλίναν· πάντα περισσά. ΕΙΧ' repetitum a scribâ ad regendam vocem κλίναν in textum e margine irrepsisse videtur. Sed ad reliqua pergamus.

πάντα περισσὰ
πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας πενία σφιν ἑταίρα.

Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
    Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τοὺς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

Ita vulg. sine sensu. Sed MSS-torum lectiones expendamus. *τήνοις* Vat. quocum consentiunt Mediol. Paris., et 'ita legendum,' inquit Valcken., 'plerique consentiunt:' *ἄγρα*, non *ἄγρας*, Codices Call., et quidam Codices *ἑταίρους*, et Ald.; plures vero *ἑταίρῃ* et *ἑτέρῃ*. Tum pro *σφιν ἑταίρα*, quod Juntæ ferè soli debetur, multi habent *σφᾶς*, nullus omnium, quod sciam, *σφιν ἑ*. Sensus, ut opinor, hic est, *Omnia iis videbantur supervacanea præ piscatione et prædâ; paupertas eos fecit socios.* Quare pro ΣΦΑΣ legere mallem ΣΦ' ἊΓ', et, servata lectione *ἑταίρους*, versum ita constituere,

πάντα περισσά,
πάντ' ἐδόκει τήνοις ἄγρα, πενία σφ' ἆγ' ἑταίρους.

Sic habet *σφε* pro *αὐτὼ* noster XV. 80, pro ipso *αὐτοὺς* Callim. H. Dian. 80; *ἄγε*, omisso augmento, ut *ἴδον* II. 82, XXII. 100, *ἔχεν* VI. 26, VII. 18, XIV. 21. Vide Wellauer. Apollon. II. 1072, et *ἆγ' ἑταίρους* ut Plat. Rep. IX. 575 D, *ἐπεισαγόμενος νέους ἑταίρους*, et illud *ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς εἰς τὸν ὁμοῖον.*

Hæc olim dubitanter scripsi. Nunc pace tuâ, lector benevole, pauca addere velim. Video Codices *σφὰς* præbere, et *ἑταίρα, ἑταίρῃ* et *ἑτέρῃ*; unde Ahrensius conjecit *σφὰς ἐτήρει*, quod probaverunt Meinekius, Fritzschius, et Zieglerus. Equidem, re diutius perpensâ, suspicor legendum potius esse ΠΕΝΙΑ *σφας* ἜΤΕΙΡΕ, hoc est, *Paupertas eos premebat, vel urgebat*, ad laborem piscatorium. *Σφας* correptum habes Homer. Iliad. V. 567. Tum sensum hujus loci ipse noster declarat suprà vv. 1, 2, *ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει· αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος*, et quod ad ΠΕΝΙΑ *σφας* ἜΤΕΙΡΕ conferas, quæso, Theogn. 151 *τεθνᾶναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ, Ἢ ζώειν χαλεπῇ* ΤΕΙΡΟΜΕΝΟΝ *πενίῃ*. Hoc ipsum ΤΕΙΡΟΜΕΝΟΙ ΠΕΝΙΗι legitur etiam apud Theogn. v. 684 et 750. Quid verum sit judicent eruditi.

17 *παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.*

Quod si ita fuisset, ut mare undequaque tugurium circumstrepens allueret, quomodo somnum essent capturi, quomodo salvi evasuri? Si ΠΑΝΤΑ, *undique*, mari tunsum fuisset, illico actum fuisset de plexili tugurio, retibus, nassis, storeis et omni *γρύτῃ ἁλιευτικῇ*, ut de ipsis *καλύβης* inquilinis taceam. Sed apage errorem, qui sine ullâ Codicum auctoritate editiones invasit. Libri non ΠΑΝΤΑ sed ΠΕΝΙΑ. Sed unde casula *θλίβεται*? Sanè a *ventis*, non a *mari*; eam '*animosi Euri franguntque feruntque.*' Quamobrem ut II. 60 in libris confusa jam vidimus *φλιᾶς, φιλίας*, et *φλοιᾶς*, et apud Apollon. Rhod. II. 278, ita in hoc versu a librariis permutata arbitror fuisse *πενία* et *πνοιᾷ*, et pro ΠΕΝΙΑΔΕ legendum ΠΝΟΙΑιΔΕ *παρ' αὐτὰν θλιβομέναν καλύβαν, κ.τ.λ.* ut XXII. 16, ΚΟΠΤΟΜΕΝΗ ΠΝΟΙΑΙΣ *τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.* Vide Arat. 417.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυρί᾽ ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμην; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ᾽ αἱ νύκτες ἔχοντι;

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ἆρ᾽ ἔμαθες κρίνειν ποκ᾽ ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζευ·
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστος
Ἐστὶν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ᾽ ᾧ νοῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐντι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων

31 *τὠνείρατα πάντα μερίζευ·*
οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον, κ.τ.λ.

Sic vulg. Scaligeri conjectura, ὃς γὰρ ἂν εἰκάξῃ, ex proverbio nata μάντις δ᾽ ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς, a plurimis est recepta; sed non est optimus ὀνειροκρίτης ille qui εἰκάζει, sed qui *rectè* εἰκάζει. Quare legendum fortassè ὃς γὰρ εὖ εἰκαξῇ, κ.τ.λ. vel εὖ γὰρ ἂν εἰκάξῃς, *tu enim bene conjicies.* De particulâ ἂν ita cum conjunctivo positâ ut rem futuram indicet, vide Homer. Il. II. 488, III. 54.

35 *μηδὲ καθεύδων*
ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ.

Vix dubitari potest, quin pro ἄσμενος, quam lectionem Codices ignorant, bene ex Libris restituerit ἀλλ᾽ ὄνος vir de his litteris præclarissimè meritus Boissonadius; neque dubitandum quin proverbium hic lateat, quod ἀμηχανίαν et ἀπορίαν exprimat. Cum voce ὄνος sic absolutè positâ conferas V. 29 et XV. 88. Jam pro ῥάμνῳ Codices præbent ῥάμω, ῥάμῳ et ρα+ω. Ut loquentis miseram conditionem exprimat, sensus opinor debet esse '*Asinus libertatis et subsidii expers.*' Quare pro ΕΝ ΡΑΜΩΙ reponi mallem ΕΝ ΚΑΜΩΙ, i. e. *asinus in camo, sive capistro, quasi captivus,* Anglicè *muzzled.* Hesych. ἐν κημῷ, ἐν κουρκούμῳ. Quid sit κουρκοῦμον (ita dictum ob formam cucurbitâ non absimilem) abunde docent Meursius Gloss. p. 279, Du Cange p. 1306, v. *Curcuma*, Veget. Art. Vet. II. 31, '*Curcumam constrictam oportet imponi ne depravet dentes et labia.*' Jam vero ἐν præpositio hoc sensu satis obvia ut Aristænet. I. 19, νεὸς ἐν ἁπαλῇ τῇ ὑπήνῃ, et Alexandrini, Theocrito familiares, solenniter ἘΝ ΚΗΜΩΙ εἶναι dice-

Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν·
Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'· εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται, ἰχθύα κἠγών.

bant pro *captivum esse*. Testes sunt LXXII. Interpretes Ezech. xix. 4, *ἤγαγον αὐτὸν* ἘΝ ΚΗΜΩΙ *εἰς γῆν Αἰγύπτου*, et v. 9, *ἔθεντο αὐτὸν* ἘΝ ΚΗΜΩΙ *καὶ ἐν γαλεάγρᾳ*, ubi variant Latini Interpretes, alii *in claustro*, alii IN CAMO, alii *in caveâ* reddentes. Cp. S. Augustin. in Ps. xxxi., 'in freno et CAMO.' Qui vim metaphoræ capere volunt, videant omnino quæ de voce *φιμὸς* disseruit Blomfieldius Æschyl. S. C. Theb. 458, et de *κημὸς* ad Ag. 229. Locutioni *ἀλλ' ὄνος ἐν κάμῳ* lucem præclarè afferunt Theognidea, 347, *ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην*, 1245, *παῖ, σὺ μὲν αὔτως ἵππος ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης*. In his *ὡς*, *ut*, eleganter omittitur.

Ὄνος ἐν καμῷ, qui a cibo capiendo prohibetur, benè opponitur *λυχνίῳ ἐν πρυτανείῳ*, quod potu (i.e. oleo) affluit.

38 *πάντα τεῷ δέ*. Sic vulg. Sed *τά τις ἔσσεο* et deinde *δὲ* vel *καὶ* et *λέγει* Codices; unus *λέγων*. Mox *μάνυεν* Paris. Reg., *μάνυσον* Coislin. *μάνυαν* Ald. pro quo reposuerim *μάνυσιν*; de ᾰ et $\overline{\sigma\iota}$ confusis vide ad XIV. 38. Deinde, pro ΤΑΤΙΣ ЄΣΣΕΟΔΕΛΕΓΕΙ, divinarem esse legendum,

λέγε μοί ποτε νυκτὸς
ὄψιν, ΤΑΝ, ΤΙΣ ΟΣ' ΕΙΔΕ, ΛΕΓΕΙ
ΜΑΝΥΣΙΝ *ἑταίρῳ*,

ὅσα τις εἶδε, λέγει τὰν μάνυσιν ἑταίρῳ. Articulus (*τὰν*) a nomine (*μάνυσιν*) disjungitur ut in VI. 18. Cp. XV. 25.

42 ΜΕΜΑΩΤΑ.—Hoc quoque, opinor, vitiosum. Vidit seipsum in rupe *stantem*, mox vero *sessurum* (vers. 42). Lege igitur ΒΕΒΑΩΤΑ, quod jam aliis placuit. Homer. Odyss. ε'. 130, *περὶ τρόπιος* ΒΕΒΑΩΤΑ. Iliad. ε'. 199, *Ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν* ἘΜΒΕΒΑΩΤΑ, ubi nonnulli Codices hoc ipso errore *ἐμμεμαῶτα*; 'nam β (*u*) ita scribitur ut cum μ facile confundatur.' Ernest. ad loc. Vide sup. ad V. 109.

43 'Fortasse *ἐκ καλάμω*.' Valck.

44 *ὠρέξατο*. Schol. Gail. *ἔδωκε*: lege *ἔδακε*, *momordit*.

Χὠ μὲν τὠγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον,
Τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον εὗρον ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τρώματος, ἄρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Παντᾶ τοι χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶχε δὲ δεῖμα,
Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τὠγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν,
Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο,

48 *περὶ κνώδαλον.* Sic vulg., sed Codices *περικλώμενον.* Locus vexatissimus; sed leni medicinâ, ut opinor, sanandus. Equidem hoc eum dicere arbitror, *Calamus piscatorius violento impetu piscis curvatus est; et circa illum, qui in eo erat ut frangeretur, extendens manus ambas certamen repperi, quomodo ingentem piscem caperem imbecilliore hamo.* Quare pro ΠΕΡΙΚΛΩΜΕΝΟΝ lege, vocibus disjunctis, ΠΕΡΙ ΚΛΩΜΕΝΟΝ, et *κλώμενον* refer ad *calamum.* ΚΛΩΜΕΝΟΝ est participium præsens passivum a *κλάω, frango;* et apud Theophrastum legitur de Plant. I. 15, et Dioscor. III. 142, ne memorem locum illum sanctissimum Apostoli 1 Cor. xi. 24 *τοῦτό μού ἐστι τὸ σῶμά μου ὑπὲρ ὑμῶν* ΚΛΩΜΕΝΟΝ.

49 Pro *μὲν* Reiskius conjecit *κεν.* Vere, ut mihi quidem videtur; de structurâ vide Kühner, Gr. Gr. ed. Jelf. § 424.

50 *νύξας* Vat. et alii. Eldik. *ἠρέμα*: quare vix dubium videtur quin legendum sit *ἠρέμα νύξα* cum Briggsio.

51 Sic vulg. quod optimè refinxit Hermannus in

καὶ νύξας ἐχάλαξα καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα,

nam *νύξαι* et *χαλέξας* pro *νύξῃ* et *χαλεπῶς* Codices tuentur. Vide Soph. Antig. 715, Eur. Orest. 695. Confer etiam Oppiani Halieut. III. 468—481, 521—527.

52 Sic vulg. reclamantibus Viris Doctis, quorum conjecturas vide apud J. A. Jacobsium. Unâ voce ΗΝΥΣΙΔΩΝ Cod. Reg. Paris. *τὸν ἄεθλον* est *præmium* ut sup. VIII. 13. Deinde hoc sensu *præmio potitus sum* non dicitur *ἀνύτω* sed *ἀνύτομαι.* Vide Toupii Addenda ad XVIII. 17, *ὡς* ΑΝΥΣΑΙΟ. Similiter Aristoph. Plut. 196, *κᾂν τοῦτ'* ΑΝΥΣΗΤΑΙ. Quare pro ΑΝΥΣΙΔΩΝ legerem ΑΝΥΣΑΜΑΝ: sic XIII. 48 confusas habes a scribis ʽΑΠΑΛΩΣ et ʽΑΠΑΛΑΣ. Vide etiam quæ supra diximus de ᾱ et ῶ confusis ad v. 109, deinde compara locum simillimum sup. v. 144, ΑΝΥΣΑΜΑΝ *τὰν ἀμνὸν, ἐς οὐρανὸν ὕμμιν ἀλεῦμαι.*

58 Sic vulg. ex Juntæ et Calliergi editionibus: sed *πιστεύσασα καλάγε* (vel *καλήγε* vel *καλῶγε*) *τὸν ἠπήρατον*

Ὤμοσα δ᾽ οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύειν.

Codd. Parisienses, similiter utraque Aldina, nisi quod *ἠπείρατον*. Satis ex hoc loco liquet opinor Juntam vel potius Juntinæ Editorem Philippum Pandolphinum, in Theocriti textu refingendo, in dubiis præcipue locis nimium quantum ingenio suo indulsisse; et ut verum fatear, mihi quidem editionis Juntinæ fides adeo suspecta est, ut verear, ne cum ab aliis et præcipue ab Aldinâ et a Codicibus, quorum notitiam habemus, discordet, non Theocritum sed Marcum potius Musurum legamus. Cujus nostræ opinionis rationes cuivis apparebunt Pandolphini Epistolam, Juntinæ præmissam, paulo diligentius inspicienti. Neque iis facile assentiar qui Juntinam Calliergo innotuisse negant. Nam et Calliergus suam absolvit editionem Romæ, Mensis Januarii die xv. A. S. MDCXVI., suam vero Philippus Junta Florentiæ Mensis Januarii die x. A. S. MDCXV. et cum Juntâ, eoque solo, nimis fideliter conspirat Calliergus, quam ut ab ejus editione nihil hausisse credatur. Restat tantum (si quis hanc sententiam amplecti malit) ut *eosdem* Codices, qui tamen *nusquam* jam *apparent*, uterque usurpaverit. Quod mihi quidem non admodum fit verisimile.

Sed hæc hactenus. Præpostera sane est vulgata lectio. Quid enim? Piscem hamo solvi, et *deinde* in continentem, idque *funibus*, trahi! Absit ut hæc tam insulsa nostro imputemus! Locum videamus: piscem extulit piscator v. 52, leniter hamo expediit v. 57; quid proximum? nonne domum redierit? nam jurat v. 59, se nunquam posthac mare tentaturum, sed domi mansurum, piscis sui aurei dominum.

Sed Codicum lectiones videamus, *καὶ τὸν μὲν πιστεύσασα καλῶγε τὸν ἠπείρατον*, corruptas sanè, sed ex quibus veritatem, minimâ mutatione, elicere fortassè licebit. Equidem piscatorem nostrum hoc voluisse arbitror: *Et ego piscem funi* (*κάλῳ*) *commisi, terræ firmæ adjectum*; et poetam scripsisse *Καὶ τὸν μὲν πίστευσα* (*commisi*) *κάλῳ* (*funi*) *δετὸν* (*vinctum*) *ἠπειρωτόν continentalem* (si loqui licet) *factum* (ex marino). De *πιστεύω τινὶ τὶ*, *committo aliquid alicui*, vide Xenophon. Apol. IV. 4, Memorab. VIII. 36, Plutarch. de Curios. *οἰκέταις πιστεύομεν γράμματα*, Athen. 311 *τῇ μητρὶ ὀρνίθειον ζωμὸν πιστεύσω*. De *ἠπειροῦσθαι continenti adjungi*, conferas Thucyd. II. 102 *καί εἰσι τῶν νήσων αἳ ἠπείρωνται*: Philo de Mundo *κόλπους πελαγῶν* dicit *ἠπειρῶσθαι*.

Hâc adhibitâ lectione, omnia bene procedere videntur. Piscis olim liberè in pelago natabat, nunc ex mari extractus, et funi commissus, et continenti adjectus, captivus mihi (ait piscator) famulaturus manebit; et ego, qui ventis et fluctibus olim vexatus pauperem victum e mari ægrè quæritabam, nunquam posthac pelagus tentabo, sed in terrâ domi securus quiescam, piscis mei aurei rex.

Liceat quoque addere, nostrâ conjecturâ admissâ, lectiones etiam Juntæ et Calliergi facile explicari; quippe quæ in textum irrepserint ex margine, ubi *πειστῆρσι* glossa erat vocis *κάλῳ*, et *ἐπ᾽ ἠπείροιο* glossa erat vocis *ἠπειρωτόν*.

Πιστεύω hic usurpatur ut apud Latinos *credo*, Cic. ad Quint. Fratr. Ep. I. 9, 'quos tuæ fidei populus Romanus *credidit*:' et Virgil. se *credere* cælo, nocti, ventis et similia; sic Æn. X. 70, 'Num puero summam belli, num *credere* muros?'

Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον ὡς ἴδες εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων, τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπὶς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καὶ τοῖς χρυσοῖσιν ὀνείροις.

65 Sensus planè est, '*Si vigilans, non dormiens, hæc ipsa loca explorabis, spes est fore ut somnium tuum verum evadat; quære igitur piscem non aureum, sed carneum, ne fame pereas et tuis aureis somniis.*' εἰ—οὐ, Bion. V. 4, sed εἰ με vel εἰ γὰρ με Codd., unde fortasse scribendum εἰ γὰρ μὴ κνώσσων.

66 Ἐλπὶς absolute positum ut IV. 42,

ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

67 τοῖς pro τοι χ. ὀ. emendatio est Scaligeri; articulo pro possessivo pronomine, *tuis*; vide ad XX. 44. De $\overline{\chi}$ et $\overline{\sigma\chi}$ (ˢχ) confusis plura diximus ad X. 35.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΒ′.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ Διόσκουροι κοινῇ ἰάδι. Vat. 9.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ′.

ὙΜΝΕΟΜΕΣ Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱώ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ᾽ ἀδελφούς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
Ἵππων θ᾽ αἱματόεντα ταρασσομένων καθ᾽ ὅμιλον,
Ναῶν θ᾽, αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δέ, σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππᾳ θυμὸς ἑκάστου,
Ἐς κοίλαν ἔῤῥιψαν, ἀνέῤῥηξαν δ᾽ ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῇ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ᾽ ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ᾽ εὐρεῖα θάλασσα,

1 Ad hoc Idyllium, nullam, ut puto, membranam præter Vat. 9 et Regiam Parisiensem contulit Sanctamandus. Mediolanensem et duas Mediceas D'Orvillius, quæ tamen conspirabant, et ex quibus nihil fere attulit.

15 Lob. Phryn. p. 283, ἐπιβρίσας pro

Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμ πέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταί, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορος, ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Ἀργὼ καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν καὶ ὑπήνεμον ἀκτήν,
Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀέννaον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν

ἐφερπύσας. 'ἐφερπύσας etiam propter penultimæ quantitatem quæ alibi corripi soleat suspicioni obnoxium est. Vid. Maltby. Prosod. p. LXIV.' J. W.

17 'ἔμπης edd. vett. ἔμπας apud Sophoclem pro Ionico ἔμπης primus restituit Brunckius, Ajac. 122, quem sequuntur Lobeckius, Erfurdtius, Hermannus, invitis Codd.' J. W.

19 De ἀπολήγοντ' vide ad XXVIII. 4.

22 Arat. 905.

36 'Deleto cum libris quibusdam δὲ, conjungendus est cum iis qui præcedunt. Unde facile est, quod fecit Briggsius, etiam in v. 37 genuinam scripturam (εὗρον δ' ἀέναον κράναν) restituere, etiam si eam non conservasset Eustath. ad Dionys. v. 1055. Vide Herm. ad Eur. Ion. v. 117, et meam notam ad Æsch. Suppl. v. 548.—ἀέννaος malè Græcum esse videtur, et ἀέναος, καλλίναος penultimam semper corripiunt. Vid. Elmsl. ad Eur. Med. 813.' J. W.

Λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἕστασαν, ἠΰτε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὕστε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί. τίνες βροτοί, ὧν ὅδε χῶρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

39 λάλλαι *calculi*, Hesych. *παραποτάμιοι ψῆφοι*, conjecturâ egregiâ Ruhnkenius pro vitiosâ omnium Codicum lectione ἄλλαι. Comparari merentur elegantes Ausonii versus Mosell. 61,

Quam vada lene meant, liquidarum et lapsus aquarum
Prodit cærulea dispersas luce figuras;
Quod sulcata levi crispatur arena meatu,
Inclinata tremunt viridi quod gramina fundo;
Utque sub ingenuis agitatæ fontibus herbæ
Vibrantes patiuntur aquas; LUCETque, *latetque*
CALCULUS, *et viridem distinguit glarea muscum.*
Haud aliter placida subter vada læta Mosellæ
Detegit admixtos non concolor herba LAPILLOS.

45 De auribus pugilum *τεθλαγμέναις* videndus præter alios Heindorf. Plat. Gorg. 515 D, Protag. 342 B, Taylor Combe, Brit. Mus. Marm. I. fig. 11, C. O. Müller. Archæolog. § 329. 8.

49 *ἠΰτε πέτροι ὀλοίτροχοι.* Sic Valck. pro *ἠΰτε πέτροι ὀλοοίτροχοι.* Codex unus ap. Gaisf. *ἤΰτε*, unus *ὀλότροχοι.*

54 '*χαῖρε—χαίρω πῶς;* similes in

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεαι, εἴ σου δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθός, ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πυγμάχος, ἦ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος, ὄμματα δ' ὀρθά;

ΑΜΥΚΟΣ.

Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γάρ, ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;

verbo *χαίρειν* lusus videas apud Monk. ad Eur. Alcest. 527, Matthiæ ad Hecub. 424, me ad Bacch. 1332.' J. W.

66 *ὀρθός* Vat. De $\bar{a}$ et $\overline{oc}$ confusis vide sup. ad VI. 11. Sic, vers. 63, *δίψα* habet Vat. pro *δίψος* et fortasse rectè, nam, ut ait Blomfieldius Pers. 490, apud Homerum semper legitur *δίψα* ultimâ brevi, nunquam *δίψος*, quod recentioris est Atticismi. Vide etiam ad Choeph. 744.

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἐγγὺς ὁρᾷς· οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, αἴκε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστους,
Κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὡς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαΐ Κάστωρ.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο·
Ἀλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω,

69 *ἐγγὺς ὁρᾷς· οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.*

Sic Junta. *γύνις* Vat. 9 et D, sed *οὐ σὺ με ἀμὸς* vel *ἀμὸς* Codd. Mediol. Medic. Gailiani et edd. Ald. Callierg. **Γύννις** idem quod *ἀνδρόγυνος*, *μαλακὸς* valere videtur. Æsch. frag. ap. Aristoph. Thesm. 143. Ælian. Var. Hist. XII. 12. Sed Codicum longè plurimorum auctoritas huic lectioni refragatur. Equidem Manuscriptorum vestigiis insistens pro **ΟΥ CΥ ΜΕ ΑΜΟΣ** legere mallem ΟΥ **ΘΥΜΕΔΑΝΟΣ**, hoc sensu, *Pugil non tibi cordi vocabitur* (vel *erit*, de *κέκλημαι*, *sum*, nota omnia). **Ἑδανὸς** est *ἡδὺς*, et **Θυμεδανὸς** idem valet quod *θυμήρης* *gratiosus*. Anglicè dicas, *Here I am: the boxer will not be found pleasant to thy mind.*

Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες, μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἦτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμήν,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὃ πλαγεὶς
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' οἳ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον, ἐκ μεγάλου δὲ

91 *ἐπαύγεον* Vat.

102 *ἐτίνασσεν* Mediol. Medic. Par.

104 Vide XII. 24.

112 *οἳ* vulgo receptum Reiskio debetur: sed omnes ferè Codices *αἱ*. Vide ad I. 95, XIV. 56. Et tutius fortasse, juxta eorum auctoritatem, sic locum repræsentare, interpunctione tantum leviter mutatâ, *Σάρκες δ' —, αἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον, ἐκ μεγάλου δὲ αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρὸς, ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου χροιῇ δ' ἔτ' ἀμείνω*, ita ut *σάρκες* ad utrumque, Amycum et Pollucem, referatur; de quo genere loquendi docte disseruit Valcken. Phœniss. 1295. Cp. Homer. Odyss. XII. 73 *οἱ δὲ δύω σκόπελοι,—ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν*

Αὐψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπτόμενος φορέεσκε πόνου, χροιῇ δ' ἔτ' ἀμείνω.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα, ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτᾷ.
Ἤτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος·
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα κρατέων περ ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ. σὲ δέ, Κάστορ, ἀείσω,
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.
Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε

ἱκάνει—τὸν δ' ἕτερον χθαμαλώτερον ὄψει. Vide Forbiger. ad Virg. Æn. XII. 161.

113 πάσσονα Ald. Junt. πάσσηνα Vat. Vide ad XII. 37.

114 κρειὸς ἢ δέτ' pro χροιῇ δ' ἔτ' Ald. Vide ad v. 25.

116 οἶσθας Meineke sine idoneâ ratione.

123 ἄλλῃ Codices. λαίῃ Junt. et Callierg.

129 νεῖκος ex Codd. pro νῖκος restitui.

135 ὕμνησ' ὦ φίλ' ἄναξ Codices Mediol. Medic. Paris.

Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεώ, υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας·
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποί, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἁμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
Τάσδε πολὺ προτέροις· ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ.
Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βουσί, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐών περ·
Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο.
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι·
Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλά, φίλοι, τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον· σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα

153 στὰς εἶπα Codices; vulgata ex editione Calliergi fluxit. 161 An ὀπυιέμεν ut πολεμιζέμεν, v. 212? 164 ἅμα pro αἷμα Vat. Mediol. Ald. Vide ad Epigr. XVII. 9.

Πνοιῇ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίϊον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἐὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης·
Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινώμεθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἁμετέροισι λίπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
Τάσδ'· ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν·
Ὣς δ' αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Κάστωρ· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
Ἀλλάλων, εἴπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτεΐνοισι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖθις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.

172 *αἵματι—ἔχθεα λῦσαι.* Sic vulg. Sed ἔγχεα λοῦσαι Codd. quod recepit Boissonadius, et quod leviter correctum recipi debet. Pro ΛΟΥΣΑΙ mallem ΔΕΥΣΑΙ, *rigare hastas sanguine.* τὰ δόρατα βάψαι Schol. Virg. Æn. XII. 308, 'sparso RIGAT ARMA CRVORE.' Homer. Il. ρ. 51 'ΑΙΜΑΤΙ οἱ ΔΕΥΟΝΤΟ κόμαι. Qui plura velit, adeat egregiam Bentleii notam ad Horat. Carm. II. I. 5 *Arma* Nondum expiatis *tincta cruoribus.*

Hanc conjecturam nostram probavit Hermannus; sed Meinekius exemplis allatis ἔγχεα λοῦσαι vindicavit.

190 Optimam Reiskii conjecturam ἐν ἰτεΐνοισι pro ἐνὶ δεινοῖσι receperunt Editores; vide sup. XVI. 79.

Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ· ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν, αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός, ὅθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεύς, κάδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ
Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅγε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβῳ ἀναῤῥήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δὲ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
  Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
  Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε· φίλοι δέ γε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδός,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·
Ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω· γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

ΕΡΑΣΤΗΣ Η ΔΥΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ΄.

ἈΝΗΡ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ᾽ ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ᾽ ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε·
Κοὐκ ᾔδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει,
Πάντα δὲ κῆν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς,
Οὕτω πάντ᾽ ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ᾽ αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο, φεῦγε δ᾽ ἀπὸ χρώς,
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος ἀλλὰ καὶ οὕτως

1 In Theocritum is admodum esset iniquus qui hoc carmen ab eo scribi potuisse existimaret. Obiter moneo, quod neminem ferè fugit, posteriora hæc Idyllia in paucissimis Theocriti Codicibus inveniri. Unicum tantum Vaticanum et duos Parisienses in hoc Idyllio, is qui in decem prioribus Idylliis viginti fere Codices nactus est, contulit Sanctamandus, nec duobus plures, Mediolanenses, recentes eos, evolvisse videtur D'Orvillius.

6 πάντα δὲ κῆν vulg. Sententia apertè manca est; verbis ut nunc sunt constitutis, ἀτειρὴς ad Ἔρωτα referri debet contra mentem Poëtæ. Quare pro Πάντα ΔΕ ΚΗΝ, legere mallem Πάντα Δ'ΕΗΝ—ἔην, i. e. *erat*, ut sup. XVII. 13, XXV. 218.

13 φεῦγε δ' ἀπὸ χρώς·
ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος.

Sententia poetæ, quicunque demum is fuerit, hæc fuisse videtur, *Color fugit;* sed quid de cæteris faciamus? Plurimis conjecturis locus tentatus est, et, meo quidem judicio, parum

Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·
Ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας· ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπόν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι, τὸ φάρμακον ἔνθα, τὸ λᾶθος·
Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον· ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστί, μαραίνεται, ἁνίκα πίπτει·
Ἁ δὲ χιὼν λευκά, καὶ τάκεται, ἁνίκα παχθῇ·

feliciter. Equidem levi mutatione pro ΤΑΣ legere mallem ΠΑΣ, et pro ΠΕΡΙΚΕΙΜΕΝΟΣ ΠΕΡΙΕΙΜΕΝΟΣ, hoc sensu, *totus insolentia iracundiæ indutus*, ut πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμπε Hom. Il. XI. 65, et cum participio, ut hîc, εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσα Il. XXI. 246. Quod ad περιειμένος ὕβριν spectat, conferas Homericum ἀναιδείην ἐπιειμένε Iliad. I. 149, ἐπιειμένοι ἀλκήν VIII. 262, et passim.

Sententiam in versu 15 eandem vides, quam in Pauli Silentiarii Epigrammate Anthol. I. 162,

ΥΒΡΙΣ ἔρωτας ἔλυσε· μάτην ὅδε μῦθος ἀλᾶται·
ΥΒΡΙΣ ἐμὴν ΕΡΕΘΕΙ μᾶλλον ἐρωμανίην,

et Aristænet. I. 7, βλοσυρὰ ἠρυθρίασε μετ' ΟΡΓΗΣ, καὶ γέγονε τὸ πρόσωπον θυμουμένῃ ΚΑΛΛΙΟΝ.

16 Elegantem Eldikii conjecturam ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας pro ἔνι καὶ τοσαμφαότατος, uti corruptissimè locum exhibent Libri MSS., meritò receperunt Editores: simili figura Alciphron III. 67: οὕτως ἐξεκαύθην εἰς ἔρωτα, ἀλλὰ καταλεύσατέ με πρὶν ἢ ΡΙΘΗΝΑΙ τοῖς πόθοις: ubi obiter corrigendum ΠΡΗΣΘΗΝΑΙ *flagrare, uri amore*.

24 Nonnulli λάθας, quod fortasse verum; vide Virg. VI. 714. Interea interpunctionem vulgatam leviter mutavi. Vide, si libet, Kiesslingii notam.

31 ἁ δὲ χιὼν λευκὰ καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ.

Παχθῇ suspectum est tum quia aoristi conjunctivus parum sententiæ convenit, tum etiam quia aoristus hujus verbi passivus ἐπάγην est (supr.

Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τύ, παῖ, κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον·
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
Στᾶθι δέ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τῷ σχοίνῳ με, καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον,
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα, μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις·

XXII. 190) non ἐπήχθην. Hujus certè formæ exemplum nusquam reperire potui. Si hæc forma usquam occurrat, non displiceat ἄνικ' ἐπάχθη. Herodian. VIII. 4, τὰς δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος παγείσας χιόνας λύουσα ἡ τοῦ ἔτους ὥρα.' J. W.

Pro ΠΑΧΘΗΙ, quod vitiosum est, rescribendum fortasse, literis transpositis, ΘΑΛΠΗΙ, h. e. *cum sol eam calefaciat*, vel passivè ΘΑΛΦΘΗ *cum calefiat nix*, ut Soph. Ant. 415. Hujusce correctionis hæc est ratio; Literæ χ et λ sæpe permutatæ sunt a librariis; sic pro Ἰναχίης Mosch. II. 51 omnes libri εἰναλίης, supra v. 145, pro κερουχίδες tres MSS. Sanctamandi κερουλίδες; pro ἀπελύετο, VII. 147, duo ἀπεχύετο; pro αὐλείαν, XV. 43, Cod. Cant. αὐχείαν. Θάλπω de solis calore vocem esse κυρίαν norunt omnes. Dixi literas λ et χ sæpe a librariis perperam permutari, cujus rei causa non obscura est; literæ enim λ ductus tantum perexiguus deest, quominus χ fiat. Hac observatione freti non invenusto Antipatri Epigrammati in Anthologiâ I. p. 306, Jacobs. nitorem pristinum restituemus; quod sic vulgo legitur, versu secundo misere claudicante,

εἰ καὶ βαιὸς ὁ τύμβος, ὁδοιπόρε, μή με παρέλθῃς,
ἀλλὰ ΚΑΤΑ ΣΤΙΧΑΣ ἶσα θεοῖσι σέβου,
τὸν γὰρ Πιέρισιν τιμώμενον ἔξοχα Μοίσαις
Ποιητὴν ἐπέων θεῖον Ὅμηρον ἔχω.

Homeri tumulus in rupe *marinâ* situs est, unde Paulus Silentiarius, ibid. p. 306,

ἔνθαδε Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα θεῖον Ὅμηρον
κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.

Hoc igitur dicere voluit Antipater, *Viator, ne tumulum hunc prænaviges, sed cursu paulisper retento*, h. e. *contrahens vela, inhibensque remos, venerare*; pro ΚΑΤΑ ΣΤΙΧΑΣ igitur lege, unâ voce, ΚΑΤΑΣΤΕΙΛΑΣ *ratem retinens*. De ι et ει confusis vide XIV. 17, ver. 46. Quod ad sententiam spectat, compara Incert. Anthol. I. p. 387,

παῦσαι νηὸς ἐρετμά, καὶ ἔμβολα, τῷδ' ἐπὶ τύμβῳ.

42 οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.

ζῆν (quod cæteri omnes ignorant) Calliergo debetur: δύναμαι εἴν σε

Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα.
Κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπαΰσον, Ὦ φίλε, κεῖσαι·
Ἢν δέ γε λῇς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοῖς τοίχοισι χαράξω·
ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, ʽΟΔΟΙΠΟΡΕ· ΜΗ ΠΑΡΟΔΕΥΣΗΙΣ,
ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΛΕΞΟΝ, ΑΠΗΝΕΑ ΕΙΧΕΝ ʽΕΤΑΙΡΟΝ.
Ὧδ' εἰπὼν λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδός, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη

Aldi editio prior, et Codices nonnulli. Sed ξῃ εἴστε 11 apud Gaisf. et Z apud Gail., tum inter διαλλάξας et διαλλάξεις, et φιλάσας, φιλάσσας, et φιλάσῃς, variant Codices. Nullus quod sciam φιλάσεις. Fortasse scribendum, οὐδ' ONOMAΞAIM', HN ΣE διαλλάξας με φιλάσῃς· *Non cuiquam declaraverim*, h. e. *non te prodam, si tu ultro, mutato affectu, me osculeris.* De ἂν omissâ vide ad II. 33. Εἰν et ἢν, propter soni similitudinem, sæpe confusa sunt: et fortasse ἢν in Calliergi ζῆν latet.

44 ʽἐπάϋσον φίλε, Græfius. — ὦ sæpe ante vocativos irrepsit, vid. Elms. ad Eur. Bacch. 1365, ἐπάϋσον —. De correptione penultimæ vid. Maltby. Prosod. p. LXIV.' J. W.

46 Vulgo τὸ σοὶ στίχοισι χαράξω. Inter alia quæ ad eandem rem declarandam excitari possent testimonia, uti XXII. 39, hic versus argumento sit, vitia in his carminibus inesse multa omnibus qui nobis innotuerunt Codicibus Manuscriptis antiquiora; id quod jam monuit Valckenaerius. Quis enim non videat, uti nos docuerunt Porsonus et Schaeferus, pro σοι στίχοισι legendum esse σοῖς τοίχοισι *tuis parietibus?* In Notis MSS, quæ in Bibliothecâ Collegii SS. et Indiv. Trin. Cantabrigiæ asservantur, scripsit Bentleius ad Hesych. βάθος, στίχος —'an τοῖχος?'

Sic in Frontonis Epistolâ VII. p. 398, ed. Francf., pro ΕΠΙΔΕΙΣΩ ΤΙΧΟΥΣ πρὸς τὸν 'ΙΛΙΣΟΝ βαδίσαιμεν reponendum esse videtur ΕΙ ʽΕΞΩ ΤΕΙΧΟΥΣ πρὸς τὸν ʽΙΛΙΣΣΟΝ βαδίσαιμεν. Vide si placet quæ, de *Ilisso* et de phrasi ἔξω τείχους verba faciens, de hoc Frontonis loco scripsi in libro nostro topographico *Athens and Attica* cap. XXI.

Nempe, σοι στίχοισι et σοῖς τοίχοισι eodem ferè sono a recentioribus Græcis efferebantur. Idem de τίχους et τείχους verum est. *Paulatim* ait S. Hieronymus in Michæam, cap. vi., '*librariorum errore factum est ut* σχοῖνοι, i. e. *funes, pro* σχίνοις, *hoc est lentiscis, legerentur.*' Quas ipsas

Τὰν ψυχάν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἵστατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον·
Νᾶμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά.
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὕμμες αἶται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

voces habes confusas a librariis supra Idyll. V. 129, VII. 133.

55 '*νέον* pro *τοῦ νέου* *mortem juvenis* Kiessling.; conf. me ad Eur. Med. 48, *νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.* Æsch. Choeph. 746, *νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων.* Eumenid. 822. Pers. 730, *νέῳ θράσει*; 768, *νέα φρονεῖ.* Sed in hoc loco parum placet hæc interpretatio. Conferas potius Æsch. Eumenid. 195, *αἵματος δέκτωρ νέου*, ibid. 339, *μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου*, me ad Æsch. Suppl. 337, *πόλεμον αἵρεσθαι νέον*, et ad Choeph. 164. In hujusmodi locis *νέος*, quod proprie est *novus*, *insperatus*, *præter opinionem accidens*, per euphemismum quendam pro *νεόκοτος* *insolens*, *præter modum tristis*, positum videtur. Vide Monk. ad Eur. Hippolyt. 860, Markl. ad Eur. Suppl. 1032 (1042), Schneider. ad Æsch. Theb. 345.' J. W.

57 *γυμναστῶν.* An legendum ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ? De Gymnasio sup. II. 80. Hanc nostram conjecturam receperunt Ahrensius et Meinekius.

τῆλε. Pro ΤΗΛΕ mallem equidem ΤΗιΔΕ, i. e. hac viâ. Hesych. *τῇδε*, *ἐνταῦθα*, quo sensu habet noster sæpius II. 101, V. 32, 50, 67, 118, VIII. 40. Eurip. Orest. 871. In eo erat feritas, quod quâ profectione mortuum aspexit, eâ gymnasia solita et balineas petiit.

Post hæc scripta et typis impressa et vulgata, in hanc conjecturam jam incidisse Græfium ex Meinekii secundâ editione didici.

61 Pro vulg. *αἷμα* ex Codice uno et ed. Ald. quæ habent *ἅμα*, feliciter Sanctamandus eruit *νᾶμα* quod nuperi Editores merito adsciverunt. Vide XV. 27, 30.

63 *αἶται* debetur Casaubono. Codd. *αἴτας* vel *εὔητες*.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ΄.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ᾽ ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
Εὕδετ᾽ ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ᾽ ἐμὰ ψυχά, δύ᾽ ἀδελφεώ, εὔσοα τέκνα,
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ᾽ ἔλαβ᾽ ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ᾽ αὐτόν, ὁ δ᾽ ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ᾽ αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ᾽ ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ᾽ ἐξέπτυον ἰόν·
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)

1 Citat Georg. Chœrob. 175. 6, ed. Gaisf.

17 Alii ἐξειλυσθέντε quod præfert Valckenaerius.

19 'Insolens ἐξέπτῠον penultimâ correptâ πτύοντα eandem vocalem producit supr. XV. 133. Vid. Maltby. Prosod. p. LXV. et in Thes. s. v. πτύω. An legendum ἐξέπτυσαν quod a scribis mutatum esse potuit, propter ἐκύλιον et λάμπεσκε? De prosodia verborum in -ύω apud Theocritum vid. supr. XVII. 79.' J. W.

Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ᾽ ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἤτοι ὅγ᾽ εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί᾽ ἀνέγνω
Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
Ἰφικλέης· οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ᾽ ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ᾽ αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν·
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.
Ἀλκμήνα δ᾽ ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα.
Ἄνσταθ᾽ Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείῃς.
Οὐκ ἀΐεις, παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Ἢ οὐ νοέεις, ὅτι νυκτὸς ἀωρί που, οἱ δέ τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείας;
Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ᾽ ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ᾽· ὁ δ᾽ ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ᾽ ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅ ῥ᾽ οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ᾽ ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεόν, μέγα λώτινον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ᾽ ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.

33 ‘ἀναγκαίω *quem effugere nequeunt, ineluctabilis.* Vide Heyne ad Pind. Pyth. XII. 27.’ J. W.

39 ‘Legendum ἅπερ *tanquam, sicut:* καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας neque per se placet, et post νυκτὸς ἀωρὶ iners et importunum est.’ J. W.

42 ὅ οἱ ὕπερθε habet Cod. Vat. quod, ob vocalem ante οἱ non elidendam, præfert Meineke ad Bion. II. 7. Vide ad I. 95, XIV. 56, XV. 112, et Buttmann. ad Arati Phænomen. 50. ‘Quàm sint digammi observantes hi Poëtæ ex ipsorum monumentis non pro arbitrio refictis existimari debet. Itaque iambum μὲν οἱ intactum reliqui hîc et 485 et 703.’ Hæc ille.

43 ‘κλιντῆρος κεδρίνω. Vid. Monk. et Wuestemann. ad Eur. Alcest. 161 κεδρίνων δόμων.’ J. W.

Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,.
Δμῶες ἐμοί, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀΰτεῖ.
Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστω.
Ἦτοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κωροσύνᾳ, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖϊν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα·
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
Ὄρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμόν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
Ἠνώγει. Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρόν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ,τι Μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

47 ἐκφυσῶντας. Vid. ad Æsch. Choeph. 612 πνέονθ' ἁ κυνόφρων ὕπνῳ.—ἄϋσεν δμῶας ut ἀΰσας παῖδας Soph. Œd. Col. 1598; vid. not. ad Æschyl. fragm. 154, Hom. Odyss. IX. 65, πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι.' J. W.

48 'Notandum ὅτι cum comparativo, quem usum exemplis carere putaverunt Dukerus et Bauerus ad Thucyd. VII. 12.' J. W.

50 'αὐτὸς ἀΰτεῖ. Minus commode ab hero de seipso quam a famulâ de hero dici putavit Valck. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 335 Xanthiæ verba contulit dominum simulantis in Aristoph. Ran. 520 φράσον—αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι.' J. W.

59 βάλε Codd. λάβε ex conjecturâ Schæferi nuperi receperunt.

Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα.
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκα οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλά, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὄκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερούριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον, ὡς νενόμισται,
Θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·

72 Post hunc versum in Cod. Vat. leguntur *θάρσει· μελλόντων δὲ τὸ λώϊον ἐν φρεσί.* An addendum *βάλλει*? Valck.

94 *ἄστρεπτος.* Vid. Blomf. Gloss. Æsch. Choeph. v. 93 *ἀστρόφοισιν ὄμμασιν*, me ibid. 97, Ruperti Liv. XXI. 22. 7.' J. W.

καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ. De sulfure in lustrationibus adhibito multa multi. Vide Eustath. 1934. 50, VV. DD. ad Juvenal. II. 158, Bentleium contra Collinsium p. 211. In Euripidis Helena, 866, ed. Mat-

Ζηνὶ δ' ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρί, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεύς, ἄγρυπνος ἥρως·
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.

thiæ, ubi hujus suffitionis mentio fit, gravis restat corruptela adhuc tollenda,

ἡγοῦ σύ μοι φέρουσα λαμπτήρων σέλας
ΘΕΙΟΝ δὲ ΣΕΜΝΟΥ θεσμὸν ΑΙΘΕΡΟΣ ΜΥΧΩΝ,
ὡς πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεξώμεθα,

ubi sane mireris eruditum Editorem affirmantem 'nunquam θεσμὸς in Tragicis legi' quum sexies minimum in Æschyli unius reliquiis reperiatur.

Equidem versum secundum ita scribendum conjeci,

ΘΕΙΟΝ τε, σεμνὸν θεσμὸν, ΑΙΘΕΡΟΣΜΥΧΟΝ,

Procede, quæso, ferens lampadas et sulfur auras fumigans. Appositionis genus est in σεμνὸν θεσμὸν quale in Virg. Æn. VI. 223, 'Pars ingenti subiere feretro *Triste ministerium*,' de quo consulendus Blomfieldius Æschyl. Ag. 218 ἔτλα θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς—προτέλεια ναῶν. Adjectivum αἰθερόσμυχος *æthera fumigans* an alibi inveniatur nescio; sed legitimè compositum esse satis demonstravit Elmsleius in censurâ Eur. Suppl. Herm. p. 248 ed. Lips., Porson. Orest. 62. De σμύχω et compositis vide eruditissimam Hemsterhusii διατριβὴν ad Lucian. I. p. 351, Eustath. p. 781 ab eo citatus, ΣΜΥΞΑΙ, τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς ἀναδοῦναι ὃ καὶ τύφειν λέγεται.

Ἵππους δ᾽ ἐξελάσασθαι ὑφ᾽ ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτός, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ᾽ ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ᾽ ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ᾽ ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ᾽ ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ᾽ ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθών,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ᾽ Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ᾽ οὔτις ὁμοῖος ἐν ἁμιθέοις πολεμιστὰς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ᾽ ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ κρέα τ᾽ ὀπτά, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι·
Αὐτὰρ ἐπ᾽ ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον,
Εἵματα δ᾽ οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

[Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

Nunc mallem legere, minimâ literarum mutatione, θεῖον δὲ σέμνου, (h. e. *sanctifica*,) θεσμὸν αἰθερόσμυχον. De verbo σεμνοῦν vide Herod. I. 95, III. 16.

Dum de Euripidis Helenâ agimus liceat alium ejusdem fabulæ locum vitiosum tangere. In versibus 300—4 Helena ait,

τί δῆτ᾽ ἔτι ζῶ; τίν᾽ ὑπολείπομαι τύχην;
γάμους ἑλομένη, τῶν κακῶν ἀπαλλαγάς,
μετ᾽ ἀνδρὸς οἰκεῖν βαρβάρου, πρὸς πλουσίαν
τράπεζαν ἵζουσ᾽, ἀλλ᾽ ὅταν πόσις πικρὸς
ξυνῇ γυναικί, καὶ τὸ ΣΩΜ᾽ ἐστὶν πικρόν·

ubi pro ΣΩΜ᾽ Scaliger. δῶμ᾽, Musgravius φῶς. Matthiæ audacter καὶ τὸ σώζεσθαι in textum recepit; Macaulayus, ut a scriptore vitæ ejus Trevelyano accepimus, βρῶμ᾽. Mihi legendum potius videtur ΠΩΜ᾽, i. e. "etiam *potus* amarus est." Πῶμα Tragicis vindicat Porsonus Hec. 396. Lusus non injucundus est inter πικρὸς πόσις et πικρὸν πῶμα.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

Η, ΚΑΤΑ ΤΙΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κε΄.

[Λείπει ἡ ἀρχή.]

ΤΟΝ δ' ὁ γέρων προσέειπε, φυτῶν ἐπίουρος ἀροτρεύς,
Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο
Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐθ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις.
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης

'De hujus Idyllii scriptore (præter Viros Doctos a Kiesslingio laudatos) vide Kidd. ad Dawes. p. 165 = 101 ed. Burgess., p. 389 = 326 ed. Lips. 1800.' J. W. Vide et Hermann. ad Orphica p. 691—790. 'Quid? an Apollonii Rhodii et alterius Poëtæ qui carmen inter Theocritea xxv. scripsit auctoritas parvi est facienda, qui cum Hymni (Homerici) locos exquisitiores ad imitationem vocarint quantam jam tum vetustatis opinionem habuerint satis declarant?' Ruhnken. Præf. Hymn. in Cer. xi.

9 'Vulgatam νάοντος pro νέμονται revocari jubet Kiessling. in ind. s. v. νέμειν.' J. W.

Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Πηνεοῦ ἂμ μέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε
Εἰς ἅλις, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει.
Αὖλις δέ σφισιν ἧδε τεῆς ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνόν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἳ πολυεργοὶ
Ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' ἐΰφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἣ δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς·
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται), οὗ τινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας·
Ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν. ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὔ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες

15 Πηνεοῦ: Μηνίου vulg. sed nonnulli Codd. Πηνείου vel Πηνίου. Sic Ἀλφεοῦ pro Ἀλφειοῦ Pindar. Ol. I. 92 et Ol. II. 14, XI. 50 et plurimis aliis in locis et noster sup. IV. 6. Hinc excusandus Virgilius Georg. IV. 355, 'Tristis Aristæus PENEI genitoris ad undam.' De M et Π confusis vide ad XII. 37.

Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
Ναί, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧι κε τὸ μέν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλον δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο, δῖος ἀροτρεύς·
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις·
Ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδί, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ· χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροός, δούπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα
Ἀχρεῖον κλάζοντε περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.

Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἆσσον ἀείρων,
Φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν·
Ὦ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ', ᾧτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧτε καὶ οὐκί,
Οὐκ ἂν οἱ θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀῤῥηνὲς γένετ' αὕτως.
Ἦ ῥα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα,
Ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρηκὸς βορέαο·
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
Ἶς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·
Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι

73 Pro ἆσσον Junt. ὅσσον.
82 οὐκ ἂν οἱ, quod dant nonnulli Codices pro vulg. τοι, unice verum videtur.

Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἵει,
Πινέμεναι λαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος·
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄῤῥηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεί,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵγε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις περὶ πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν·
Καί ῥα οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
Βουκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθίνουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰὲν ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο
Ἱεροὶ Ἠελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες

Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ᾔεσαν ὀσμήν·
Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ' ὑπεροπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἔϊσκον, ὅθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὃς δ' ἤτοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρῃ, στιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυὼν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεύς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἣ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱός, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·

Ξεῖνε πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·
Ἦλυθε γὰρ στείχων τὶς ἀπ' Ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν

142 σκύλος pro σκύτος metri causa Toupius, quem reliqui fere omnes sequuntur.

Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνήρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο·
Ὅς δ' ἤτοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἕθεν παρεόντος, ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος·
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν,
Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι, ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ' ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠὲ σέ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνώω κατὰ θυμόν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί,)
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
Οὑξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ', ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
Ἀλλ' ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἕρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεύς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος,
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·

172 κεῖνός γ' ἀγόρευε Flor. Cæteri omissâ γ'.

188 'Hesiod. Op. et Di. 709 μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν. Conf. Blomf. gloss. Æsch. Choeph. 260 γλώσσης χάριν δὲ κ.τ.λ., nos ibid. (264) et ad Prom. V. 294 μάτην χαριτογλωσσεῖν.' J. W.

Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ,ττι μὲ πρῶτον ἀνήρευ,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
Ὅππως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν,
Νόσφιν γ' ᾗ ὅθεν ἦλθε· τὸ γάρ, πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων, οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων, ποταμὸς ὥς,
Λῖς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
Οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς, κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλών, κοίλην τε φαρέτραν
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγές, αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτός, ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρών, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅθι λῖς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειήν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ, καὶ οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρίν γ' ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.

194 '*κατὰ στάθμην recte ad amussim*; vid. ad *παρὰ στάθμην* Æsch. Agam. 1016.' J. W.

Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος, ὁππόθ' ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὃ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνεν.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλόων, ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός·
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός·
Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύῃσιν ἔλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δὲ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνήρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ·
Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·

233 διέδρακεν. Sic Meineke ex tribus Codd. pro διέδραμεν. Vide ad XI. 67.

242 'ἔλιξε κέρκον. Conf. Jerem. Taylor., *Holy Dying*, cap. IV. sect. I. § i. p. 121. Ed. 1680.' J. W.

Ὣς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι, ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅγε, πρίν γ' ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρίν γ' αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολυῤῥαπτόν τε φαρέτρην·
Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι·
Πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
Μέχρι οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν

258 *πρίν γ'* ex uno Codice Hermannus pro vulg. *πρίν τ'*.

263 '*νωσάμενος* Callimacho tribuit Suidas, quæ forma quum apud Callimachum nusquam exstet, hoc Idyllium Suidæ temporibus non Theocriti sed Callimachi nomen inscriptum habuisse suspicatur Dawesius Misc. Crit. p. 101 = p. 165 de formâ *νῶσαι* agens de quâ vid. etiam Kiddium p. 165 sq. Dawesii suspicionem redarguit Burgessius p. 389 sq. = p. 326 sq. ed. Lips. 1800.' J. W. Vide suprà ad II. 3.

264 *ἤλασα* H. Steph. Sed Codices *ἔφθασα* vel ΕΦΑΣΑ unde legendum arbitror ΕΦΛΑΣΑ *contudi*. Vide sup. V. 147, *εἴ τιν' ὀχευσεῖς τᾶν αἰγᾶν φλασῶ* (vel ut alii Codices *φλασσῶ*) *τυ*. Pindar. Nem. X. 125, penultimâ aoristi *correptâ*, *ξεστὸν πέτρον ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύκεος ἀλλ' οὔ νιν* ΦΛΑΣΑΝ. Plura de verbo *φλᾶν* videas apud Blomfield. ad Choeph. 26. De omissâ Λ vide ad vers. 275.

Hanc conjecturam, in quam etiam Bergkium incidisse, post hæc scripta et in lucem edita, ex Fritzschio didici, receperunt Ziegler., Ameis., Fritzsch.

270 *μέχρις* Codd. uno atque altero excepto ut videtur omnes. *μέχρι* Meineke ob sequens *οἱ*.

Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμην,
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητή, οὐδὲ λίθοις, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθα μοι ἀθανάτων τὶς ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσιν.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα, καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ἰωχμοῖο.
Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοις τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

275 Sic vulgo; sed ΥΛΗΙ omnes corruptum esse judicarunt. Quid enim? Postquam dixerat *ferro* non scissile, supervacaneum erat addere, et *ligno* non scissile. Sed hoc dicere voluisse videtur, *neque ferro neque saxo perviam pellem esse, neque ulli alii materiæ.* Quare pro ῞ΥΛΗι scripserim ΑΛΛΗι, h. e. *nulla alia ratione.* De Λ perperam nunc omissâ nunc geminatâ, tum ante tum post A, vide quæ diximus ad I. 96. Sic XXIX. 25 pro ἀπαλῷ Codex C habet ἀπαλλῷ, et in XIII. 58 pro ὕλαν unus ὕλλε contra metrum. Vide et supra vers. 55, ubi pro Φυλῆος dat φιλλῆϊ Par., et ad 264. ΑΛΛΗΙ *adverbialiter* sumptum, vide sup. II. 6, 127, Soph. Antigon. 138, Wex. I. p. 123, II. p. 101. Hom. Il. α. 120, ο. 51, ν. 49. Eur. Heracl. 73. Ion. 162. Comparari potest sup. II. 34:

καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
κινήσαις ἀδάμαντα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ΑΛΛΟ.

His scriptis, et in prima editione typo impressis, vidi Scholium Parisinum apud Gailium II. 383, ubi ad vocem ὕλῃ adscriptum est ἑτέρᾳ, unde Scholiastem colligo legisse ἄλλῃ, prout conjecimus.

ΛΗΝΑΙ, Η ΒΑΚΧΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κϛʹ.

ἸΝΩ κ' Αὐτονόα χἀ μαλοπάρῃος Ἀγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.

1 'Poetas qui de Penthei interitu carmina scripserunt multos indicavit Elmsleius in Argum. ad Eur. Bacch. pp. 14—16.

'2 ἐς ὄρος, Cithæronem an Parnassum?—Eur. Bacch. 103, Βρόμιος ὅστις ἄγει θιάσους εἰς ὄρος εἰς ὄρος. Ibid. 148, σύνοχα φοιτάσιν εἰς ὄρος εἰς ὄρος, coll. v. 26, infr. Rem in *Cithærone* gestam fingit Euripides in Bacchis, in *Parnasso* Æschylus Eumenid. 26, ubi vid. Schol.' J. W. Nullos Codices neque ad hoc neque ad quod proximè sequitur Idyllium contulisse videtur Sanctamandus; nec duobus plures D'Orvillius. De re ipsâ, Penthei cæde, vide Philostratum, I. xviii., cum eruditis Welckeri notis.

Sed ignoscat, quæso, lector si a Pentheo, inter religionis orgia discerpto, ad Martyris egregiæ pro Christianâ fide, Blandinæ, paulisper fata devertar, quorum luculenta extat historia in Epistolâ Viennensium, ab erudito et Venerabili Viro, Routhio, in Reliquiis Sacris edita, I. 268. Verba sunt p. 273, ἡ Βλάνδινα τοσαύτης ἐπληρώθη δυνάμεως, ὥστε ἐκλυθῆναι καὶ παρεθῆναι τοὺς κατὰ διαδοχὰς παντὶ τρόπῳ βασανίζοντας αὐτὴν, ἀπὸ ἑωθινῆς ἕως ἑσπέρας—καὶ θαυμάζειν ἐπὶ τῷ παραμένειν ἔμπνουν αὐτὴν παντὸς τοῦ σώματος διεῤῥωγότος, καὶ ἠνεῳγμένου—ubi, simili sensu positum quo ἔῤῥηξε in hoc loco nostri poëtæ, διεῤῥωγμένον quidem sanissimum est, quæ autem sequuntur, non item. Quid enim est ἠνεῳγμένον? quod etiam si sensum idoneum funderet, talis forma nusquam gentium reperienda est. Sensus est *corpus erat disruptum et discerptum*. Hâc significatione, διαφέρειν σῶμα dicebant Græci, ut *differre corpus* Latini. Vide Lambinum ad Horat. Epod. v. 99, '*membra* DIFFERENT *lupi*,' et Interpretes ad Aristoph. Eq. 294, διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις, Valck. Herod. VII. 10. 8, Blomf. Æschyl. Choeph. 62, διαλγὴς ἄτα διαφέρει. Reponerem igitur, litteis ΔΙ â præcedente ΚΑΙ revocatis, pro ΚΑΙ 'ΗΝΕΩΓΜΕΝΟΥ, levi mutatione, καὶ ΔΙΕΝΗΝΕΓΜΕΝΟΥ *corpore disrupto, et quasi dissipato.*

Dum de exquisitissimis egregiarum et Divino Spiritu imbutarum fæminarum suppliciis agimus, liceat huc spectantem Clementis Romani locum tangere, qui nondum etiam post doctissimi Jacobsoni curas omnino perpurgatus est. Loquitur Clemens de tormentis quibus affecti sunt Christi Martyres non *virilis* tantum sexus, verum etiam *fæminæ*, eæque

Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
Ναί, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ᾽ ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ᾽ ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧι κε τὸ μέν κ᾽ εἴποιμι, τὸ δ᾽ ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ᾽ ἄλλον ἔθηκε θεός γ᾽ ἐπιδευέα φωτῶν.
Τὸν δ᾽ ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο, δῖος ἀροτρεύς·
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ᾽ ἱκάνεις·
Ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδί, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζός γ᾽ εἰλήλουθεν ἀπ᾽ ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ᾽ ἀγρῶν·
Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ᾽ ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ᾽ ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ᾽ ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ· χαλεπὸν δ᾽ ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ᾽ ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροός, δούπῳ τε ποδοῖϊν.
Θεσπέσιον δ᾽ ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα
Ἀχρεῖον κλάζοντε περίσσαινόν γ᾽ ἑτέρωθεν.

Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἆσσον ἀείρων,
Φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν·
  Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ', ᾧτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧτε καὶ οὐκί,
Οὐκ ἄν οἱ θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀῤῥηνὲς γένετ' αὔτως.
  Ἦ ῥα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὖλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα,
Ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρῃκὸς βορέαο·
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
Ἶς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·
Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι

73 Pro ἆσσον Junt. ὅσσον.
82 οὐκ ἄν οἱ, quod dant nonnulli Codices pro vulg. τοι, unice verum videtur.

Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἵει,
Πινέμεναι λαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος·
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄῤῥηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεί,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵγε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις περὶ πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν·
Καί ῥα οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
Βουκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθίνουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰὲν ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο
Ἱεροὶ Ἠελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες

Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ᾔεσαν ὀσμήν·
Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ' ὑπεροπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἔϊσκον, ὅθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὃς δ' ἤτοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δὲ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυὼν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεύς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
  Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἣ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱός, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
  Ξεῖνε πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·
Ἦλυθε γὰρ στείχων τὶς ἀπ' Ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν

142 σκύλος pro σκύτος metri causa Toupius, quem reliqui fere omnes sequuntur.

Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνήρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο·
Ὃς δ' ἤτοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος·
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν,
Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι, ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ' ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠὲ σέ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνώω κατὰ θυμόν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί,)
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
Οὑξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ', ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὐύδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
Ἀλλ' ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεύς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥήϊτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος,
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·

172 κεῖνός γ' ἀγόρευε Flor. Cæteri omissâ γ'.

188 'Hesiod. Op. et Di. 709 μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν. Conf. Blomf. gloss. Æsch. Choeph. 260 γλώσσης χάριν δὲ κ.τ.λ., nos ibid. (264) et ad Prom. V. 294 μάτην χαριτογλωσσεῖν.' J. W.

Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ,ττι μὲ πρῶτον ἀνήρευ,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
Ὅππως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν,
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γάρ, πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων, οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων, ποταμὸς ὥς,
Λῖς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
Οἳ ἕθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς, κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλών, κοίλην τε φαρέτραν
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγές, αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτός, ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρών, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζῃς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅθι λῖς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειήν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ, καὶ οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρίν γ' ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.

194 'κατὰ στάθμην *recte ad amussim*; vid. ad παρὰ στάθμην Æsch. Agam. 1016.' J. W.

Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος, ὁππόθ' ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηΰσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὃ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντη δὲ διέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνεν.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλόων, ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός·
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός·
Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δὲ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνήρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ·
Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·

233 διέδρακεν. Sic Meineke ex tribus Codd. pro διέδραμεν. Vide ad XI. 67.

242 'ἕλιξε κέρκον. Conf. Jerem. Taylor., *Holy Dying*, cap. IV. sect. I. § i. p. 121. Ed. 1680.' J. W.

Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι, ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὄγε, πρίν γ' ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρίν γ' αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην·
Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι·
Πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
Μέχρι οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν

258 *πρίν γ'* ex uno Codice Hermannus pro vulg. *πρίν τ'*.

263 '*νωσάμενος* Callimacho tribuit Suidas, quæ forma quum apud Callimachum nusquam exstet, hoc Idyllium Suidæ temporibus non Theocriti sed Callimachi nomen inscriptum habuisse suspicatur Dawesius Misc. Crit. p. 101 = p. 165 de formâ *νῶσαι* agens de quâ vid. etiam Kiddium p. 165 sq. Dawesii suspicionem redarguit Burgessius p. 389 sq. = p. 326 sq. ed. Lips. 1800.' J. W. Vide suprà ad II. 3.

264 *ἤλασα* H. Steph. Sed Codices *ἔφθασα* vel ΕΦΑΣΑ unde legendum arbitror ΕΦΛΑΣΑ *contudi*. Vide sup. V. 147, *εἴ τιν' ὀχευσεῖς τᾶν αἰγᾶν φλασσῶ* (vel ut alii Codices *φλασσῶ*) *τυ*. Pindar. Nem. X. 125, penultimâ aoristi *correptâ*, *ξεστὸν πέτρον ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύκεος ἀλλ' οὔ νιν* ΦΛΑΣΑΝ. Plura de verbo *φλᾶν* videas apud Blomfield. ad Choeph. 26. De omissâ Λ vide ad vers. 275.

Hanc conjecturam, in quam etiam Bergkium incidisse, post hæc scripta et in lucem edita, ex Fritzschio didici, receperunt Ziegler., Ameis., Fritzsch.

270 *μέχρις* Codd. uno atque altero excepto ut videtur omnes. *μέχρι* Meineke ob sequens *οἱ*.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

ΚΟΡΗ.

Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

'Αλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

49 Pro *διδάξω*, alia alii; *πιάξω*, *μαλάξω*, *διδράξω*: sed quonam sensu *πρώτιστα* dixerit non expediunt. Equidem sic opinor: Pastor suas opes, quæ omnes sponsæ suæ sint futuræ, 33, monstraturus (vid. 44—47), *poma*, ΜΑΛΑ, manu fert, *prima* amoris dona, et gremio ejus inserit. Vide III. 10 *ἠνίδε σοι δέκα* ΜΑΛΑ *φέρω,—καὶ αὔριον ἄλλα δεκ' οἰσῶ*; III. 41 ΜΑΛ' *ἐν χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν*; V. 88, ubi Kiessling., Virg. Ecl. III. 71, et omnino Longi Pastoral. III. ad fin. p. 98 Villoison., ubi id ipsum facit Daphnis quod hoc in loco (v. 48) Pastor Theocriteus, *ἐξίκετο τρυγῆσαι τὸ* ΜΗΛΟΝ, *καὶ κομίσαι δῶρον Χλόῃ—ταῦτα εἰπὼν ὁ Δάφνις ἐντίθησιν τὸ* ΜΗΛΟΝ *τοῖς τῆς Χλόης* ΚΟΛΠΟΙΣ. Et *gremio* talia dona consignantur apud Calpurn. Sic. III. 76, *tibi sæpe palumbes sæpe etiam leporem deceptâ matre paventem Misimus in* GREMIUM; Catull. LXV. 19, *Ut missum sponsi furtivo munere* MALUM *Procurrit casto virginis e* GREMIO. Quare pro ΔΙΔΑΞΩ mallem ΔΕΔΕΞΟ *accipe;* ut Homer. Il. ε. 228 *σὺ τόνδε* ΔΕΔΕΞΟ, υ. 377, χ. 340 *χαλκόν χρυσόν τε* ΔΕΔΕΞΟ; *χνοάοντα μᾶλα* interpretatur Virgilius Ecl. II. 51, *tenerâ lanugine mala.* Sensus est, *hæc poma primitia* (Angl. *earliest*) *tua* (i. e. *tibi oblata*) *accipe.*

Si liceret paullo audacius hariolari, posses etiam suspicari in *τεὰ* latere *τῆ*, i.e. *cape*, et, vocibus transpositis, legere ΤΗ, *μᾶλα πρώτιστα τάδε χνοάοντα* ΔΕΔΕΞΟ. De *α* ante *πρώτιστα* *productâ* vide ad VIII. 51. De *τῆ* *cape* vide Bentleium *Correspondence* I. p. 54 hanc vocem Callimacho feliciter restituentem, et *τῆ, Κύκλωψ πίε οἶνον*, Hom. Odyss. IX. 347; cp. Iliad. XIV. 219, Odyss. V. 346.

54 *φεῦ φεῦ καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες, ἐς τί δ' ἔλυσας;*

ἀπέσχισες vulgo, *ἀπέσχασας* Toup. Sed

ΔΑΦΝΙΣ.

Τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τὠμπέχονον ποίησας ἐμοὶ ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῄς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα. Σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή.

ineptissimum est dictu, *mitram discidisti, et cur solvisti?* quasi jam *discissa* postea *solvi* posset. Tum ἐς τί minime placet. Deinde in his non dici solebat μίτραν ἀποσχίζειν, sed simpliciter μίτραν λύειν, sic Mosch. II. 164 λῦσε δὲ οἱ μίτραν καὶ οἱ λέχος ἔντυον Ὧραι. Vide Meurs. ad Callim. H. Jov. 21. Apoll. Rhod. I. 287, ΜΙΤΡΑΝ ΕΛΥΣΑ. Schräder. ad Musæum 272. Brevi, ες, ex ultimâ syllabâ verbi ἀπέστιχες male *repetitum*, ejiciendum puto; tum pro ΑΠΕΣΤΙΧΕΣΤΙΔ' legendum ΑΠΟ ΣΤΗΘΕΣΦΙΝ *a pectore*, et totum versum ita repræsentandum φεῦ φεῦ καὶ τὰν μίτραν ἀπὸ στήθεσφιν ἔλυσας. Hom. Il. λ. 373, θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο αἴνυτ' ΑΠΟ ΣΤΗΘΕΣΦΙ παναίολον. De *mitra* ἐπιστηθίῳ, *pectorali*, vide Callim. Epig. 40 μίτρην ἣ μαστοὺς ἐφύλασσε, Apollon. Rhod. III. 867 ΜΙΤΡΗι ἧτε οἱ ἀμβροσίοισι περὶ ΣΤΗΘΕΣΣΙΝ ἔερτο. Corrigendus obiter liber Judith. cap. ix. 2, Κύριε ὁ Θεὸς τοῦ πατρός μου Συμεὼν ᾧ ἔδωκας ἐν χειρὶ ῥομφαίαν εἰς ἐκδίκησιν ἀλλογενῶν, οἳ ΕΛΥΣΑΝ ΜΗΤΡΑΝ παρθένου εἰς μίασμα. Lege ΜΙΤΡΑΝ. Librariis vocales ῑ et η̄ idem sonabant, ut Graecis hodiernis.

62 Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή.

Vocem ἐρημιὰς varie corrigunt, Νηῒὰς Toupius, Ὀρηῒὰς Briggsius, rescribentes. Sed vereor ut recte sensum loquentis ceperint, quæ, ut fit, statim, cum culpam admisit, a seipsâ noxam amoliri et in aliud quid conjicere tentat. Quid autem potissimum vitio prætendat? quâ excusatione se tueatur? In *loco*, ut opinor, paratissimam sibi videt peccandi occasionem, peccatique commissi purgationem. *Locus*, in quo sum (secum cogitare

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥεξῶ πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφός, οὐκέτι κώρα.
Ὣς οἱ μέν, χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.
Χἁ μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένα, κραδία δὲ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

videtur), *solitarius* est: ego sine arbitro, ego sine vindice. Sed tamen *locus hic tibi*, Diana, quæ mihi *patrona Virgo* es (vers. 15), præ omnibus placet, *tu* ἄλσεα καὶ νομὸν colis; imo *solitudo* hæc *tua est.* Quare Dianam, pudicitiæ Deam, obliquè tangit, quasi suæ impudicitiæ ream. Hoc est vetus illud vitium εἰς τὸν Θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν de quo Eur. Ion. 1523 ὅρα σὺ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖσ' ἃ παρθένοις ἐγγίγνεται νοσήματ' ἐς κρυπτοὺς γάμους, ἔπειτα τῷ Θεῷ προστιθῇς τὴν αἰτίαν: id quod pressè dixit Virgilius, *sibi cuique* Deus *fit dira* cupido. Quare legendum puto ΣΗ ἘΡΗΜΙΑ, h. e. *tua hæc solitudo non amplius tuta est.*

῾ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΗ΄ ᾿ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΤΟΥΤΟ τὸ εἰδύλλιον σύγκειται εἰς ἠλακάτην ἐλεφαντίνην, ἣν πλέων ἐπὶ Μίλητον ὁ Θεόκριτος πρὸς Νικίαν τὸν ἰατρὸν δῶρον ἐκόμιζε τῇ τούτου γυναικὶ Θευγενίδι. Γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτῳ, περὶ [παρὰ] τὸ Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, τὸ,

῾Ροδοπαχέες ἁγναὶ Χάριτες δεῦτε Διὸς κόραι.

῾Ο δὲ λόγος πρὸς τὴν ἠλακάτην. Καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς, γλαυκᾶς ᾿Αθάνας δῶρον ἠλακάτη φιλέριθε, τοῦτ᾿ ἐστὶ φίλεργε, ταῖς γυναιξίν. E Vat. 6 et C.

ΗΛΑΚΑΤΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κη΄.

ΓΛΑΥΚΑΣ, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας
Γυναιξίν, νόος οἰκωφελίας αἶσιν ἐπήβολος,
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.

1 "Initium hujus carminis (ait Hermannus Opusc. v. 115) egregie restituit Theodorus Bergk., juvenis optimæ spei, qui, ne literâ quidem de veterum Codicum scriptura recedens, scribendum vidit,

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας
γυναιξὶν, νόος οἰκωφελίας αἶσιν ἐπάβολος."

Idem fecerat jam Briggsius, et prius etiam Hemsterhusius apud Gaisf. Poet. Min. Gr. Tom. IV. p. 214, cum antea perperam legeretur πόνος, οἰκωφελέεσσιν σὸς ἐπήβολος. Sensus est, Hemsterhusio interprete, *Matronis quæ rei familiari student usus tuus peropportunus et gratus est.* De metro vide Gaisford. Hephæst. p. 310.

4 ἀπαλῶ in metrum peccare uno fere ore dixerunt Interpretes. Equidem tamen vix ausim affirmare *brevem* vocalem, utcunque res se aliter vulgo habeat, non potuisse in initio vocis vi cæsuræ *produci*, quum id ab aliis poëtis et ab ipso Theocrito factitatum video. Legimus enim apud nostrum ᾱλυτον XXVII. 16, legimus σῡνεχὲς XX. 12, πέρυσιν XXIX. 26, ubi plura ἐνοχλεῖς XXIX. 36. Apud Homerum exempli gratiâ habes Ἀπόλλωνος, ἀπονέεσθαι, ἀποπεσῆσι. Homeri usum fusius declaravit Spitznerus de Versu Heroico p. 77, et Maltbyus in Thesauro Metrico p. xx. ed. 1824: neque aliorum poetarum neglexit; a quo congesta exempla si diligenter inspexeris haud scio an tutius duxeris cum Kiesslingio et Fritzschio ἀπαλῶ vel potius Æolicè ἀπαλῶ cum quibusdam Codicibus intactum dimittere.

His adjungas, Æolicæ dialecti, quæ in hoc carmine regnat, proprium esse consonantes literas geminare, ita ut syllaba natura brevis τῇ προφορᾷ producatur. Dixerunt scilicet Æoles pro ξένος, ξέννος, pro ἔνη, ἔννη, pro κενὸς, κέννος, pro ὅπη, ὅππα v. 4, pro ὅπως, ὅππως v. 6, pro ὀπάσαι, ὀππάσαι, pro σελήνη, σελλάνα; vide Interpretes ad Greg. Cor. de Dialect. Dor. XIII. p. 200, Æol. XI. p. 588 et XXXIV. p. 610 ed. Schaefer. Jam vero ut rem ipsam videamus, quam Theocritus ob oculos habet, finge tibi ædem Veneris culmo recenter tectam, ΚΑΛΑΜΩ ΧΛΩΡΟΝ ὑφ' ἈΠΑΛΩ, id

Τᾷδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διός,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν,
Καὶ σέ, τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις, ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ', οἶα γυναῖκες φορέοισ', ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλάκοις ἐν βοτάνᾳ πόκοις
Πέξαιντ' αὐτοετεί, Θευγενίδος γ' εἴνεκ' ἐϋσφύρω·
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιροὶς οὐδ' ἐς ἀεργοίς κεν ἐβολλόμαν
Ὀππάσαι σε δόμοις, ἀμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρίς, ἂν ὡξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελόν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγραις ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,

quod Virgilius expressit in re diversâ *Hic* VIRIDES TENERA *prætexit* ARUNDINE *ripas* Ecl. VII. 12. Domos Sardianas describens Herodotus, V. 101, ait *αἱ μὲν πλεῦνες οἰκίαι* ΚΑΛΑΜΙΝΑΙ, *ὅσαι δὲ αὐτέων καὶ πλίνθιναι ἦσαν*, ΚΑΛΑΜΟΥ *εἶχον τὰς ὀροφάς*. De *Babyloniis* vide nos ad Esai. xlvii. 14. His simile fuisse videtur Milesium hoc Veneris marinæ templum, Niciæ fortasse operâ vel extructum, vel denuo tecto arundineo auctum. Sed hæc hactenus; interim Livium XXXIV. 27 advocare liceat *casas arundine textas*, et Plinium N. H. XVI. 36 *Septentriones populos* memorantem arundineo *tegulo domus suas operientes; duratque ævis tecta illa;* et nemini non familiare Virgilianum *Romuleoque* RECENS *horrebat regia* CULMO, et quæ ad illum locum citant Interpretes, Vitruv. II. 1, et Ovid. Fast. III. 182:

Quæ fuerit nostri, si quæris, regia nati;
Aspice de CANNIS STRAMINIBUSQUE *domum.*

10 *Accusativos* Æolicos esse *ἀνδρείοις πέπλοις* notent tirones, quemadmodum 12 *μαλάκοις πόκοις*, 15, 16 *ἀεργοὶς δόμοις*, 20 *νόσοις λύγραις*, quod cum Bergkio monuit Hermannus. Vide Alcæi locum Mus. Crit. I. p. 429 *κυλίχναις μεγάλαις ποικίλαις—πλείαις*. Pro *ἀκιρὰς* 15 dedi *ἀκιροὶς*: *ᾱ* et *οῑ* sæpe confunduntur.

13 *αὐτοενεὶ* reponit Bergkius, *αὐτοεντεὶ* Vat. Cæteri *αὐτοετεί*.

21 Μίλλατον habet Cod. Vat., ita quoque præcipiente Chœrobosco Bekker. Anecd. p. 1398, *Μίλλατος λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς ὥσπερ ὅμιλος*

Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καὶ οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω·
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῳ ποτιδών σ', ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

ὄμιλλος, πέδιλον πέδιλλον. Cui adjungas Grammaticos a Kœnio citatos ad Gregorium Corinth. de Dialecto Æol. XI. p. 588 Schaefer. Μίλλατον quoque non Μίλλητον dixisse Æolas tradunt Veteres magistri ibid. XXI.

24 κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῳ ποτιδών σ'. Versus elumbis et sensûs expers, et minime dignus qui, ut nunc se habet, in hoc venustissimo carmine inveniatur. Hermannus quidem rescribi vult Κεῖνο γὰρ Ϝερέει τῷ ποτιδοῖσ', sed leviore operâ res agenda est. Codicis tum Mediol. tum Vatic. hæc est lectio, κεῖνο γὰρ τὶς ἐρεῖ ΤΩΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝ Σ'; mira sane lectio, sed veræ proxima. Legere mallem κεῖνο γὰρ τὶς ἐρεῖ ΤΩΠΟΣ, ΙΔΩΝ Σ', h. e. *hoc enim verbum dicet aliquis, quum te conspexerit, 'certe magna gratia est cum parvo munere.'* ΤΩΠΟΣ est pro ΤΟ ΕΠΟΣ, ut τὤροτρον, τὤγκιστρον, τὤλγεος, τὦμπέχονον, τὠνείρατα, τὠστέα, τὠραμένῳ, et alia similia apud nostrum. ΕΠΟΣ ΕΡΕΙ ut ΕΠΟΣ ΕΡΕΙΝ Homer. Odyss. ξ. 131, et 463, ο. 27, Il. λ. 652. Compares, si libet, Æschyl. Choeph. 85 ἤ ΤΟΥΤΟ ΦΑΣΚΩ ΤΟΥΠΟΣ, S. C. Theb. 254 ΤΟΥΤ' ἀντ' ἐκείνων ΤΟΥΠΟΣ αἱροῦμαι σέθεν.—ΕΙΔΩΝ et ΙΔΩΝ non raro confuderunt librarii; vide Æschyl. Suppl. 212, cujus erroris rationes attigimus supra ad XIV. 17. In hoc loco ΠΟΣΕΙΔΩΝ vocibus *junctis* perperam dederunt scribæ; contrario errore vocibus perperam *divisis* supra XI. 20 ΠΟΤ' ΙΔΗΝ pro ΠΟΤΙΔΗΝ.

His scriptis et in lucem diu editis, ex *secundâ* Meinekii editione didici in hanc conjecturam incidisse Ahrensium de Dial. Æol. p. 104, quem librum nunquam vidi. Conjecturam nostram probant Meinekius, Zieglerus (ed. 1867), et Fritzschius.

25 τιμᾶντα. Melius τίματα recentiores Editores, cum nonnullis Codicibus.

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΘʹ ʼΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ΓΕΓΡΑΠΤΑΙ τοῦτο εἰς παῖδα ἀποστρεφόμενον τὴν τοῦ φιλοῦντος φιλίαν· διὸ καὶ ἐλέγχειν αὐτὸν πειρᾶται, ὡς μὴ σπουδαίως πρὸς τὴν φιλίαν αὐτοῦ διακείμενον. Τὸ δὲ μέτρον τοῦτο Σαπφικὸν πεντάμετρον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον. Ἡ δὲ ὁμιλία, παρ᾽ ὅσον εἰρῆσθαι γεγράφασιν, Οἶνος καὶ ἀλήθεια, παρὰ τὴν παροιμίαν. E MS. Vat. 6 Colbert. Taurin. K. C.

ΠΑΙΔΙΚΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

ΟΙΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω,
Ζῇ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν τὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἁμέραν· ὄκα δ' οὐκ ἐθέλῃς τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ κεν λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις·
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρέῳ,
Ὅππᾳ μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
Νῦν δέ, τῶδε μὲν ἅματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῇς.
Καἴ κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσῃ,
Τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος,
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκέεις πνέειν.

1 Viris Doctis a Schaefero et Gaisfordio memoratis qui hoc carmen non Theocrito sed Alcæo tribuerunt adde Heindorfium Horat. Sat. I. iv. 89. Habent hoc carmen MSS. 'Vat. 6 et 11, sed ultimus nullam novam lectionem profert.' SANCTAMANDUS.

19 Sic vulg., solœcè. Quomodo enim ὑπερανορέων ab ὑπεράνωρ? Quod cum ferre non posset Valck. pro ἀνδρῶν τῶν audacter legebat χλιδεόντων quod recepit Brunck. τὰς ὑπερη-

Φίλει δ', ἂς κε ζόῃς, τὸν ὔμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὦδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοί κ' Ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κὴμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
Ἀλλ' ἀπρὶξ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι.
Ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,

νορίας Briggs. Sed, ne unâ quidem literâ mutatâ, locum fortasse sanare licuerit. Sublatâ post *ἐθήκαο* distinctione (quæ in B non extat) legere mallem *ἀνδρῶν, τῶν ὑπὲρ ἀνορεῶν δοκέεις πνέειν·* h. e. *Tu hunc diligis, illum vero* respuis *virorum,* QUORUM SUPER VIRILITATES *tu* (qui tantum *puerulus* es) *superbè spirare tibi arrogas:* vide vers. 10, 33. Ἀνορεῶν genitivus pluralis est; optimè, ob *emphasim,* eodem casu et numero quo *ἀνδρῶν*, ab *ἀνορέα*; unde *ἀνορέαις* ter apud Pindarum P. 8, 95. N. 3, 19. I. 3, 29 ed. Donaldson. Hâc correctione adhibitâ, cætera *φίλει κ.τ.λ.*, quæ aliter male præcedentibus cohærent, rectè et ordine sequuntur.

20 *φίλει δ' ἂς κε ζόῃς τὸν ὔμοιον ἔχειν ἀεί.*

Voculam *κε* ante *ζόῃς* *brevem* manere posse nondum mihi persuasit Wuestemannus, allato exemplo IV. 32, *ἅ τε Ζάκυνθος*, et nonnullis ejusdem generis, quorum ratio est diversa. Vide Gaisf. ad Hesiod. 587. Legendum fortasse *ἂς ζοός ἧς*. Sup. II. 5 *οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές.* XIV. 70 *ἂς γόνυ χλωρόν.*

22 Supra dixi ad VI. 11, ut veram lectionem stabilirem, articulum apud nostrum non invenustè a suo nomine separari; cujus rei exempla plura afferre poteram quæ hîc adscribere liceat:

I. 30, *ἁ δὲ κατ' αὐτὸν καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται.*

I. 139, *τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει.*

I. 141, *τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.*

VII. 121, *τό τοι καλὸν ἄνθος ὑπορρεῖ.*

VII. 145, *τοὶ δ' ἐκέχυντο ὄρπακες βραβύλοι τε καταβρίθοντες ἔρασδε.*

XVI. 4, *οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωμες*, et hunc ipsum locum—

XXIX. 22, *ὁ δέ τοί κ' Ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι*, quibus addi potest Mosch. II. 17, *τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.*

26 Locus varie tentatus, sed successu parum felici. Verba *ὅτι γηραλέοι πέλομες* minimè ab *ὀμνάσθην* pendent. Pendent autem ab *ἀποπτύσαι*, et struenda sunt, *πρὶν ἀποπτύσαι ὅτι καὶ γηραλέοι πέλομες καὶ ῥυσοί*, h. e. *priusquam me despectui habeas eo quod et senex sum et rugis obsitus;* deinde, ut tota sententia sibi constet, notandum est ΟΜΝΑΣΘΗΝ idem valere quod ΑΜΝΑΣΘΗΝ, et *infinitivum* esse aoristi primi Æolicum pro *ἀναμνασθῆναι*, ut *μεθυσθῆν* pro *μεθυσθῆναι* apud Alcæum Mus. Crit. I. 425. 'Pro -ῆμεν,' verba sunt Kœnii ad Greg. Cor. p. 310, ed. Schaefer., 'maxime in *aoristis passivis* nonnulli -ῆν pronuntiabant.' Sensus est, *Memento te anno proximè elapso fuisse juniorem, priusquam me fastidias quod senex sum.*

De *πέρυσι* primâ syllabâ *productâ* vide ad XXVIII. 4, quibus adde quæ dixit Brunckius ad Apollon. Rhod.

Χὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
Καὶ ῥυσοί, νεότατα δ' ἔχεν παλινάγρετον
Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
Κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καί μοι τὠραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν,
Ὅππως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρεΐαν ἔχῃς,
Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλέϊοι φίλοι.
Αἰ δὲ ταῦτα φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ἐν θυμῷ τε λέγεις, Τί με, δαιμόνι', ἐνοχλεῖς·
Νῦν μὲν κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἕνεκεν σέθεν
Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον·
Τόκκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

I. 1274, citatus a Gaisfordio ad XX. 12. Spitzner. Vers. Heroic. p. 19, de liquidarum præcipue vi ἐκτατικῇ, 'Syllaba *brevis*,' inquit, 'in cæsurâ posita, vi insequentis literæ, quam et Eustathius ad Iliad. β. 44, p. 170, et Draco de Metris Poët. p. 9, agnoverunt, *produci* potest;' inter quas producendi vi '*primum* locum ρ̄ tenet, in medio ponuntur λ̄ et μ̄, in postremo ν̄.' Hinc apud nostrum iis quæ dedimus ad XXVIII. 4 accedant XVI. 62 ἢ ὕδατῖ νίζειν, XVI. 102 θῡγάτερες, XXII. 19 ἀπ̄ολήγοντι, XXV. 73 ὄγε̄ λάεσσι, XXV. 87 μετ' αὔλιά τε̄ σηκούς τε, XXV. 211 ὅθῐ λῖς, XXVIII. 25 δώρῳ ξῡν ὀλίγῳ. Hoc in loco, Oxoniæ schedis Dorvillianis vidi notatum, 'ex codice Ismaelis Bouilland Parisiensis πέρρυσιν, ut sit dactylus.'

36 ε̄νοχλεῖς, vide v. 26.

38 πέδα, i.e. μετά.

39 Vide ad XXVIII. 10.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ λ'.

Ἀδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχράν τε τὰν παρειάν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ᾽ εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.
Χὠ μέν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ᾽, ἐξόπισθ᾽ ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ᾽ ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ᾽ εἶπεν Ἀφροδίτα·
Πάντων κάκιστε θηρῶν,

1 'Idyllium Theocriti falso inscriptum,' PORSON. ad Aristoph. Lysist. 1246.

9 '*Dirum aprum invenerunt*, Kiessl. Id si dicere voluit hic Pseudo-Theocritus aut solœce locutus est, aut scripsit τὸν στυγνὸν ὗν ἀνεῦρον. Possis quidem στυγνὸν *tristem* interpretari, vid. me ad Æsch. Agam. 625, Hermann. ad Philoct. 166; sed eâ significatione non amplius solœcum sed ineptum foret.' J. W. Legendum forsan στυγνοί, h. e. *tristes Amores rimati sunt sylvas.*

Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμά,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγώς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Ἐμαινόμαν φιλᾶσαι·
Καί μευ σίναζε κραντήρ.
Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε·
Τί γὰρ φέρω περισσὼς
Ἐρωτικὼς ὀδόντας;
Αἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
Κἀς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς Ἔρωτας.

32 μευ. Sic vulg. Malim μιν, *Eum læsit dens.*

46 *Accedens ad ignem exurebat Amores* Kiessl., quod non intelligo; jungenda sunt προσελθὼν τὼς Ἔρωτας ἔκαιε (αὐτοὺς) τῷ πυρὶ, h. e. *suo igne inflammavit Amores;* vide v. 29. Hinc Illi flagrantes sunt. Frigidum sanè, sed ut cætera in hâc cantilenâ, quæ utinam Theocritea nunquam invasisset.

ΕΚ ΤΗΣ

ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Κ' ΑΙ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον,
'Εξ ἁλὸς ᾧ ζωή, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθύν,
Ὃν λεῦκον καλέουσιν· ὃ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων,
Καί κε λίνα στήσαιτο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας
Ἔμπλεα.

Fragmentum. Athen. VII. 284 A.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ λβ'.

IDYLLIUM XXXII.

(ALIIS XXX.)

Hoc Idyllium Mediolani repertum est anno MDCCCLXIV. in Codice Ambrosiano 75, qui a nonnullis, uti a viro doctissimo A. T. A. Fritzschio, literâ *c* designatur.

Nonnulla ex illo hausisse videtur Nicetas Eugenianus, Theocriteorum imitator studiosus; sed carmen per multa secula intermortuum primus e latebris in lucem excitavit Christophorus Zieglerus, qui inter alia Theocritea illud detexit, et cum familiari suo Gulielmo Studemundio notitiam ejus communicavit. Is, Mediolani commorans eodem tempore quo Zieglerus, ex Codice Ambrosiano transcripsit, et apographum ad Theodorum Bergkium misit, qui primus typis excudendum curavit Halæ 1865.

Secundum apographum confecit Zieglerus anno 1865, et in Jahnii Annalibus evulgavit, et posteà in editione suâ Theocriteorum carminum inseruit.

Equidem labore hoc Idyllium explicandi supersedendum censui post eruditas Fritzschii curas; et, ut verum ingenuè fatear, dum eorum carminum, quæ Theocritum autorem sibi vindicare jure viderentur, ne unum quidem rejiciendum duxi, hujusce præsertim Idyllii, propter materiam ejus parum probam et minus venustam, interpretationem detrectare prætuli. Itaque cum delectu animadversionum Fritzschii (qui notas nonnullas meas in alia Theocriti carmina suæ editioni inseruit) in lucem dedi.

Primum dabimus apographum Codicis Ambrosiani 75, deinde Idyllium adjiciemus a Fritzschio emendatum.

APOGRAPHUM CODICIS.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΑΙΟΛΙΚΑ.

ΚΑΙ τῶ χαλεπῶ κἀινομόρω τῶδε νοσήματος
τετορταῖ^ος ἔχει παῖδα ἔρως μῆνα δεύτερον
Κάλω μὲν μετρίως ἀλλ' ὀπόσον τῶ παιδὶ περιέχει
Καὶ νῦν μὲν τὸ κακὸν ταῖς μὲν ἔχει ταῖς δ' οὔ.

Τᾶς γᾶς τοῦτο χάρις. ταῖς δὲ π'ιαύλαις γλυκὺ μειδίαμ[a]
Τάχα δ' οὐδ' ὅσον ὕπνω πίτυχην ἔσσετ' ἐρωῖα
Ἐχθὲς γὰρ παριὼν ἔδρακε λεπτὰ μελιφρύγων
Αἰδεσθεὶς ποτίδην ἀντίος ἠρεύθετο δὲ χρόα
Ἔμεθεν δὲ πλέον τᾶς καρδίας σωρὸς ἐδράξατο
Εἰς οἶκον δ' ἀπέβαν ἕλκος ἔχων καὶ τὸ
Πολλὰ δ' εἰς καλέσασ θυμὸν ἐμαυτοῦ διέλυξε
Τὶ δὴ ταῦτ' ἐπόησ ἀλοσύνας τὶ ἔσχατον ἔσεται
Λεύκας οὐκ ἐπϊσθησ θ' ὅτι φόροις ἐν κροτάφοις τρία
Ὥρα τοι φρονέσιν μὴ . . . ινέος τὰν ἰδέαν πέλη
πάντ' ἔρδ' ὅσσα περ οἱ τῶν ἐτέων ἄρτια γεγευμένοι
Καὶ μὰν ἄλλος ἐλάθειτο δ' ἄρης λώϊον ἔμμεναι
Ξεῖνον τῶν χαλεπῶν παιδὸς ἔραν
Τῶ μὲν γὰρ βίος ἕρπε ρωὶσαγόνοις ἐλάφω θοαῖς
Δλάσει δ' ἑτέρα ποντοπόρην αὔριον ἀμέραν
Οὐ δ' ἀυ[τ'] γλυκερᾶς ἀνθεμονάβασ πεδιμαλικῶ
μένει τῶδ' ὁ πόθος καὶ τὸν ἔσω μιελὸν ἐσθίει
Ὄμμι μνασκομενω πολλά δ' ὄρη νυκτὸς εὐύπνι[a]
κ
Παύσασθ' δ' ἐνιαυτὸς οὐ χαλεπαὶ οὐχὶ
Ταῦτα χ' ἄτερα πολλὰ ποτ' ἐμὸν θυμὸν ἐμεμψάμαν
ο
Ὁ δὲ τοῦτ' ἔφτ' ὅτις δοκεῖ μοι τὸν δολομάχαναν
Νικάσειν ἔρον. οὗτος δοκεῖ μοι τᾶς ὑπὲρ ἄμμ'
Εὑρεῖν βραδίως ἀστέρας ὁπποσάκιν†ενν εὐνέα
Καὶ νῦν εἴτε θέλω. χρὴ με μακρὸν ἔχοντα τὸν ἄμφενα
Ἕλκειν τὸν ζυγὸν. εἴτ' οὐκ ἐθέλω ταῦτα γὰρ ὦγα θέος
Βούλεται θέοσοσ καὶ διὸς ἔσφαλε μέγαν γόον
Κἄυτας κυπρογενῆας ἔμε μὰν φίλον ἐπάμερ[ον]
Σμίκρας δευόμενον ἄυρας ὁ μέλλων αἶκα φορεῖ.

IDEM IDYLLIUM EMENDATUM

A FRITZSCHIO, CUM NOTIS EJUS SELECTIS.

Ὤιαι τῶ χαλέπω καὶ νομόρω τῶδε νοσήματος.
τετόρταιος ἔχει παῖδος ἔρος μῆννά με δεύτερον,
Κάλω μὲν μετρίω τ', ἀλλ' ὀπόσων τῷ πάιδι πρέπει
— — — — — — — — — — ἔχει.
Καὶ νῦν μὲν τὸ κάκον ταίς μεν ἔχει τλησιπό[νοις φρένας].
Ἄπαν τοῦτο χάρισμ', αἴ τι παραύαις γλύκυ μειδίαι.

1 Ὤιαι] *vae* —. Ita emendavit Bergkius verbis fretus Apollonii, de adv. p. 538, 2: καθάπερ οὖν τῷ πόποι τὸ παπαὶ παράκειται καὶ τῷ ὀτοτοὶ τὸ ἀτταταί, οὕτως καὶ τῷ ὠοιοὶ τὸ ὠαιαί, ὅπερ συναλειφθὲν καὶ ἐν βαρείᾳ τάσει γινόμενον παρ' Αἰολεῦσίν ἐστιν ὦαι. Legentibus in memoriam redit Tibull. I. 4, 81: *heu heu* quam Marathus lento me torquet amore. De constructione verborum vide id. IV. 40: αἰαῖ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος (coll. id. XV. 4). Hinc αἰαῖ Theodor. Fritzschius maluit quam ὦαι.

2 τετόρταιος] *per duos menses tenet me pueri amor febris quartana.*

μῆννα] Vide adn. ad id. XI. 41. Bergkius, Theod. Fritzschius, Schwabius, Ahrensius μῆνα antetulerunt.

3 μετρίω τ'] *modesti*, optimis moribus praediti. Cf. Theocr. epigr. XII. 3, Plat. Protag. p. 315 D, παρεκάθηντο δὲ αὐτῷ Παυσανίας καὶ μετὰ Παυσανίου νέον τι μειράκιον καλόν τε κἀγαθὸν τὴν φύσιν, τὴν δ' οὖν ἰδέαν πάνυ καλός.—Bergk. nihil deesse aestimans sic scripsit versum: κάλω μὲν μετρίως, ἀλλ' ὀπόσον τοι παῖδι πρέπει.

4 Intercidisse versum, cuius ultimum vocabulum fortuna residuum fecit, v. 3 adversativa particula ἀλλὰ —indicatur.

5 ταίς] Accusativus Aeolicus pro τὰς dictus, quem e. gr. apud Alcaeum frgm. 85 p. 954 (Νύμφαις, ταὶς Δίος ἐξ αἰγιόχω φαῖσι τετυγμέναις) legimus, defenditur etiam usu superiorum idylliorum: vide id. XXVIII. 20, XXIX. 29, XXIX. 39. Conz. *Lesb.* tab. XII. A, 8—9 ΤΑΙΣ ΔΕ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑΣ. Cf. etiam Ahr. *dial. Aeol.* p. 71 sq. Hirzel. *dial. Aeol.* p. 50. Bergk. in *anth.* hanc recepit Theodori Fritzschii, quem non nominavit, coniecturam: καὶ νῦν μὲν τὸ κακὸν ταῖς μὲν ἔχει, ταῖσι δέ μ' οὐκ ἔχει, posse etiam—ταῖσι δέ μ' οὔδαμα vel alia legi *anth.* p. LXVI. asserens.

6 παραύαις] h. e. παρειαῖς, *genis.* Cf. id. XXVI. 1. Cramer. *anecd. Oxon.*

Τάχα δ' οὐδ' ὅσον ὕπνω 'πιτύχην ἔσσετ' ἐρωία.
Ἔχθες γὰρ παρίων ἔδρακε λέπτ' ἄμμε δι' ὀφρύγων,
Αἰδέσθεις ποτίδην μ' ἀντίος, ἠρεύθετο δὲ χρόα.
Ἔμεθεν δὲ πλέον τᾶς κραδίας ὦρος ἐδράξατο,
Εἰς οἶκον δ' ἀπέβαν ἕλκος ἔχων καὶ τὸ [κέαρ δάκων].

I. p. 343, 18 ad Odyss. XIX. 208 (*παρήια*): *οἱ Αἰολεῖς πάραυα λέγουσι τροπῇ καὶ ἐπενθέσει τοῦ υ τῷ ἰδίῳ ἔθει.* Mendosa sunt, quae ibid. tom. II. p. 301, 13 et apud Choerobsc. ibid. tom. II. p. 251, 34 leguntur. Παραύαις coniecit Bergkius.

γλύκυ] Hor. Od. II. 22 extr. *dulce ridentem* Lalagen amabo. Vide adn. ad id. I. 96.

μειδίαι] Aeolice pro *μειδιᾷ* sicuti *γέλαι*, *γελᾷ* (Gregor. Cor. *dial. Aeol.* § 15) cet. (Ioann. gramm. p. 319, gramm. Meerm. p. 661 ed. Gregor. Cor. Schaef.). Vide Gies. *dial. Aeol.* p. 213.

7 *'πιτύχην*] h. e. *ἐπιτυχεῖν*. Evidens hic est forma infinitivi aoristi Aeolica, cum qua contende quod infra, versu 9, legimus *ποτίδην*, id. XXIX. 30 (*συλλάβην*) vel versum Alcaei ab Aristotele Rhet. I. 9 p. 1367, a, 9 servatum, ubi Bekkerus e codice A[c]. apportavit *θέλω τι τ' εἴπῆν*, id. quod esse *θέλω τί Ϝείπην* Bergkius p. 948, Schneidewinus *delect.* p. 230, alii viderunt. Primus Bergkius *'πιτύχην* pro *πιτύχην*.

ἐρωία] h. e. *ἐρωή* (id. XXII. 192), *requies*. Servavit hic nobis librarius, cui carmen transscriptum debemus, vocabulum dignum quod in lexica nostra recipiatur. Hesychii est glossa *ἐρωία, ἐρωμένη*.

8 *ἔδρακε λέπτ'*] *connivens* (Plin. H. N. XI. 54, 144); Theod. Fritzschius comparavit Eur. Or. 225 *λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις*. Cf. adn. ad id. I. 96 p. 47. Ibyc. frgm. 2 p. 998 Bergk. *Ἔρος αὖτέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις τακέρ' ὄμμασι δερκόμενος*.

ἄμμε] Haec Bergkii correctio est ab omnibus comprobata.

δι' ὀφρύγων] h. e. *δι' ὀφρύων*, *superciliose* ("superciliosus censor" a Seneca, ep. 123, "supercilii severi matrona" ab Ovidio, Trist. II. 309, dicitur). Etiam haec emendatio a Bergkio p. VIII. profecta est, accepta Schwabio et Ahrensio et abunde firmata glossis Hesychii (*ὀφρυγιᾷ* cet.). Accedit autem hoc *δι' ὀφρίων* ad potestatem adverbii, quod *superciliose* supra diximus. Similia praepositionis *διὰ* exempla sunt apud Krueger. ad Thuc. I. 40, 3, Eucken. *praep. Arist.* p. 38. Apte Ahrensius comparavit Anth. Pal. *app.* LXVIII. 5—6: *ἀμαυρὰ βλέψας ἐκ πελιῶν νωδὸς ἐπισκυνίων*.

9 *αἰδ.*] De participio aoristi cf. Iliad. XVII. 95, Classen. *serm. Hom.* p. 115. Theocr. VII. 128 *γελάσσας* (Iliad. VI. 484. Odyss. II. 301). Theod. Fritzschius coni. *ποτίδεν μ'*.

ἠρεύθετο] Ovid. Met. IV. 329 pueri rubor ora notavit. Heroid. IV. 72 verecundus tinxerat ora rubor.

10 *ὦρος*] h. e. *ὁ ἔρος*.

11 *ἕλκος ἔχων*] plane ut id. XI. 15. Verg. Aen. IV. 67 tacitum vivit sub pectore *vulnus*. Ovid. Her. XV. 276 Merk. descendit *vulnus* ad ossa meum. Stat. Achill. I. 639 quonam usque premes urentia pectora *vulnus*? Calpurn. XI. 12 sic tua desertis nudarunt *vulnera* silvis. Hor. Epod. XI. 17, fomenta *vulnus* nil malum levantia. Extremo in versu id edidi, in quod Curtius incidit, *κέαρ*, addito ex mea coniectura participio *δάκων* (cf. Theocr. XII. 25. Hesiod.

Πόλλα δ' εἰσκαλέσας θῦμον ἐμαύτω διελεξάμαν·
"τί δὴ ταῦτ' ἐπόης; ἀλλοσύνας τί ἔσχατον ἔσσεται;
Λεύκας. οὐ συνίησθ' ὄττι φόροις ἐν κροτάφοις τρίχας;
Ὠρά τοι φρονέειν! μὴ σὺ νέος τὰν ἰδέαν πέλῃ;

ἔργ. 451 κραδίην ἴδακε. Iliad. V. 493. Arist. Ach. I. Iliad. VI. 201 ὃν θυμὸν κατέδων).

12 πόλλα δ' εἰσκαλέσας θ.] Nam "*foris erat animus*" (Plaut. Merc. III. 4, 2), quem studuit tum poeta "*revocare*" (Cic. ad Att. XIII. 1) vel "*recipere*" (Hor. Epist. II. 2, 104), vel—ut aliis verbis enucleemus sententiam—poeta tum sibi ipse hoc dixit, quod bis diversis in carminibus ab eo pronunciatum est: πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; (id. II. 19 et id. XI. 72).

διελεξ.] Hor. Epist. II. 2, 145, "quocirca loquor haec mecum."

13 τί δὴ τ. ἐπ.] *quid ista amatoria faciebas? qua tu mente ista agebas? τί παθὼν ταῦτα ἐποίεις; quid tibi volebas, insane* (φρένας ἠλέ, Iliad. XV. 128, cf. proximum ἀλοσύνας) *et quas res agebas?* (ut loquar cum Horatio, Sat. II. 6, 29, ubi vide Heindorf.) Verba Theocriti Kreusslerus reformavit.

ἀλλοσύνας τί ἔσχ. ἔσσ.] *quid erit extremum* huius tuae *vesaniae* vel "*dementis furoris*" (Prop. I. 14, 20)? Aeolice sonat ἀλλοσύνα, quod est ἠλοσύνη apud Nicandrum, Alex. 420. Cf. e. gr. ΤΑΝ ΣΤΑΛΛΑΝ (τὴν στήλην) Conz. *Lesb.* tab. XII. A 24, σελάννα (Berg. ad Sapph. frgm. 52 p. 894). Theocrito vindicavit hanc vocem Bergk. *progr.* p. IX.—Ceterum compara Ovid. Met. VII. 10: postquam ratione *furorem* vincere non poterat. Verg. Aen. IV. 101. Catull. C. 7. Prop. I. 13, 20. Prop. IV. 17, 3.

τί ἔσχατον] Ovid. Amor. III. 1, 15 *ecquis erit tibi finis* amandi? Prop. IV. 19, 4 nescitis captae mentis habere *modum*. Verg. Aen. IV. 98 sed *quis erit modus?* Ecl. II. 68 *quis* enim *modus* adsit amori? Ecl. X. 28 *ecquis erit modus?*

14 συνίησθ'] Cf. id. XXIX. 4. Etiamnunc veram duco esse hanc Kreussleri coniecturam.

φόροις] Huic, quae a codice offertur, formae temperavi, quum nihil impediat, quin sumamus fuisse verbum Aeolicum φόρωμι a φορόω ita ductum ut δοκίμωμι a verbo δοκιμόω (cf. adn. ad id. XXIX. 19). Bergkius, Theod. Fritzschius, Schwabius φόρεις corrigunt, Ahrensius φόρῃς.

ἐν κροτάφοις] Rursus audire tibi videris Theocritum id. XIV. 68 dicentem: ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι. Quamquam alios quoque me non fugit dixisse similia.

τρίχας] Quum accepissem calens a prelo apographum codicis ac primum huius versus prima verba (λεύκας —) legissem, exspectabam me in extremo versu inventurum esse τρίχας. Idem Theod. Fritzschio accidit, qui primus sic correxit. Certissimam hanc correctionem vocat Ahrensius l. l. p. 21.

15 ὦρά] h. e. ὥρα. Qui hoc vocabulum προπερισπωμένως scripsit tanquam Aeolicum (cf. Ahrens. *dial. Aeol.* p. 109), eidem ψιλῶς necessario scribendum erat. Reposui igitur ὦρα. Cf. Bergk. ad Sapph. frgm. 52, 3 p. 894 (et adn. ad v. 2). Apud Alcaeum quidem longa ultima est huius vocabuli, frgm. 39, 2 p. 944 Bergk.: ἀ δ' ὤρα χαλέπα.

μὴ κτλ.] *numnam tu specie* (τὰν ἰδέαν, cf. id. XXIX. 6) *es iuvenis? du bist doch nicht ein Jüngling? You are*

Πάντ' ἔρδ', ὅσσα περ οἱ τῶν ἐτέων ἄρτια γεύμενοι.
Καὶ μὰν ἄλλος ἐλάσθη· τὸ δ' ἄρ' ἦς λώιον, ἔμμεναι
Ξέννον τῶν χαλέπων παῖδος ἐρώτ[ων καὶ ἐλεύθερον].
Τῷ μὲν γὰρ βίος ἕρπει προγόνοις ἴσ' ἐλάφω θόας,
Ἀλλάσσει δ' ἑτέρᾳ ποντοπόρην αὔριον ἅμερος.

not a youth, I suppose? Cf. id. v. 74. Hermann. ad Viger. p. 787. Baeumlein. *partic. Gr.* p. 303. De Latina interrogatione *numnam* vel *numne* cf. Ritschl. *proll.* ad Plaut. Trin. p. 75. Holtz. *synt. pr. script. Lat.* II. p. 270.

σὺ] Vide adn. ad id. XXIX. 7. Bergk. et Schwab. coni. ὡρά τοι φρονέειν μὴ οὔ τι νέος τὰν ἰδέαν πέλῃ, Theod. Fritzsch. ὡρά τοι φρονέειν, μὴ αὖτε νέος τὰν ἰδέαν πέλῃ, Ahrens. ὥρα τοι φρονέειν, μὴ οὔτι νέος τὰν ἰδέαν πέλωνπάντ' ἔρδ', ὅσσα περ οἱ τῶν ἐτέων ἄρτι γεγευμένοι.

16 πάντ'—] Sententia haec est: *fac omnia ea, quae faciunt viri, qui prorsus gustant annos*, h. e. quorum sunt cani capilli (v. 14), qui conscientia senectutis vel iam urguentis vel subrepentis vident etiam atque etiam et considerant quid aetatem, cuius iam "*gustatum*" habent, deceat et vale dicendum esse ludicris intelligunt atque amoribus. De participio γεύμενοι (h. e. γενόμενοι) cf. Pind. Isthm. I. 21 γεύμενοι στεφάνων νικαφόρων, Theocr. XIV. 51 γεύμεθα, h. e. γενόμεθα, et Theocr. XXX. 32 δεύμενος.

17—18 καὶ μὰν] Versus 17—18 hoc sibi volunt: *ac profecto* (καὶ μὰν—id. IV. 23, X. 23, coll. id. V. 122—Odyss. XI. 582, XI. 593. Markl. ad Eur. Suppl. 1010. Rehdantz. ad Dem. Olynth. II. p. 20, 19 § 9. Weber. ad Dem. Aristocr. p. 347. Klotz. ad Devar. II. p. 650 sqq.—) "*aliis* multis *profuit oblivionem amorum petere.*" Nam, ut ait Ovidius, Remed. 729, admonitu refricatur amor, vulnusque novatum scinditur. "*Hos, qui oblivisci potuere, tu nunc imitare. Nam melius est "hospitem" esse in puerorum amoribus et ab his plane liberum.*"

ἄρ ἦς] Imperfectum tempus cum voc. ἄρα ita coniunctum ut e. gr. in versu Niciae, arg. id. XI. p. 344, vel apud Simonidem, fragm. 89 ἦν ἄρ' ἔπος τόδ' ἀληθές. Priscus versui splendor per Bergkii coniecturam, quam ego, Theod. Fritzschius, Schwabius fautores utroque pollice laudamus, restitutus est.

18 ξέννον] Cum significatione vocis pariter a Soph. Oed. R. 219, quem Bergkius testem citat, et a Moscho, quem Theod. Fritzschius, III. 96, laudat, adhibitae libet etiam conferre Plat. Apol. p. 17 D ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως.

19 τῷ μὲν κτλ.] Nihil melius excogitari potest, quam hoc, quod Bergkio album calculum cum Schwabio adiiciens ego edidi.

προγόνοις] De brevitate comparationis vide adn. ad id. V. 57.

ἐλάφω] Anacr. frgm. 52 p. 1024: οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Hor. Od. I. 23, 1: vitas hinnuleo me similis, Chloe. Hor. Od. III. 11 v. 9 sq.: quae (Lyde) velut latis equa trima campis ludit exsultim metuitque tangi nuptiarum expers. Anacr. frg. 75 p. 1029 Bergk.

20 ἀλλάσσει] *sed hanc ille vitam mutat* (mutabit, mihi crede, si bene pueros novi) *die crastino* (propediem) atque ita quidem *ut mitis vela pandat in partem alteram*, ut "cursum

Οὐδ' αὔτῳ γλυκέρας ἄνθεμον ἄβας πεδ' ὑμαλίκων
Μένει. τῶ δ' ὁ πόθος καὶ τὸν ἔσω μύελον ἐσθίει

teneat" in partem alteram (Cic. II. Verr. IV. 34, 89), h. e. ut ad amores a puerili ludo sese convertat atque alicui amatori faveat vel "*velificetur*," ut loquamur cum Coelio apud Cic. ad Div. VIII. 10, 2 (ne *velificatus* alicui dicaris). Cf. etiam Ovid. Remed. am. 14: (amator) gaudeat et vento *naviget* ille suo. Verbum ἀλάσσει (de cuius tempore praesenti vide adn. ad id. VI. 22) Kreussleri sagacitati debemus.

ἑτέρᾳ] adverbium est significatque *in partem alteram*. Cf. ἄλλᾳ, id. II. 6.

ἅμερος] h. e. ἥμερος, *mansuetus, mitis* (cf. Pseudotheocr. XXIII. 3). Proprie hoc epitheton animalibus mansuetis tribuitur (Lucian. dial. mar. XV. 2, Odyss. XV. 162) estque contrarium nomini ἄγριος (Iliad. VIII. 338 al.). Quum vero et ἄγριος translate dicatur de puero feroci ac duro (Pseudotheocr. XXIII. 19) et ἥμερος de puero miti (Pseudotheocr. l. l.), cum insigni elegantia Theocritus recens ab imagine proxima (βίος—ἐλάφω θόας) ponit nomen ἅμερος, quasi sit iam puer hinnuleus mansuefactus.

21 **οὐδ'—**] Hanc sententiam haec verba significant: *ne illi quidem flos iuventae perpetuo manet.*

αὔτῳ] Hoc ex indiciis codicis Zieglerus eruit.

ἄνθεμον] Theogn. 1305 γνοὺς ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος ὠκύτερον σταδίου.

ἄβας] scripsi, coll. Alc. frgm. 101 p. 957 Bergk.

πεδ'] h. e. μετ'—. Vide adn. ad id. XXIX. 38.

ὑμαλίκων] h. e. ὁμηλίκων (Odyss. XV. 197, coll. Theocr. XVIII. 22 συνομάλικες). *Non iam* "*gestiet puer paribus* colludere" (Hor. Art. poet. 159). Ex adnotationibus ad id. XXIX. 20 et adn. ad id. XXVIII. 3 (ὑμάρτῃ) disces ob dialectum meditatum me scripsisse ὑμαλίκων, non ὑμαλίκων. Nam adspirationem vocabuli ὅμοιος Aeolicam firmat Latini vocabuli *similis* comparatio, in quo ut in aliis (ὗς, sus, ἅλς, sal) alternant sibila littera atque spiritus asper.

22 **τῶ δ' ὁ πόθος**] *huius autem desiderium* nihilo minus *medullam*—tuam videlicet—*exedit intimam*, quum tamen videas illum nunc ab amoribus esse alienum, praevideasque eundem mox aliis potius amatoribus te iunioribus morem esse gesturum, brevi vero tempore flore iuventae et decore privatum iri? Quin tu desistis ineptire! Ne dativum σοι vel pronomen possessivum poetae addendum fuisse existimes, cum hac sententia compone id. VII. 50. Cic. Tusc. I. 46, 111: illa suspicio *cruciat* (non dixit *cruciat nos*). Hor. Od. IV. 1, 5—6. Theocritum loqui credes, ubi relegeris tertii idyllii versum 17, quo de Amore dicitur ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρις ἰάπτει, vel id. VII. 102 ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστίον αἴθετ' ἔρωτι.

μύελον] Vide id. XXVIII. 18. Theod. Fritzschius et Schwabius assensu suo id, quod Bergkius scripsit, comprobaverunt:—μέλει· τῷ δ' ὁ πόθος κὰτ τὸν ἔσω μυελὸν ἐσθίει. Ahrensius coniectavit—μέλδει· τῷ κτλ. Explicationis causa vir doctissimus p. 25 haec subiunxit: "Quod dedi μέλδει, intransitiva notione uti [?] volo, cf. Hesych. μέλδειν, μέλδεσθαι. Itaque μέλδει = μέλδεται est, i. q. τήκεται (Hesych. μέλδει, τήκει), quae vox sententiae bene convenit, cf. Anth. Pal. VI. 285, 5 [potius 6] ἔργα νέον τήκειν ἄνθος ἐπιστάμενα."

'Ομμιμνασκομένῳ, πόλλα δ' ὄρη νύκτος ἐνύπνια;
Παύσασθαι δ' ἐνίαυτος χαλέπας οὐκ ἴ[κανος νόσω].”
Ταῦτα κἄτερα πόλλα προτ' ἔμον θῦμον ἐμεμψάμαν.
'Ο δὲ τοῦτ' ἔφατ'· “ὄττις δοκίμοι τὸν δολομάχανον
Νικάσειν Ἔρον, οὗτος δοκίμοι τοὶς ὑπὲρ ἀμμέων

23 ὀμμιμν.] h. e. ἀναμιμνησκομένῳ. Cf. id. XXIX. 26. Correxit Bergkius assensu criticorum, qui de hoc carmine disputaverunt, omnium.

ὄρη] h. e. ὁρᾷ. *Desiderium tuum multa noctu videt insomnia.* Interpretis loco est Horatius, Od. IV. 1 37: “nocturnis ego somniis iam captum teneo, iam volucrem sequor te per gramina Martii campi, te per aquas, dure, volubiles.”

24 οὐκ ἴκανος νόσω] Hoc modo ut instaurarem versum movit me littera κ voci οὐχί superscripta, ex qua concludo οὐκ pro οὐχ e libro meliore olim a grammatico illatum et negationem illam secutum esse vocabulum ψιλούμενον a littera ι incipiens, quo aptius quam ἴκανος nondum inveni. Supplementum ex id. II. 95 petivi. Ceterum hic quoque manus Bergkii emendatrix in universum valuit, qui quidem παύσασθαι δ' ἐνιαυτὸς χαλεπᾶς οὐκὶ δύας ἅλις, id quod etiam Theodoro Fritzschio arrisit, edidit. Ahrensii haec coniectura est: παύσασθαι δ' ἐνιαυτοῖς χαλεπῶν οὐκὶ δυνάσεται.

25 κἄτερα] h. e. καὶ ἕτερα. Psiloseos indicium est in versu proximo.

προτ'] *apud animum meum questus sum, animo meo conquestus sum* (Sil. Ital. VIII. 94). Μέμφεσθαι non minus recte hoc loco dicitur addita praepositione πρὸς, quam Xen. Oecon. XI. 23: ἢ μέμφομαί τινα πρὸς τοὺς φίλους ἢ ἐπαινῶ. Nam animus poetae, quem hic alloquitur et quem reprehendit, ab ipsius persona divelli non potest: litigans secum ipse litigat etiam cum animo. Accedo igitur Bergkio προτ' emendanti, cui etiam Theod. Fritzschius et Schwabius accesserunt. Ahrensius coni. πόλλ' ἅσπερ —coll. Odyss. IV. 75.

26 ὁ δὲ] Qui miratur loqui hic animum, is comparet inter alia Hor. Sat. I. 2, 68.

δοκίμοι] Attice diceres δοκιμοῖ. Vide adn. ad id. XXVIII. 19. Ad hanc emendationem Bergkii Theod. Fritzschius, Schwabius, Ahrensius sese iure aggregaverunt. Eadem est Bergkii emendatio v. 27.

δολομάχανον] Hoc adiectivum admonet nos de verbis Simonidis, frgm. 42: σχέτλιε παῖ, δολόμητις 'Αφροδίτα τὸν Ἄρει δολομαχάνῳ τέκεν, ubi fortasse δολομάχανον scribendum.

27 νικάσειν] Cf. id. I. 97: τὸν Ἔρωτα λυγίζειν.

Ἔρον] Nominativum Ἔρος usurpatum vidimus ab Ibyco, frag. 2 p. 998, a Theocrito id. XXIX. 22 (id. XXX. 2), id. XXX. 10. Eodem modo loquitur Sappho frgm. 40 p. 890 et frgm. 79 p. 903 Bergk. In formando accusativo Ἔρον, quem legimus hoc loco et quem et ipsum Aeolicum Etym. M. p. 379, 35, schol. Iliad. I. 469, Eustath. ad h. l. p. 136, 33 al. appellant, Ahrensio *dial. Aeol.* p. 120 Aeoles e tertia declinatione in secundam declinationem transisse videntur. Rectius Theod. Ameisius, *de Aeolismo Hom.* p. 44, comparata consuetudine loquendi Homerica, sententiam Gregorii Cor. *dial. Aeol.* § 32 defendit atque secundae declinationi vindicat has formas omnes, quibus etiam Homerus utitur: ἔρος

Εὕρην βραιδίως ἄστερας ὀπποσσάκις ἔννεα.
Καὶ νῦν εἴτ' ἐθέλω, χρή με μάκρον σχόντα τὸν ἄμφενα

(Iliad. XIV. 315), ἴρῳ (Odyss. XVIII. 212), ἴρον (Iliad. VII. 323, I. 469 al.). Eadem est ratio formarum γέλος, γέλον (Ahrens. l. l.), de quibus grammaticus Meermannianus p. 664 Sch. (λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς—Aeolensibus—ὁ ἔρως ἔρος, καὶ ὁ γέλως γέλος. καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι) et Tzetzes in Hesiod. p. 104 (τὸν ἔρον δὲ καὶ τὸν γέλον ὁμοίως Αἰολικῶς). Iusto citius Bekkerus Iliad. I. 599 et Odyss. VIII. 326 γέλος edidit, quum Odyss. VIII. 343 et 344 γέλως non mutaverit. Recte *La Roche* Odyss. VIII. 326 γέλως, quod constantia sermonis postulat, servavit.

δοκίμοι] Vide v. 26.

27—28 τοὶς—ἔννεα] Sententia haec est: "qui se Amorem putat posse vincere, *is putat se invenire numerum astrorum*," vel, ut poeta dicere maluit, "*putat se posse astra invenire et dicere quoties exstet enneas, numerus ille sanctus novenarius*." Habes igitur idem dicendi genus, de quo dixi ad id. II. 69 (φράζεο—ἵκετο). Quintil. X. 1, 62 "Stesichorum quam sit ingenio validus materiae quoque ostendunt." De verbo εὑρεῖν (εὕρην) cf. et Herod. I. 5, 1. Quin poeta hic ἔννεα dixerit, eo minus dubium est, quod Zieglerus quoque idem quod ego de Curtii coniectura antea scripseram vocabulum eruisse sibi e codice visus est. Utitur autem Theocritus *mystico enneadis nomine* quo res videatur augustior. Cf. Eustath. ad Iliad. II. 96 (ἐννέα κήρυκες) p. 180, 18: προσπαθῶς ἔχει ὁ ποιητὴς τῷ ἐννέα ἀριθμῷ διά τε ἄλλας αἰτίας, ἃς λέγουσιν οἱ παλαιοί, οἷον καὶ ὅτι τετράγωνός ἐστι καὶ τέλειος ἐκ τελείου τοῦ τρία γινόμενος πολυπλασιασθέντος εἰς ἑαυτὸν κτλ. Auson. id. XI. (*gryph. ternarii numeri*), 1: ter bibe vel *totiens ternos: sic mystica* lex est. Hor. Od. III. 19, 14 ternos ter cyathos petet vates. Sententiam simillimam his verbis Catullus LXI. 206 expressit: "ille pulveris Africi siderumque micantium subducat numerum prius, qui vostri numerare volt multa milia ludi" (cf. et Catull. VII. 7—"aut quam sidera multa, quum tacet nox furtivos hominum vident amores"—nostri cetera). Plat. Euthydem. p. 294 B ἦ καὶ τὰ τοιαῦτα (ἐπίστασθον) τοὺς ἀστέρας ὁπόσοι εἰσὶ καὶ τὴν ἄμμον. Quae Platonica firmant interpretationem nostram.

28 εὕρην] Quod scripsi εὕρην (εὑρεῖν), id defenditur versu 7 (πιτύχην).

βραιδίως] h. e. ῥηιδίως, ῥᾳδίως. Hesych. βραίδιον, ῥᾴδιον Αἰολεῖς. Eustath. ad Iliad. II. 1 p. 163, 21 τὸ ῥᾴδιον Αἰολικῶς βρᾴδιον λέγεται. Vide etiam id. XXVIII. 11 (βράκη).

29 ἐθέλω] Versus totus a sordibus vetustatis liberatus est per Bergkium, cuius sententiam Theod. Fritzschius, Schwabius, Ahrensius magno assensu consecuti sunt.

μάκρον—ἄμφενα] iugum nunc mihi Cupidinis trahendum est (v. 30), *quum ego antea* nimium viribus meis fretus (cf. id. I. 97) *cervicem habuerim altam atque* "*arduam*." Imago sumpta est ab equis generosis, quorum, ut apud Verg. Georg. III. 79 et Hor. Sat. I. 2, 89 legimus, est *ardua cervix*. De adiectivo μακρός (μάκρος scripsi Aeolensium more) vide adn. ad id. VIII. 2. Similiter Hor. Od. III. 16, 19 *late conspicuum* (μακρὸν) tollere "*verticem*," Od. I. 1 extr. *sublimi* feriam sidera "*vertice*." Quod quum scribo, aliud esse *cervicem*, aliud *verticem*, luculente scio. De

Ἕλκειν τὸν ζύγον, εἴτ' οὐκ ἐθέλω· ταῦτα γὰρ ὤγαθος
Βούλεται θέος, ὃς καὶ Δίος ἔσφαλε μέγαν νόον
Καὔτας Κυπρογενήας. ἔμε μάν, φύλλον ἐπάμερον,

participio aoristi σχών compara Plat. Gorg. p. 519 D: τί ἂν ἀλογώτερον εἴη πρᾶγμα, ἀνθρώπους ἀγαθοὺς καὶ δικαίους γενομένους, σχόντας δὲ δικαιοσύνην ἀδικεῖν; Soph. Electr. 551: γνώμην δικαίαν σχοῦσα τοὺς πέλας ψέγε, ibique Schneidew. Plat. Tim. p. 60 A al.

ἄμφενα] h. e. αὐχένα. Vindicavit Theocrito hanc vocem Bergkius *progr.* p. XIV. laudata glossa Hesychii, quae huius nostri auxilio versus invicem emendatur. Est enim apud Hesychium ἀμφήν, αὐλήν. Hesychius non est dubium quin scripserit ἀμφήν, αὐχήν. Ceterum cf. Ahrens. *dial. Aeol.* p. 42 et *dial. Dor.* p. 503.

30 ἕλκειν τ. ζ.] oportet me "*subdere colla iugo*" Cupidinis (Tibull. I. 2, 90). Nonn. Dion. VII. 198, Lucian. de merc. cond. 13 ὑποκύψαντα τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε ὄντα καὶ εὔφορον. Valck. ad Eurip. Phoen. 74.

ὤγαθος] h. e. ὁ ἀγαθός, deus ille quem cupio mihi semper esse "*bonum*" (Hor. Od. IV. 2, 38. Ter. Ad. III. 3, 86.—Hor. Epist. II. 1, 101. Liv. XXX. 21), *aequum, propitium.* Vide id. XVIII. 16 (ἀγαθός τις): e cuius versus similitudine de auctore utriusque carminis eodem nihil certi concludo. Fidem explicationi nostrae facit similis ratio Soph. Oed. Col. 486: ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην. Veram credo esse coniecturam Bergkii ὤγαθος. Theod. Fritzschius rescribi voluit ὤγαθέ, id quod Schwabius et Ahrensius ratum habuerunt.

31 θέος, ὃς κτλ.] Acquiescendum in Bergkii emendatione esse omnes critici iudicaverunt.

Δίος] Cf. Soph. Antig. 786 καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς. Ibid. 800. Verg. Aen. I. 665 nate, patris summi, qui tela Typhoïa temnis.

ἔσφαλε] Venus apud Eurip. Hipp. 6: σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.

μέγαν] Memoriae nostrae hic recurrit similis *magni* appellatio, id. XXVI. 34, ut eundem Iovem Theocritus, qui μέγας Ζεύς Iliad. XIV. 417 al. audit, cogitatione sua depinxisse videatur.

νόον] Hoc a poeta profectum esse credo sive id exstat vere in codice, ut ait Studemundius, sive ibi est γόον, quod legisse se dicit Zieglerus.

32 καὔτας] Tonosin Aeolicam firmat codex.

Κυπρογενήας] Κυπρογένειαν dixerunt Bion. X. 1. Pind. Pyth. IV. 216 al. Tonum rectum Bergkius vocabulo reddidit. Sed memorabile quod etiam in Etym. M. p. 666, 51 legitur ἔπετον κυπρογενῆας ut est in nostro codice. Exstat ibi fragmentum Alcaei mutilum, quod Cramerus *anecd. Oxon.* I p. 144 sic scriptum exhibuit: ἔπετον Κυπρογεῆας παλαμήσιν, sic legens haud dubie compendium codicis, quod Bergk. p. 949 poet. Gr. lyr. non accurate expressit. Sed idem Κυπρογενήας, Ahrensius vero *dial. Aeol.* p. 249 Κυπρογενῆας in eodem illo Alcaei fragmento edidit. Idem tamen Ahrensius hic Κυπρογενήας ponere maluit cum Bergkio, Theod. Fritzschio, Schwabio. Recte vero. Vide Ahrens. *dial. Aeol.* p. 91. Ceterum Veneris eiusmodi hic commemoratio est ut Moschum I. 21 huius versus memorem fuisse suspiceris.

φύλλον ἐπάμερον] h. e. φύλλον ἐφήμερον, *vix unius diei folium, folium celeriter caducum* (vide v. 33). Poeta quum id significare vellet,

Σμίκρας δεύμενον αὔρας ὀνέμων, ἦκα φόρην [πρέπει].

quod Tibullus I. 6, 3 scripsit: "an gloria magna est *insidias* (ἔσφαλε) homini composuisse deum?" mortalem hominem cum folio vi ventorum ex arbore decusso comparat, usus imagine Homerica, Iliad. VI. 146: *οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν. φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει—.*

ἐπάμερον] Audiamus modo Pindarum (Pyth. VIII. 92):—*ἐν ὀλίγῳ βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται. ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος.* Audiamus Aeschylum (Prom. 546): *τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν ἰσόνειρον, ᾧ τὸ φωτῶν δέδεται* (Mein.) *γένος ἐμπεποδισμένον*; Audiamus Platonem (Legg. XI. p. 923 A) *ὦ φίλοι, φήσομεν, καὶ ἀτεχνῶς ἐφήμεροι.* Denique his ipsius Theocriti verba addamus (id. XIII. 4) *ἁμῖν —, οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες.*

33 *σμίκρας κτλ.*] me, folium, egens *exigua aura, quae me ventilet, decutiat, auferat.* Nomini *αὔρα* infinitivus (*ὀνέμων*) eodem pacto additur, quo id. XXIV. 136 *ἄρτος κορέσσαι* legimus. Est autem *ὀνέμων* infinitivus Aeolicus verbi *ὀνέμωμι*, h. e. *ἀνεμόω*, cuius prima syllaba ita mutata est ut id. XXVIII. 9 *ὄλοχος, ἄλοχος.* Terminatio autem analogiam habet verbi *δίδων*, id. XXIX. 9 al. De potestate verbi cf. Lycophr. 1119 ibique schol. Anth. Pal. XIII. 12, 2. Lucian. dial. mar. XV. 2. Exquisitior mihi videtur haec explicatio, qua mobilitas significetur animi, qui facillime amore incendatur. Videlicet Suidas s. v. *ἠνεμόεσσαν* haec habet: *ἠνεμῶσθαι τὸ περὶ τὸν ἔρωτα ἐπτοῆσθαι. Αἰλιανός "καὶ ἐδόκει περὶ τὴν ἄνθρωπον ἀκρατῶς ἠνεμῶσθαι."* Cf. Aelian. H. an. VII. 17 *περὶ τὰς νέας ἠνέμωνται* (*μαίνονται*). (*Fritzsche.*)

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α΄. I.

ΤΑ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
  Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τίν, Πύθιε Παιάν·
  Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ᾽ αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλός,
  Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β΄. II.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
  Βωκολικὼς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
  Νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ᾽ ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ΄. III.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
  Ἀμπαύων· στάλικες δ᾽ ἀρτιπαγεῖς ἀν᾽ ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πάν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
  Κισσὸν ἐφ᾽ ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι· ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
  Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον. 6

I. Anthol. Pal. VI. 336.
II. Anthol. Pal. VI. 177.
III. Anthol. Pal. IX. 338.

6 καταγρόμενον. καταγόμενον Pal. sive Vat., καταγρόμενον vulg., unde Brodæus καταγρόμενος, κατεγρόμενος.

ΑΛΛΟ. δ'. IV.

Τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας
  Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελές, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
  Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
  Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
  Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
  Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
  Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεί, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
  Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
  Τοῦδε τυχών, ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι·
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω
  Σακίταν· ἀΐοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

'Non liquet,' ait Jacobs.; sed hoc, opinor, non obscurum est in *καταγρόμενον* vocem latere quæ somni tacite super palpebras serpentis et quasi *καταστάζοντος* vim, et natantia lumina solventis, declaret; ut igitur apud Latinos sopor leni quasi flumine destillare dicitur, sic Pind. Pyth. 14 somni *νεφέλα, γλεφάρων ἁδὺ κλαΐστρον, καταχεῖται*, et *καρδία ἰαίνεται κώματι*. Sic Aristoph. Vesp. 7, *κατὰ ταῖν κόραιν ὕπνου τι καταχεῖται γλυκύ*, et suavissimè Sappho, *ἀμφὶ δ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων, αἰθυσσομένων δὲ φύλλων* ΚΩΜΑ ΚΑΤΑΡΡΕΙ. Quare pro Codicis Palatini lectione, *κῶμα* ΚΑΤΑΓΡΟΜΕΝΟΝ, legi fortasse debet *κῶμα* ΚΑΤΕΙΒΟΜΕΝΟΝ. Hesych. ΚΑΤΕΙΒΟΜΕΝΟΝ: ΚΑΤΑΡΡΕΟΝ. In MSS. *αγ* et *ει* eodem ductu pinguntur.

IV. Anthol. Pal. IX. 437.

5 *ἕρκος δ' ευθ' ιερον* (sic) Pal. *κᾶπος δὲ σκιερός* ed. Flor. (*σακὸς δ' εὖ ἱερὸς* Callierg. cum *κᾶπος* in marg.). *ἕρκος δὲ σκιερὸν* malit F. Jacobs.; sed vera scriptura hucusque latuisse videtur. Equidem minimè dubito quin pro ΔΕ ΣΚΙΕΡΟΣ legendum sit ΔΕ ΣΦ' ἹΕΡΟΣ. *Σφὲ*, *Eum* (Priapum) *sacer cingit* *κᾶπος* vel *σακός*. Hinc patet variarum lectionum fons.

Huic nostræ conjecturæ suffragari video Meinekium, in secundâ editione p. 401, nisi quod ille legere maluerit *ἕρκος δέ σφ' ἱερόν*.

ΑΛΛΟ. ε'. V.

Λῇς ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
 Ἁδύ τι μοι; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελξεῖ
 Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
 Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

ΑΛΛΟ. ϛ'. VI.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τοι πλέον, εἰ καταταξεῖς
 Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν·
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τοι πλέον, ἁνίκα τήνας
 Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'. VII.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλατον ὁ τῶ Παιήονος υἱός,
 Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἆμαρ ἀεὶ θυσέεσσιν ἱκνεῖται,
 Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς
 Μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχναν.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'. VIII.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
 Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴῃς.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
 Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

V. Anthol. Pal. IX. 433.
3 ταξεῦμαι Pal.
6 Vide Buttmann. Schol. Odyss. λ. 613, p. 394.
VI. Anthol. Pal. IX. 432.
5 τί τὸ πλέον Brunck.
VII. Anthol. Pal. VI. 337.
VIII. Anthol. Pal. VII. 660.
3 ἀντὶ δὲ πολλᾶς πατρίδος. Mihi πολλᾶς sincerum esse non persuadet

ΑΛΛΟ. θ'. IX.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθ'· ὡς ἔστ' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης,
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυς.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι'. X.

Ὑμῖν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον,
Μουσικός. οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΟΝΟΣ. ια'. XI.

Εὐσθένεος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα,
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής·
Καίπερ ἄκικυς ἐών, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

F. Jacobs. βώλου pro πολλᾶς Heinsius. Mallem ΠΕΛΛΗΣ—πέλλα *lapis* est; Ruhnken. Tim. in v. φελλία; Hemst. ad Hesych. v. πέλλα. Sensus est, *pro lapide* (*sepulcrali*) *patrio*, *peregrinum superindutus jaceo.* λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, alio sensu, dixit Hom. Il. III. 57.

IX. Anthol. Pal. VII. 533.

X. Anthol. Pal. VI. 338.

XI. Anthol. Pal. VII. 661.

4 Versus mendosus: αὐτῆς nonnulli Codices et ΑΛΙΜΩΝ ΩΣ, contra sensum et metrum: deinde ἦν. Alia aliter corrigunt. Jam, cur ὑμνοθετῶν, *Poëtarum*, injecta fuerit mentio, nisi quod mortuum *cecinerint?* Quare, revocatis αὐτῆς et ἦν, pro ΑΛΙΜΩΝ lego ΩιΔΙΜΟΝ, i. q. ἀοίδιμον, ut ᾠδὴ pro ἀοιδή; ΑΟΙΔΙΜΟΝ ἐσσομένοισι Homer. Il. ζ. 358, Callim. L. P. 121, sup. Id. XIII. 9. De his adjectivis videndus Blomf. Æsch. Ag. 395. Sensus erit, *sepelierunt eum amicum, et ipsius* (ξείνης *terræ*) *poëtis celebrandum, quàm charus eis fuerit.* De ā et ῶ confusis vide ad Id. V. 109.

6 ἄκικυς. Ita Codd., ἄοικος D. Heinsius.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩι ΔΙΟΝΥΣΩι ΑΠΟ ΔΗΜΟΤΕΛΟΥΣ.

ιβ'. XII.

Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καὶ σὲ τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθείς,
Μέτριος ἦν ἐν παισὶ, χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

ιγ'. XIII.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος. ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν. ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'. XIV.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτός,
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιε'. XV.

Γνώσομαι, εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἦ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

XII. Anthol. Pal. VI. 339. In voce *Δαμοτέλης* variant libri; duo Codd. *Δαμομένης*, qui in lemmate vocatur *Δαμομέδων*.

2 *τῶν* pro *θεῶν* Blomf. Pers. Præf. XXV. et Dobræus Aristoph. Addend. p. 126. Quod ad *θεῶν* monosyllabum spectat, vide Theog. 171 *θεοῖς εὔχου οἷς ἐστὶ μέγα κράτος οὔ τι ἄτερ θεῶν.* 202 *θεῶν ὑπερέσχε νόος.* Idem 142, 171, 330, 1280, Mimnerm. II. 4 *θεῶν* (monosyll.) *μακάρων*, Solon. V. 3, XV. 2.

3 *πᾶσι* Pal. Vide ad Ep. XVII. 9, ubi eadem scripturæ varietas.

XIII. Anthol. Pal. VI. 340.

XIV. Anthol. Pal. VII. 658.

XV. Anthol. Pal. VII. 659.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ιϛʹ. XVI.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
Σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
Προσθεὶς δέ, χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζʹ. XVII.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος, χὠνὴρ, ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρών, Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν,
Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει,
Οἵ' ἀνδρὶ πολίτᾳ,
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμναμένοι

XVI. Anthol. Pal. IX. 599.
XVII. Anthol. Pal. IX. 600.

5 πελωρὶ σταῖ πόλει Pal. qui cæteris est Cod. Vat. ut Gaisfordio, cujus in editione dicitur habere πελορισταί. πελωριστᾶ vulg., πεδωριστᾷ Tyrwhitt. ex conjectura, quam recepit F. Jacobs.: sed quâ ratione Syracusas πεδωριστὰν πόλιν *urbem excelsam* dixerit, quæ fermè tota in insulâ sita est, eâque *humili*, non intelligo. Neque Scaligeri conjecturam Πελωρεῖς τᾷ πόλει magis probabilem duco. 'Nam,' ut benè Reiskius, 'quid *Pelorenses* cum Syracusis? et soline illi, exclusis cæteris Syracusanis, Epicharmo statuam dedicaverint?' Imo diserte aiunt dedicari statuam ὡς πολίτου, ideoque a πολίταις. Quare pro ΠΕΛΩΡΙΣ ΤΑΙ, vel, ut alii Codices, ΠΕΛΟΡΙΣΤΑΙ, legendum puto ΠΕΔΟΙΚΙΣΤΑΙ, πεδοικισταί, hoc est, *coloni, inquilini, Doricè* (vide vers. 1) pro μετοικισταί; vel (quod eodem fere redit), πεδοικιστᾷ, in casu dativo ut cum πόλει copuletur; ut πεδοίκου χελιδόνος Doricè pro μετοίκου apud Æschylum, referente Hesychio, et plurima alia, ut πέδα, sup. Id. XXIX. 25, 38, πεδαόρος, πεδάρσιος, πεδαίχμιος, de quibus Blomfieldius in Gloss. Prom. V. 277, 735, 952, Choeph. 581, 832. Notum Syracusas *coloniam* se esse a Corinthiis deductam gloriari; sup. Id. XV. 90 Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν, Id. XXVIII. 17 καὶ γάρ σοι πατρίς, ἅν ὤξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας, Νάσω Τρινακρίας μυελόν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν. Præterea vox ἐνίδρυνται hanc emendationem firmat, quippe quæ μετοικιστᾶν propria sit. Vide sup. Id. XVII, 102.

6 οἵ' ἀνδρὶ πολίτᾳ] Mallem in accusativo οἵ' ἄνδρα πολίταν, ut cum νιν in versu tertio cohæreant.

7 σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων vulg. γὰρ omittit Vat. χρὴ μένων ed. Flor.

Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποτ τὰν ζοὰν τοῖς πᾶσιν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, ΤΡΟΦΟΥ ΜΗΔΕΙΟΥ.

ιη΄. XVIII.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε ΚΛΕΙΤΑΣ.
Ἑξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων
Ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μάν; ἔτι χρησίμα τελευτᾷ.

ῥημάτων Vat. μεμναμένους Codd. μεμναμένοι ex conjecturâ Toupii dederunt Editores. Vulgatam lectionem σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων vitiosam esse quivis sentit. Fac enim Epicharmum, quod poetis non admodum familiare, et quod de Simonide fere solo antiquorum traditur, magnam vim auri et argenti possedisse; hæc tamen valde debilis esset ratio cur statua in ejus honorem Baccho dedicaretur. Neque vero altera lectio, σωρὸν γὰρ εἶχε ῥημάτων, plus habet quo se tueatur. Nam, primum, *acervum habere verborum*, quis unquam dixit? deinde ipsum hoc, *talem congeriem habere*, in cujus honorem, et præsertim in cujus *poetæ* honorem, redundaret? Tali ῥημάτων farragine non statuam meruisset Epicharmus; imo dignus habitus esset qui e scenâ exploderetur, non is (ut cum Horatio loquar) *cujus ad exemplar Plautus properaret.* Equidem μεμναμένους Codicum omnium lectionem restituendam censeo; tum sensum esse, *Nobis munus dedit* (sc. Epicharmus). Quid sit illud munus declarant versu sequenti, πολλὰ γὰρ ποτ τὰν ζοὰν εἶπε χρήσιμα, μεγάλα χάρις αὐτῷ; *multa enim ad vitam dixit idonea; magnæ igitur ei grates agantur; ergo oportet nos, hujus muneris memores, ei pretium justum* (vel mercedem) *solvere.* Quare pro ΣΩΡΟΝ ΓΑΡ ΕΙΧΕ ΧΡΗ ΜΕΝΩΝ, legendum puto ΔΩΡΟΝ ΠΑΡΕΙΧΕ· ΧΡΗ ΜΕΝ ΩΝ μεμναμένους τελεῖν ἐπίχειρα. *Donum nobis dedit; oportet igitur nos ejus bene memores eum remunerari.* Librarii ὦν, *igitur*, Doricam formam pro οὖν, fortasse parum capientes, alias lectiones commenti sunt.

9 ζωὰν Codd., vide Blomf. S. C. T. 935. πᾶσιν Pal. cæteri παισί. Vide ad Id. XXII. 164, XXIII. 61, Epig. XII. 3.

XVIII. Anthol. Pal. VII. 663.

4 χρησίμα καλεῖται B et vulg. τελευτᾷ Vat. Sensus esse videtur, *Moritur adhuc utilis*, nam nutritius qui monumentum statuit adhuc μικκὸς *parvulus* est; nutrix igitur mortua est ætate adhuc integrâ, et antequam inutilis esse cœpisset. Hæc non sine quâdam justâ reprehensione dicuntur hominum qui oblivisci solent beneficiorum simul ac ii, a quibus ea acceperint, benefaciendi compotes esse desierint.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'. XIX.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ ποτ' ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἠπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΤΗΝ ΗΡΑΚΛΕΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΝΤΟΣ. κ'. XX.

Τὸν τῶ Ζανὸς ὅδ' ὔμμιν υἱὸν ὠνήρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὢκ Καμείρου,
Χὤσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.
Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος, ὡς σάφ' εἰδῇς,
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας
Πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'. XXI.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρός, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ.
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ. κβ'. XXII.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,

XIX. Anthol. Pal. VII. 664.
XX. Anthol. Pal. IX. 598.
XXI. Anthol. Pal. XIII. 3.
XXII. Anthol. Pal. IX. 434.

2 Συρακοσίων Vat. sed in uno Codice a Valckenaerio inventum est Συρακούσιος.

Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

κγ'. XXIII.

Ἀστοῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα·
Θεὶς ἀνελεῦ, ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης·
Ἄλλος τις πρόφασιν λεγέτω, τὰ δ' ὀθνεῖα Κάϊκος
Χρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

κδ'. XXIV.

Αὐδήσει τὸ γράμμα, τι σᾶμά τε, καὶ τίς ὑπ' αὐτῷ·
Γλαύκης εἰμὶ τάφος τῆς ὀνομαζομένης.

XXIII. Anthol. Pal. IX. 435.
XXIV. Anthol. Pal. VII. 262, ubi Theocrito diserte assignatur, quare mireris in nullâ adhuc, quod sciam, Theocriti editione comparere. *Αὐδήσει τί τὸ γράμμα, τί σᾶμα τε; καὶ τίς ὑπ' αὐτῷ;* sic versum refingit Fr. Jacobs.

Ita quidem in primâ editione scripseram; hodie hoc Epigramma inter Theocritea receptum est.

Hoc quod sequitur Epigramma tribuitur Theocrito in quibusdam Codicibus Anthol. II. 198 Brunck., unde repetiit Gailius.

ἡ παῖς ᾤχετ' ἄωρος ἐν ἑβδόμῳ ἤδ' ἐνιαυτῷ,
εἰς ἀΐδην πολλῆς ἡλικίης προτέρη.
Δειλαίη ποθέουσα τὸν εἰκοσίμηνον ἀδελφόν,
Νήπιον, ἀστόργου γευσάμενον θανάτου.
Αἰ ἐλεεινὰ παθοῖσα, Περιστερί, ὡς ἐν ἑτοίμῳ
Ἀνθρώποις δαίμων θῆκε τὰ λυγρότατα.

INDICES TRES
IN NOTAS.

INDEX I. AUCTORUM
IN NOTIS EMENDATORUM, VEL CERTE TENTATORUM EO FINE UT EMENDARENTUR.

INDEX II. RERUM.

INDEX III. GRÆCUS.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

In Præfatione secundâ, p. 1, lin. 21, *pro* 'jacti' *lege* 'jacta.'

p. 80, not., col. 2, lin. 20, *pro* 'choriambos' *lege* 'choliambos.'

Id. XVI. 44. De Simonide vide Cic. Orat. II. 86.

,, XXIII. 46. In Æschyl. Agam. 1354 *περιστιχίζω* et *περιστοιχίζω* confunduntur.

CANTABRIGIÆ TYPIS ACADEMICIS EXCUDEBAT C. J. CLAY, A.M.

WORKS BY THE BISHOP OF LINCOLN.

COMMENTARY ON THE HOLY BIBLE. *New Edition.* Any part may be had separately.

THEOPHILUS ANGLICANUS. *Tenth Edition.* 2*s.* 6*d.*

ATHENS AND ATTICA. Journal of a residence there. With Maps, Plans and Inscriptions. *Third Edition.* 8*s.* 6*d.*

GREECE: DESCRIPTION OF, WITH ILLUSTRATIONS. *Fifth Edition.* 1*l.* 8*s.*

INSCRIPTIONES POMPEIANAE. Inedited Graffiti, copied from the walls of POMPEII. *Second Edition.* 2*s.* 6*d.*

CORRESPONDENCE OF RICHARD BENTLEY. With Notes and Illustrations. 2 Vols. 2*l.* 2*s.*

MEMOIRS OF WILLIAM WORDSWORTH. 2 Vols. 30*s.*

DIARY IN FRANCE. *Second Edition.* 5*s.* 6*d.*

NOTES AT PARIS. 4*s.*

TOUR IN ITALY. *Second Edition.* 2 Vols. 15*s.*

S. HIPPOLYTUS AND THE CHURCH OF ROME, from the newly-discovered "Philosophumena." 8*s.* 6*d.*

RESPONSIO ANGLICANA Litteris Apostolicis Papæ Pii IX^{ni} reddita. 1*s.*

ADDRESS AT THE COLOGNE CONGRESS, &c. 2*s.* 6*d.*

RIVINGTONS: LONDON, OXFORD AND CAMBRIDGE.

June, 1876.

A CLASSIFIED LIST

OF

EDUCATIONAL WORKS

PUBLISHED BY

GEORGE BELL & SONS.

Full Catalogues will be sent post free on application.

BIBLIOTHECA CLASSICA.

A Series of Greek and Latin Authors, with English Notes; edited by eminent Scholars. 8*vo*.

Æschylus. By F. A. Paley, M.A. 18*s*.

Cicero's Orations. By G. Long, M.A. 4 vols. 16*s*., 14*s*., 16*s*., 18*s*.

Demosthenes. By R. Whiston, M.A. 2 vols. 16*s*. each.

Euripides. By F. A. Paley, M.A. 3 vols. 16*s*. each.

Homer. By F. A. Paley, M.A. Vol. I. 12*s*.; Vol. II. 14*s*.

Herodotus. By Rev. J. W. Blakesley, B.D. 2 vols. 32*s*.

Hesiod. By F. A. Paley, M.A. 10*s*. 6*d*.

Horace. By Rev. A. J. Macleane, M.A. 18*s*.

Juvenal and Persius. By Rev. A. J. Macleane, M.A. 12*s*.

Plato. By W. H. Thompson, D.D. 2 vols. 7*s*. 6*d*. each.

Sophocles. By Rev. F. H. Blaydes, M.A. Vol. I. 18*s*.

Tacitus: The Annals. By the Rev. P. Frost. 15*s*.

Terence. By E. St. J. Parry, M.A. 18*s*.

Virgil. By J. Conington, M.A. 3 vols. 12*s*., 14*s*., 14*s*.

An Atlas of Classical Geography; Twenty-four Maps. By W. Hughes and George Long, M.A. New edition, with coloured outlines. Imperial 8vo. 12*s*. 6*d*.

Uniform with above.

A Complete Latin Grammar. By J. W. Donaldson, D.D. 3rd edition. 14*s*.

A Complete Greek Grammar. By J. W. Donaldson, D.D. 3rd edition. 16*s*.

GRAMMAR-SCHOOL CLASSICS.

A Series of Greek and Latin Authors, with English Notes. Fcap 8vo.

Cæsar de Bello Gallico. By George Long, M.A. 5*s*. 6*d*.
——— Books I.–III. For Junior Classes. By G. Long, M.A. 2*s*. 6*d*.
Catullus, Tibullus, and Propertius. Selected Poems. With Life. By Rev. A. H. Wratislaw. 3*s*. 6*d*.
Cicero: De Senectute, De Amicitia, and Select Epistles. By George Long, M.A. 4*s*. 6*d*.
Cornelius Nepos. By Rev. J. F. Macmichael. 2*s*. 6*d*.
Homer: Iliad. Books I.–XII. By F. A. Paley, M.A. 6*s*. 6*d*.
Horace. With Life. By A. J. Macleane, M.A. 6*s*. 6*d*.
Juvenal: Sixteen Satires. By H. Prior, M.A. 4*s*. 6*d*.
Martial: Select Epigrams. With Life. By F. A. Paley, M.A. 6*s*. 6*d*.
Ovid: the Fasti. By F. A. Paley, M.A. 5*s*.
Sallust: Catilina and Jugurtha. With Life. By G. Long, M.A. 5*s*.
Tacitus: Germania and Agricola. By Rev. P. Frost. 3*s*. 6*d*.
Virgil: Bucolics, Georgics, and Æneid, Books I.–IV. Abridged from Professor Conington's edition. 5*s*. 6*d*.
(The Bucolics and Georgics, in one volume. 3*s*.)
——— Æneid, Bks. V.–XII. Abgd. from Prof. Conington's Ed. 5*s*. 6*d*.
Xenophon: the Anabasis. With Life. By Rev. J. F. Macmichael. 5*s*.
——— The Cyropædia. By G. M. Gorham, M.A. 6*s*.
——— Memorabilia. By Percival Frost, M.A. 4*s*. 6*d*.
A Grammar-School Atlas of Classical Geography. Containing Ten selected Maps. Imperial 8vo. 5*s*.

Uniform with the Series.

The New Testament, in Greek. With English Notes, &c. By Rev. J. F. Macmichael. 7*s*. 6*d*.

CAMBRIDGE GREEK AND LATIN TEXTS.

Æschylus. By F. A. Paley, M.A. 3*s*.
Cæsar de Bello Gallico. By G. Long, M.A. 2*s*.
Cicero de Senectute et de Amicitia, et Epistolæ Selectæ. By G. Long, M.A. 1*s*. 6*d*.
Ciceronis Orationes. Vol I. (in Verrem). By G. Long, M.A. 3*s*. 6*d*.
Euripides. By F. A. Paley, M.A. 3 vols. 3*s*. 6*d*. each.
Herodotus. By J. G. Blakesley, B.D. 2 vols. 7*s*.
Homeri Ilias. I.–XII. By F. A. Paley, M.A. 2*s*. 6*d*.

Horatius. By A. J. Macleane, M.A. 2s. 6d.
Juvenal et Persius. By A. J. Macleane, M.A. 1s. 6d.
Lucretius. By H. A. J. Munro, M.A. 2s. 6d.
Sallusti Crispi Catilina et Jugurtha. By G. Long, M.A. 1s. 6d.
Terenti Comœdiæ. By W. Wagner, Ph.D. 3s.
Thucydides. By J. G. Donaldson, D.D. 2 vols. 7s.
Virgilius. By J. Conington, M.A. 3s. 6d.
Xenophontis Expeditio Cyri. By J. F. Macmichael, B.A. 2s. 6d.
Novum Testamentum Græcum. By F. H. Scrivener, M.A. 4s. 6d.
An edition with wide margin for notes, 7s. 6d.

CAMBRIDGE TEXTS WITH NOTES.

A Selection of the most usually read of the Greek and Latin Authors. Annotated for Schools. Fcap 8vo.

Euripides. Alcestis. By F. A. Paley, M.A. 1s. 6d.
——— Medea. By F. A. Paley, M.A. 1s. 6d.
Æschylus. Prometheus Vinctus. By F. A. Paley, M.A. 1s. 6d.
Ovid. Selections. By A. J. Macleane, M.A. 1s. 6d.

PUBLIC SCHOOL SERIES.

A Series of Classical Texts, annotated by well-known Scholars. Crown 8vo.

Aristophanes. The Peace. By F. A. Paley, M.A. 4s. 6d.
——— The Acharnians. By F. A. Paley. [*Preparing.*
Cicero. The Letters to Atticus. Bk. I. By A. Pretor, M.A. 4s. 6d.
Demosthenes de Falsa Legatione. By R. Shilleto, M.A. 6s.
——— The Oration against the Law of Leptines. By B. W. Beatson, M.A. 6s.
Plato. The Apology of Socrates and Crito. By W. Wagner, Ph.D. 4s. 6d.
——— The Phædo. By W. Wagner, Ph.D. 5s. 6d.
——— The Protagoras. By W. Wayte, M.A. 4s. 6d.
Plautus. The Aulularia. By W. Wagner, Ph.D. [*Preparing.*
——— Trinummus. By W. Wagner, Ph.D. 2nd Edition. 4s. 6d.
Sophoclis Trachiniæ. By A. Pretor, M.A. [*Preparing.*
Terence. By W. Wagner, Ph.D. 10s. 6d.
Theocritus. By F. A. Paley, M.A. 4s. 6d.

Others in preparation.

CRITICAL AND ANNOTATED EDITIONS.

Ætna. By H. A. J. Munro, M.A. 3*s*. 6*d*.

Aristophanis Comœdiæ. By H. A. Holden, LL.D. 8vo. 2 vols. 23*s*. 6*d*. Plays sold separately.

——— Pax. By F. A. Paley, M.A. Fcap. 8vo. 4*s*. 6*d*.

Euripides. Fabulæ Quatuor. By J. H. Monk, S.T.P. Crown 8vo. 12*s*.

Separately—Hippolytus, cloth, 5*s*. Alcestis, sewed, 4*s*. 6*d*.

Horace. Quinti Horatii Flacci Opera. By H. A. J. Munro, M.A. Large 8vo. 1*l*. 1*s*.

Livy. The first five Books. By J. Prendeville. 12mo. roan, 5*s*. Or Books I.–III. 3*s*. 6*d*. IV. and V. 3*s*. 6*d*.

Lucretius. Titi Lucreti Cari de Rerum Natura Libri Sex. With a Translation and Notes. By H. A. J. Munro, M.A. 2 Vols. 8vo. Vol. I. Text, 16*s*. Vol. II. Translation, 6*s* (Sold separately.)

Ovid. P. Ovidii Nasonis Heroides XIV. By A. Palmer, M.A. 8vo. 6*s*.

Propertius. Sex. Aurelii Propertii Carmina. By F. A. Paley, M.A. 8vo. Cloth, 9*s*.

Thucydides. The History of the Peloponnesian War. By Richard Shilleto, M.A. Book I. 8vo. 6*s*. 6*d*. (Book II. *in the press*.)

Greek Testament. By Henry Alford, D.D. 4 Vols. 8vo. (Sold separately.) Vol. I. 1*l*. 8*s*. Vol. II. 1*l*. 4*s*. Vol. III. 18*s*. Vol. IV. Part I. 18*s*.; Part II. 14*s*.; or in one Vol. 32*s*.

LATIN AND GREEK CLASS-BOOKS.

Auxilia Latina. A Series of Progressive Latin Exercises. By Rev. J. B. Baddeley, M.A. Fcap 8vo. 2*s*.

Latin Prose Lessons. By A. J. Church, M.A. 2nd Edit. Fcap. 8vo. 2*s*. 6*d*.

Latin Exercises and Grammar Papers. By T. Collins, M.A. Fcap. 8vo. 2*s*. 6*d*.

Analytical Latin Exercises. By C. P. Mason, B.A. Post 8vo. 3*s*. 6*d*.

Scala Græca: a Series of Elementary Greek Exercises. By Rev. J. W. Davis, M.A., and R. W. Baddeley, M.A. 3rd Edition. Fcap 8vo. 2*s*. 6*d*.

Greek Verse Composition. By G. Preston, M.A. Crown 8vo. 4*s*. 6*d*.

By the Rev. P. Frost, M.A., St. John's College, Cambridge.

Eclogæ Latinæ; or, First Latin Reading Book, with English Notes and a Dictionary. 15th Thousand. Fcap 8vo. 2*s*. 6*d*.

Materials for Latin Prose Composition. 8th Thousand. Fcap 8vo. 2*s*. 6*d*. Key, 4*s*.

A Latin Verse Book. An Introductory Work on Hexameters and Pentameters. 5th Thousand. Fcap 8vo. 3*s*. Key, 5*s*.

Analecta Græca Minora, with Introductory Sentences, English Notes, and a Dictionary. 10th Thousand. Fcap 8vo. 3*s*. 6*d*.

Materials for Greek Prose Composition. 2nd Edit. Fcap. 8vo. 3*s*. 6*d*. Key, 5*s*.

BY THE REV. F. E. GRETTON.

A First Cheque-Book for Latin Verse-makers. 1*s.* 6*d.*

A Latin Version for Masters. 2*s.* 6*d.*

Reddenda; or Passages with Parallel Hints for Translation into Latin Prose and Verse. Crown 8vo. 4*s.* 6*d.*

Reddenda Reddita (*see next page*).

BY H. A. HOLDEN, LL.D.

Foliorum Silvula. Part I. Passages for Translation into Latin Elegiac and Heroic Verse. 6th Edition. Post 8vo. 7*s.* 6*d.*

——— Part II. Select Passages for Translation into Latin Lyric and Comic Iambic Verse. 3rd Edition. Post 8vo. 5*s.*

——— Part III. Select Passages for Translation into Greek Verse. 3rd Edition. Post 8vo. 8*s.*

Folia Silvulæ, sive Eclogæ Poetarum Anglicorum in Latinum et Græcum conversæ. 8vo. Vol. I. 10*s.* 6*d.* Vol. II. 12*s.*

Foliorum Centuriæ. Select Passages for Translation into Latin and Greek Prose. Post 8vo. 8*s.*

TRANSLATIONS, SELECTIONS, &c.

*** Many of the following books are well adapted for school prizes.

Æschylus. Translated into English Prose by F. A. Paley, M.A. 2nd Edition. 8vo. 7*s.* 6*d.*

——— Translated by Anna Swanwick. Crown 8vo. 2 vols. 12*s.*

——— Folio Edition, with Thirty-three Illustrations from Flaxman's designs. 2*l.* 2*s.*

Anthologia Græca. A Selection of Choice Greek Poetry, with Notes. By Rev. F. St. John Thackeray. Fcap 8vo. 7*s.* 6*d.*

Anthologia Latina. A Selection of Choice Latin Poetry, from Nævius to Boëthius, with Notes. By Rev. F. St. John Thackeray. Fcap 8vo. 6*s.* 6*d.*

Aristophanes: The Peace. Text and metrical translation. By B. B. Rogers, M.A. Fcap 4to. 7*s.* 6*d.*

——— The Wasps. Text and metrical translation. By B. B. Rogers, M.A. Fcap 4to. 7*s.* 6*d.*

Corpus Poetarum Latinorum. Edited by Walker. 1 vol. 8vo. 18*s.*

Horace. The Odes and Carmen Sæculare. In English verse by J. Conington, M.A. 5th edition. Fcap 8vo. 5*s.* 6*d.*

——— The Satires and Epistles. In English verse by J. Conington, M.A. 3rd edition. 6*s.* 6*d.*

——— Illustrated from Antique Gems by C. W. King, M.A. The text revised with Introduction by H. A. J. Munro, M.A. Large 8vo. 1*l.* 1*s.*

Musæ Etonenses sive Carminvm Etonæ Conditorvm Delectvs. By Richard Okes. 2 vols. 8vo. 15*s.*

Propertius. Verse translations from Book V., with revised Latin Text. By F. A. Paley, M.A. Fcap 8vo. 3*s.*

Plato. Gorgias. Translated by E. M. Cope, M.A. 8vo. 7*s.*

——— Philebus. Translated by F. A. Paley, M.A. Small 8vo. 4*s.*

——— Theætetus. Translated by F. A. Paley, M.A. Small 8vo. 4*s.*

——— Analysis and Index of the Dialogues. By Dr. Day. Post 8vo. 5*s.*

Reddenda Reddita: Passages from English Poetry, with a Latin Verse Translation. By F. E. Gretton. Crown 8vo. 6*s.*

Sabrinæ Corolla in hortulis Regiæ Scholæ Salopiensis contexuerunt tres viri floribus legendis. Editio tertia. 8vo. 8*s.* 6*d.*

Sertum Carthusianum Floribus trium Seculorum Contextum. By W. H. Brown. 8vo 14*s.*

Theocritus. In English Verse, by C. S. Calverley, M.A. Crown 8vo. 7*s.* 6*d.*

Translations into English and Latin. By C. S. Calverley, M.A. Post 8vo. 7*s.* 6*d.*

——— into Greek and Latin Verse. By R. C. Jebb. 4to. cloth gilt. 10*s.* 6*d.*

Virgil in English Rhythm. By Rev. R. C. Singleton. Large crown 8vo. 7*s.* 6*d.*

REFERENCE VOLUMES.

A Latin Grammar. By T. H. Key, M.A. 6th Thousand. Post 8vo. 8*s.*

A Short Latin Grammar for Schools. By T. H. Key, M.A., F.R.S. 8th Edition. Post 8vo. 3*s.* 6*d.*

A Guide to the Choice of Classical Books. By J. B. Mayor, M.A. Crown 8vo. 2*s.*

The Theatre of the Greeks. By J. W. Donaldson, D.D. Post 8vo. 5*s.*

A History of Roman Literature. By W. S. Teuffel, Professor at the University of Tübingen. By W. Wagner, Ph.D. 2 vols. Demy 8vo. 21*s.*

Student's Guide to the University of Cambridge. Revised and corrected. 3rd Edition. Fcap. 8vo. 6*s.* 6*d.*

CLASSICAL TABLES.

Greek Verbs. A Catalogue of Verbs, Irregular and Defective; their leading formations, tenses, and inflexions, with Paradigms for conjugation, Rules for formation of tenses, &c. &c. By J. S. Baird, T.C.D. 2*s.* 6*d.*

Greek Accents (Notes on). On Card, 6*d.*

Homeric Dialect. Its Leading Forms and Peculiarities. By J. S. Baird, T.C.D. 1*s.* 6*d.*

Greek Accidence. By the Rev. P. Frost, M.A. 1*s.*

Latin Accidence. By the Rev. P. Frost, M.A. 1*s.*

Latin Versification. 1*s.*

Notabilia Quædam; or the Principal Tenses of most of the Irregular Greek Verbs and Elementary Greek, Latin, and French Constructions. New edition. 1*s.* 6*d.*

Richmond Rules for the Ovidian Distich, &c. By J. Tate, M.A. 1*s.* 6*d.*

The Principles of Latin Syntax. 1*s.*

CAMBRIDGE SCHOOL AND COLLEGE TEXT-BOOKS.

A Series of Elementary Treatises for the use of Students in the Universities, Schools, and Candidates for the Public Examinations. Fcap 8vo.

Arithmetic. By Rev. C. Elsee, M.A. Fcap. 8vo. 7th Edit. 3*s.* 6*d.*

Elements of Algebra. By the Rev. C. Elsee, M.A. 4th Edit. 4*s.*

Arithmetic. By A. Wrigley, M.A. 3*s.* 6*d.*

——— A Progressive Course of Examples. With Answers. By J. Watson, M.A. 3rd Edition. 2*s.* 6*d.*

An Introduction to Plane Astronomy. By P. T. Main, M.A. 2nd Edition. 4*s.*

Conic Sections treated Geometrically. By W. H. Besant, M.A. 2nd Edition. 4*s.* 6*d.*

Elementary Statics. By Rev. H. Goodwin, D.D. 2nd Edit. 3*s.*

Elementary Dynamics. By Rev. H. Goodwin, D.D. 2nd Edit. 3*s.*

Elementary Hydrostatics. By W. H. Besant, M.A. 7th Edit. 4*s.*

An Elementary Treatise on Mensuration. By B. T. Moore, M.A. 5*s.*

The First Three Sections of Newton's Principia, with an Appendix; and the Ninth and Eleventh Sections. By J. H. Evans, M.A. 5th Edition, by P. T. Main, M.A. 4*s.*

Elementary Trigonometry. By T. P. Hudson, M.A. 3*s.* 6*d.*

Geometrical Optics. By W. S. Aldis, M.A. 3*s.* 6*d.*

Analytical Geometry for Schools. By T. G. Vyvyan. 3rd Edit. 4*s.* 6*d.*

Companion to the Greek Testament. By A. C. Barrett, A.M. 3rd Edition. Fcap 8vo. 5*s.*

An Historical and Explanatory Treatise on the Book of Common Prayer. By W. G. Humphry, B.D. 5th Edition. Fcap. 8vo. 4*s.* 6*d.*

Music. By H. C. Banister. 4th Edition. 5*s.*

Others in Preparation.

ARITHMETIC AND ALGEBRA.

Principles and Practice of Arithmetic. By J. Hind, M.A. 9th Edit. 4*s.* 6*d.*

Elements of Algebra. By J. Hind, M.A. 6th Edit. 8vo. 10*s.* 6*d.*

See also foregoing Series.

GEOMETRY AND EUCLID.

Text Book of Geometry. By T. S. Aldis, M.A. Small 8vo. 4*s*. 6*d*.
Part I. 2*s*. 6*d*. Part II. 2*s*.

The Elements of Euclid. By H. J. Hose. Fcap. 8vo. 4*s*. 6*d*.
Exercises separately, 1*s*.

——— The First Six Books, with Commentary by Dr. Lardner. 10th Edition. 8vo. 6*s*.

——— **The First Two Books explained to Beginners.** By C. P. Mason, B.A. 2nd Edition. Fcap 8vo. 2*s*. 6*d*.

The Enunciations and Figures to Euclid's Elements. By Rev. J. Brasse, D.D. 3rd Edition. Fcap. 8vo. 1*s*. On Cards, in case, 5*s*. 6*d*. Without the Figures, 6*d*.

Exercises on Euclid and in Modern Geometry. By J. McDowell, B.A. Crown 8vo. 8*s*. 6*d*.

Geometrical Conic Sections. By W. H. Besant, M.A. 2nd Edit. 4*s*. 6*d*.

The Geometry of Conics. By C. Taylor, M.A. 2nd Edit. 8vo. 4*s*. 6*d*.

Solutions of Geometrical Problems, proposed at St. John's College from 1830 to 1846. By T. Gaskin, M.A. 8vo. 12*s*.

TRIGONOMETRY.

The Shrewsbury Trigonometry. By J. C. P. Aldous. Crown 8vo. 2*s*.

Elementary Trigonometry. By T. P. Hudson, M.A. 3*s*. 6*d*.

Elements of Plane and Spherical Trigonometry. By J. Hind, M.A. 5th Edition. 12mo. 6*s*.

An Elementary Treatise on Mensuration. By B. T. Moore, M.A. 5*s*.

ANALYTICAL GEOMETRY AND DIFFERENTIAL CALCULUS.

An Introduction to Analytical Plane Geometry. By W. P. Turnbull, M.A. 8vo. 12*s*.

Treatise on Plane Co-ordinate Geometry. By M. O'Brien, M.A. 8vo. 9*s*.

Problems on the Principles of Plane Co-ordinate Geometry. By W. Walton, M.A. 8vo. 16*s*.

Trilinear Co-ordinates, and Modern Analytical Geometry of Two Dimensions. By W. A. Whitworth, M.A. 8vo. 16*s*.

Choice and Chance. By W. A. Whitworth. 2nd Edit. Cr. 8vo. 6*s*.

An Elementary Treatise on Solid Geometry. By W. S. Aldis, M.A. 2nd Edition, revised. 8vo. 8*s*.

Geometrical Illustrations of the Differential Calculus. By M. B. Pell. 8vo. 2*s*. 6*d*.

Elementary Treatise on the Differential Calculus. By M. O'Brien, M.A. 8vo. 10*s*. 6*d*.

Notes on Roulettes and Glissettes. By W. H. Besant, M.A. 8vo. 3*s*. 6*d*.

MECHANICS & NATURAL PHILOSOPHY.

Elementary Statics. By H. Goodwin, D.D. Fcap. 8vo. 2nd Edit. 3*s.*

Treatise on Statics. By S. Earnshaw, M.A. 4th Edit. 8vo. 10*s.* 6*d.*

A Treatise on Elementary Dynamics. By W. Garnett, B.A. Cr. 8vo. 6*s.*

Elementary Dynamics. By H. Goodwin, D.D. Fcap. 8vo. 2nd Edit. 3*s.*

Problems in Statics and Dynamics. By W. Walton, M.A. 8vo. 10*s.* 6*d.*

Problems in Theoretical Mechanics. By W. Walton. 2nd Edit. revised and enlarged. Demy 8vo. 16*s.*

An Elementary Treatise on Mechanics. By Prof. Potter. 4th Edit. revised. 8*s.* 6*d.*

Elementary Hydrostatics. By Prof. Potter. 7*s.* 6*d.*

—— By W. H. Eesant, M.A. Fcap. 8vo. 7th Edition. 4*s.*

A Treatise on Hydromechanics. By W. H. Besant, M.A. 8vo. *New Edition in the press.*

A Treatise on the Dynamics of a Particle. *Preparing.*

Solutions of Examples on the Dynamics of a Rigid Body. By W. N. Griffin, M.A. 8vo. 6*s.* 6*d.*

Of Motion. An Elementary Treatise. By J. R. Lunn, M.A. 7*s.* 6*d.*

Geometrical Optics. By W. S. Aldis, M.A. Fcap. 8vo. 3*s.* 6*d.*

A Chapter on Fresnel's Theory of Double Refraction. By W. S. Aldis, M.A. 8vo. 2*s.*

An Elementary Treatise on Optics. By Prof. Potter. Part I. 3rd Edit. 9*s.* 6*d.* Part II. 12*s.* 6*d.*

Physical Optics; or the Nature and Properties of Light. By Prof. Potter, A.M. 6*s.* 6*d.* Part II. 7*s.* 6*d.*

Heat, An Elementary Treatise on. By W. Garnett, B.A. Crown 8vo. 2*s.* 6*d.*

Figures Illustrative of Geometrical Optics. From Schelbach. By W. B. Hopkins. Folio. Plates. 10*s.* 6*d.*

The First Three Sections of Newton's Principia, with an Appendix; and the Ninth and Eleventh Sections. By J. H. Evans, M.A. 5th Edit. Edited by P. T. Main, M.A. 4*s.*

An Introduction to Plane Astronomy. By P. T. Main, M A. Fcap. 8vo. Cloth. 4*s.*

Practical and Spherical Astronomy. By R. Main, M.A. 8vo. 14*s.*

Elementary Chapters on Astronomy, from the "Astronomie Physique" of Biot. By H. Goodwin, D.D. 8vo. 3*s.* 6*d.*

A Compendium of Facts and Formulæ in Pure Mathematics and Natural Philosophy. By G. R. Smalley. Fcap 8vo. 3*s.* 6*d.*

Elementary Course of Mathematics. By H. Goodwin, D.D. 6th Edit. 8vo. 16*s.*

Problems and Examples, adapted to the "Elementary Course of Mathematics." 3rd Edition. 8vo. 5*s.*

Solutions of Goodwin's Collection of Problems and Examples. By W. W. Hutt, M.A. 3rd Edition, revised and enlarged. 8vo. 9*s.*

Elementary Examples in Pure Mathematics. By J. Taylor. 8vo. 7*s.* 6*d.*

Mechanical Euclid. By the late W. Whewell, D.D. 5th Edition. 5*s.*

Mechanics of Construction. With numerous Examples. By S. Fenwick, F.R.A.S. 8vo. 12*s.*

Table of Anti-Logarithms. By H. E. Filipowski. 3rd Edit. 8vo. 15*s*

Mathematical and other Writings of R. L. Ellis, M.A. 8vo. 16*s.*

Notes on the Principles of Pure and Applied Calculation. By Rev. J. Challis, M.A. Demy 8vo. 15*s.*

The Mathematical Principle of Physics. By Rev. J. Challis, M.A. Demy 8vo. 5*s.*

HISTORY, TOPOGRAPHY, &c.

Rome and the Campagna. By R. Burn, M.A. With Eighty-five fine Engravings and Twenty-six Maps and Plans. 4to. 3*l.* 3*s.*

The History of the Kings of Rome. By Dr. T. H. Dyer. 8vo. 16*s.*

A Plea for Livy. By T. H. Dyer. 8vo. 1*s.*

Roma Regalis. By T. H. Dyer. 8vo. 2*s.* 6*d.*

The History of Pompeii; its Buildings and Antiquities. By T. H. Dyer. 3rd Edition, brought down to 1874. Post 8vo. 7*s.* 6*d.*

Ancient Athens: its History, Topography, and Remains. By T. H. Dyer. Super-royal 8vo. Cloth. 1*l.* 5*s.*

The Decline of the Roman Republic. By G. Long. 5 vols. 8vo. 14*s.* each.

A History of England during the Early and Middle Ages. By C. H. Pearson, M.A. 2nd Edit., revised and enlarged. 8vo. Vol. I. 16*s.* Vol. II. 14*s.*

Historical Maps of England. By C. H. Pearson. Folio. 2nd Edit. revised. 31*s.* 6*d.*

A Practical Synopsis of English History. By A. Bowes. 4th Edit. 8vo. 2*s.*

Student's Text-Book of English and General History. By D. Beale. Crown 8vo. 2*s.* 6*d.*

Lives of the Queens of England. By A. Strickland. 6 vols. post 8vo. 5*s.* each. Abridged edition. 1 vol. 6*s.* 6*d.*

Outlines of Indian History. By A. W. Hughes. Small post 8vo. 3*s.* 6*d.*

The Elements of General History. By Prof. Tytler. New Edition, brought down to 1874. Small post 8vo. 3*s.* 6*d.*

Atlases.

An Atlas of Classical Geography. 24 Maps. By W. Hughes and G. Long, M.A. New Edition. Imperial 8vo. 12*s.* 6*d.*

A Grammar-School Atlas of Classical Geography. Ten Maps selected from the above. New Edition. Imperial 8vo. 5*s.*

First Classical Maps. By the Rev. J. Tate, M.A. 3rd Edition. Imperial 8vo. 7*s.* 6*d.*

Standard Library Atlas of Classical Geography. Imp. 8vo. 7*s.* 6*d.*

PHILOLOGY.

New Dictionary of the English Language. Combining Explanation with Etymology, and copiously illustrated by Quotations from the best Authorities. By Dr. Richardson. New Edition, with a Supplement. 2 vols. 4to. 4*l*. 14*s*. 6*d*.; half russia, 5*l*. 15*s*. 6*d*.; russia, 6*l*. 12*s*. Supplement separately. 4to. 12*s*.

An 8vo. Edition, without the Quotations, 15*s*.; half russia, 20*s*.; russia, 24*s*.

A Dictionary of the English Language. By Dr. Webster. Re-edited by N. Porter and C. A. Goodrich. With Dr. Mahn's Etymology. 1 vol. 21*s*. With Appendices and 70 additional pages of Illustrations, 31*s*. 6*d*.

"THE BEST PRACTICAL ENGLISH DICTIONARY EXTANT."—*Quarterly Review.*

The Elements of the English Language. By E. Adams, Ph. D. 14th Edition. Post 8vo. 4*s*. 6*d*.

Philological Essays. By T. H. Key, M.A., F.R.S. 8vo. 10*s*. 6*d*.

Language, its Origin and Development. By T. H. Key, M.A., F.R.S. 8vo. 14*s*.

Varronianus. A Critical and Historical Introduction to the Ethnography of Ancient Italy and to the Philological Study of the Latin Language. By J. W. Donaldson, D.D. 3rd Edition. 8vo. 16*s*.

Synonyms and Antonyms of the English Language. By Archdeacon Smith. 2nd Edition. Post 8vo. 5*s*.

Synonyms Discriminated. By Archdeacon Smith. Demy 8vo. 16*s*.

A Syriac Grammar. By G. Phillips, D.D. 3rd Edit., enlarged. 8vo. 7*s*. 6*d*.

A Grammar of the Arabic Language. By Rev. W. J. Beamont, M.A. 12mo. 7*s*.

DIVINITY, MORAL PHILOSOPHY, &c.

Novum Testamentum Græcum, Textus Stephanici, 1550. Curante F. H. Scrivener, A.M., LL.D. 16mo. 4*s*. 6*d*.

By the same Author.

Codex Bezæ Cantabrigiensis. 4to. 26*s*.

A Full Collation of the Codex Sinaiticus with the Received Text of the New Testament, with Critical Introduction. 2nd Edition, revised. Fcap. 8vo. 5*s*.

A Plain Introduction to the Criticism of the New Testament. With Forty Facsimiles from Ancient Manuscripts. New Edition. 8vo. 16*s*.

Six Lectures on the Text of the New Testament. For English Readers. Crown 8vo. 6*s*.

The New Testament for English Readers. By the late H. Alford, D.D. Vol. I. Part I. 3rd Edit. 12*s*. Vol. I. Part II. 2nd Edit. 10*s*. 6*d*. Vol. II. Part I. 2nd Edit. 16*s*. Vol. II. Part II. 2nd Edit. 16*s*.

The Greek Testament. By the late H. Alford, D.D. Vol. I. 6th Edit. 1*l*. 8*s*. Vol. II. 6th Edit. 1*l*. 4*s*. Vol. III. 5th Edit. 18*s*. Vol. IV. Part I. 4th Edit. 18*s*. Vol. IV. Part II. 4th Edit. 14*s*. Vol. IV., 1*l*. 12*s*.

Companion to the Greek Testament. By A. C. Barrett, M.A. 3rd Edition. Fcap. 8vo. 5*s*.

Hints for Improvement in the Authorised Version of the New Testament. By the late J. Scholefield, M.A. 4th Edit. Fcap. 8vo. 4*s*.

Liber Apologeticus. The Apology of Tertullian, with English Notes, by H. A. Woodham, LL.D. 2nd Edition. 8vo. 8*s*. 6*d*.

The Book of Psalms. A New Translation, with Introductions, &c. By Rev. J. J. Stewart Perowne, D.D. 8vo. Vol. I. 3rd Edition, 18*s*. Vol. II. 3rd Edit. 16*s*.

——— Abridged for Schools. Crown 8vo. 10*s*. 6*d*.

The Thirty-nine Articles of the Church of England. By the Ven. Archdeacon Welchman. New Edition. Fcap. 8vo. 2*s*. Interleaved, 3*s*.

Pearson on the Creed. Carefully printed from an early edition. With Analysis and Index by E. Walford, M.A. Post 8vo. 5*s*.

An Historical and Explanatory Treatise on the Book of Common Prayer. By Rev. W. G. Humphry, B.D. 5th Edition, enlarged. Small post 8vo. 4*s*. 6*d*.

The New Table of Lessons Explained. By Rev. W. G. Humphry, B.D. Fcap. 1*s*. 6*d*.

A Commentary on the Gospels for the Sundays and other Holy Days of the Christian Year. By Rev. W. Denton, A.M. New Edition. 3 vols. 8vo. 54*s*. Sold separately.

Commentary on the Epistles for the Sundays and other Holy Days of the Christian Year. 2 vols. 36*s*. Sold separately.

Commentary on the Acts. Vol. I. 8vo. 18*s*. *Vol. II. in preparation.*

Jewel's Apology for the Church of England, with a Memoir. 32mo. 2*s*.

Notes on the Catechism. By Rev. A. Barry, D.D. 2nd Edit. Fcap. 2*s*.

Catechetical Hints and Helps. By Rev. E. J. Boyce, M.A. 3rd Edition, revised. Fcap. 2*s*. 6*d*.

Examination Papers on Religious Instruction. By Rev. E. J. Boyce. Sewed. 1*s*. 6*d*.

The Winton Church Catechist. Questions and Answers on the Teaching of the Church Catechism. By the late Rev. J. S. B. Monsell, LL.D. 3rd Edition. Cloth, 3*s*.; or in Four Parts, sewed.

The Church Teacher's Manual of Christian Instruction. By Rev. M. F. Sadler. 3rd Edition. 2*s*. 6*d*.

Brief Words on School Life. By Rev. J. Kempthorne. Fcap. 3*s*. 6*d*.

Short Explanation of the Epistles and Gospels of the Christian Year, with Questions. Royal 32mo. 2*s*. 6*d*.; calf, 4*s*. 6*d*.

Butler's Analogy of Religion; with Introduction and Index by Rev. Dr. Steere. New Edition. Fcap. 3*s*. 6*d*.

Butler's Three Sermons on Human Nature, and Dissertation on Virtue. By W. Whewell, D.D. 4th Edition. Fcap 8vo. 2*s*. 6*d*.

Lectures on the History of Moral Philosophy in England. By W. Whewell, D.D. Crown 8vo. 8*s*.

Elements of Morality, including Polity. By W. Whewell, D.D. New Edition, in 8vo. 15*s*.

Astronomy and General Physics (Bridgewater Treatise). New Edition. 5*s*.

Kent's Commentary on International Law. By J. T. Abdy, LL.D. 8vo. 16*s*.

A Manual of the Roman Civil Law. By G. Leapingwell, LL.D. 8vo. 12*s*.

FOREIGN CLASSICS.

A series for use in Schools, with English Notes, grammatical and explanatory, and renderings of difficult idiomatic expressions. *Fcap.* 8*vo*.

Schiller's Wallenstein. By Dr. A. Buchheim. 2nd Edit. 6*s*. 6*d*. Or the Lager and Piccolomini, 3*s*. 6*d*. Wallenstein's Tod, 3*s*. 6*d*.

——— **Maid of Orleans.** By Dr. W. Wagner. 3*s*. 6*d*.

——— **Maria Stuart.** By V. Kastner. *In the press.*

Goethe's Hermann and Dorothea. By E. Bell, M.A., and E. Wölfel. 2*s*. 6*d*.

German Ballads, from Uhland, Goethe, and Schiller. By C. L. Bielefeld. 3*s*. 6*d*.

Charles XII., par Voltaire. By L. Direy. 3rd Edit. 3*s*. 6*d*.

Aventures de Telemaque, par Fénélon. By C. J. Delille. 2nd Edit. 4*s*. 6*d*.

Select Fables of La Fontaine. By F. E. A. Gasc. New Edition. 3*s*.

Picciola, by X. B. Saintine. By Dr. Dubuc. 4th Edit. 3*s*. 6*d*.

FRENCH CLASS-BOOKS.

Twenty Lessons in French. With Vocabulary, giving the Pronunciation. By W. Brebner. Post 8vo. 4*s*.

French Grammar for Public Schools. By Rev. A. C. Clapin, M.A. Fcap. 8vo. 2nd Edit. 2*s*. 6*d*. Separately, Part I. 2*s*.; Part II. 1*s*. 6*d*.

Le Nouveau Trésor; or, French Student's Companion. By M. E. S. 16th Edition. Fcap. 8vo. 3*s*. 6*d*

F. E. A. GASC'S FRENCH COURSE.

First French Book. Fcap. 8vo. New Edition. 1*s.* 6*d.*

Second French Book. New Edition. Fcap. 8vo. 2*s.* 6*d.*

Key to First and Second French Books. Fcap. 8vo. 3*s.* 6*d.*

French Fables for Beginners, in Prose, with Index. New Edition. 12mo. 2*s.*

Select Fables of La Fontaine. New Edition. Fcap. 8vo. 3*s.*

Histoires Amusantes et Instructives. With Notes. New Edition. Fcap. 8vo. 2*s.* 6*d.*

Practical Guide to Modern French Conversation. Fcap. 8vo. 2*s.* 6*d.*

French Poetry for the Young. With Notes. Fcap. 8vo. 2*s.*

Materials for French Prose Composition; or, Selections from the best English Prose Writers. New Edition. Fcap. 8vo. 4*s.* 6*d.* Key, 6*s.*

Prosateurs Contemporains. With Notes. 8vo. New Edition, revised. 4*s.*

Le Petit Compagnon; a French Talk-Book for Little Children. 16mo. 2*s.* 6*d.*

An Improved Modern Pocket Dictionary of the French and English Languages. 20th Thousand, with additions. 16mo. Cloth. 4*s.*

Modern French and English Dictionary. Demy 8vo. In two vols. Vol. I. F. and E. 15*s.*; Vol. II. E. and F. 10*s.*

GOMBERT'S FRENCH DRAMA.

Being a Selection of the best Tragedies and Comedies of Molière, Racine, Corneille, and Voltaire. With Arguments and Notes by A. Gombert. New Edition, revised by F. E. A. Gasc. Fcap. 8vo. 1*s.* each; sewed, 6*d.*

CONTENTS.

MOLIERE:—Le Misanthrope. L'Avare. Le Bourgeois Gentilhomme. Le Tartuffe. Le Malade Imaginaire. Les Femmes Savantes. Les Fourberies de Scapin. Les Précieuses Ridicules. L'Ecole des Femmes. L'Ecole des Maris. Le Médecin malgré Lui.

RACINE:—Phédre. Esther. Athalie.

P. CORNEILLE:—Le Cid. Horace. Cinna.

VOLTAIRE:—Zaire.

Others in preparation.

GERMAN CLASS-BOOKS.

Materials for German Prose Composition. By Dr. Buchheim. 4th Edition, revised. Fcap. 4*s.* 6*d.*

A German Grammar for Public Schools. By the Rev. A. C. Clapin and F. Holl Müller. Fcap. 2*s.* 6*d.*

Kotzebue's Der Gefangene. With Notes, by Dr. W. Stromberg. 1*s.*

ENGLISH CLASS-BOOKS.

The Elements of the English Language. By E. Adams, Ph.D. 14th Edition. Post 8vo. 4*s.* 6*d.*

The Rudiments of English Grammar and Analysis. By E. Adams, Ph.D. New Edition. Fcap. 8vo. 2*s.*

By Rev. C. P. Mason, B.A. London.

First Notions of Grammar for Young Learners. Fcap. 8vo. Cloth. 8*d.*

First Steps in English Grammar, for Junior Classes. Demy 18mo. New Edition. 1*s.*

Outlines of English Grammar for the use of Junior Classes. Cloth. 1*s.* 6*d.*

English Grammar, including the Principles of Grammatical Analysis. 20th Edition. Post 8vo. 3*s.* 6*d.*

The Analysis of Sentences applied to Latin. Post 8vo. 1*s.* 6*d.*

Analytical Latin Exercises: Accidence and Simple Sentences, &c. Post 8vo. 3*s.* 6*d.*

Edited for Middle-Class Examinations.

With Notes on the Analysis and Parsing, and Explanatory Remarks.

Milton's Paradise Lost, Book I. With Life. 3rd Edit. Post 8vo. 2*s.*
——— Book II. With Life. 2nd Edit. Post 8vo. 2*s.*
——— Book III. With Life. Post 8vo. 2*s.*
Goldsmith's Deserted Village. With Life. Post 8vo. 1*s.* 6*d.*
Cowper's Task, Book II. With Life. Post 8vo. 2*s.*
Thomson's Spring. With Life. Post 8vo. 2*s.*
——— Winter. With Life. Post 8vo. 2*s.*

Practical Hints on Teaching. By Rev. J. Menet, M.A. 4th Edit. Crown 8vo. Cloth, 2*s.* 6*d.*; paper, 2*s.*

Test Lessons in Dictation. Paper cover, 1*s.* 6*d.*

Questions for Examinations in English Literature. By Rev. W. W. Skeat. 2*s.* 6*d.*

Drawing Copies. By P. H. Delamotte. Oblong 8vo. 12*s.* Sold also in parts at 1*s.* each.

Poetry for the School-room. New Edition. Fcap. 8vo. 1*s.* 6*d.*

Select Parables from Nature, for Use in Schools. By Mrs. A. Gatty. Fcap. 8vo. Cloth. 1*s.*

School Record for Young Ladies' Schools. 6*d.*

Geographical Text-Book; a Practical Geography. By M. E. S. 12mo. 2*s.*
The Blank Maps done up separately. 4to. 2*s.* coloured.

A First Book of Geography. By Rev. C. A. Johns, B.A., F.L.S &c. Illustrated. 12mo. 2*s.* 6*d.*

Loudon's (Mrs.) Entertaining Naturalist. New Edition. Revised by W. S. Dallas, F.L.S. 5*s.*

——— **Handbook of Botany.** New Edition, greatly enlarged by D. Wooster. Fcap. 2*s.* 6*d.*

The Botanist's Pocket-Book. With a copious Index. By W. R. Hayward. Crown 8vo. Cloth limp, 4s. 6d.

Experimental Chemistry, founded on the Work of Dr. Stöckhardt. By C. W. Heaton. Post 8vo. 5s.

Cambridgeshire Geology. By T. G. Bonney, F.G.S. &c. 8vo. 3s.

Double Entry Elucidated. By B. W. Foster. 7th Edit. 4to. 8s. 6d.

A New Manual of Book-keeping. By P. Crellin, Accountant. Crown 8vo. 3s. 6d.

Picture School-Books. In simple Language, with numerous Illustrations. Royal 16mo.

School Primer. 6d.—School Reader. By J. Tilleard. 1s.—Poetry Book for Schools. 1s.—The Life of Joseph. 1s.—The Scripture Parables. By the Rev. J. E. Clarke. 1s—The Scripture Miracles. By the Rev. J. E. Clarke. 1s.—The New Testament History. By the Rev. J. G. Wood, M.A. 1s.—The Old Testament History. By the Rev. J. G. Wood, M.A. 1s.—The Story of Bunyan's Pilgrim's Progress. 1s.—The Life of Christopher Columbus. By Sarah Crompton. 1s.—The Life of Martin Luther. By Sarah Crompton. 1s.

By the late Horace Grant.

Arithmetic for Young Children. 1s. 6d.

——— Second Stage. 18mo. 3s.

Exercises for the Improvement of the Senses. 18mo. 1s.

Geography for Young Children. 18mo. 2s.

Books for Young Readers. In Eight Parts. Limp cloth, 8d. each; or extra binding, 1s. each.

Part I. contains simple stories told in monosyllables of not more than four letters, which are at the same time sufficiently interesting to preserve the attention of a child. Part II. exercises the pupil by a similar method in slightly longer easy words; and the remaining parts consist of stories graduated in difficulty, until the learner is taught to read with ordinary facility.

BELL'S READING-BOOKS.

FOR SCHOOLS AND PAROCHIAL LIBRARIES.

The popularity which the Series of Reading-books, known as "Books for Young Readers," has attained is a sufficient proof that teachers and pupils alike approve of the use of interesting stories, with a simple plot in place of the dry combination of letters and syllables, making no impression on the mind, of which elementary reading-books generally consist.

The publishers have therefore thought it advisable to extend the application of this principle to books adapted for more advanced readers.

Now Ready.

Masterman Ready. By Captain Marryat. 1s. 6d.

Parables from Nature (selected). By Mrs. Gatty. Fcap. 8vo. 1s.

Friends in Fur and Feathers. By Gwynfryn. 1s.

Robinson Crusoe. 1s. 6d.

Andersen's Danish Tales. By E. Bell, M.A. 1s.

In preparation:—

Our Village. By Miss Mitford (selections).

Grimm's German Tales. (Selections.)

London: Printed by John Strangeways, Castle St. Leicester Sq.